

Quỷ Huynh

Contents

Quỷ Huynh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	87
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	113
35. Chương 35	117
36. Chương 36	120
37. Chương 37	124
38. Chương 38	128
39. Chương 39	129
40. Chương 40	133
41. Chương 41	135

42. Chương 42	138
43. Chương 43: Phiên Ngoại 1	141
44. Chương 44: Phiên Ngoại 2	143

Quỷ Huynh

Giới thiệu

Thể loại: Cận đại, kinh dị, huynh đệ, niên thượng, quỷ mỹ công, HE. Couple : Ngự Thư x Ngự Hà Độ dài : 42 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-huynh>

1. Chương 1

Ngự Hà lại mơ thấy anh.

Anh ngồi trên xe lăn, sắc mặt tái nhợt không hề có chút huyết sắc, đôi mắt hẹp dài vô lực ngược nhìn Ngự Hà, nắm ngón tay che miệng liên tục ho khan.

Lúc ngẩng đầu lên, khóe mắt của anh ẩm ướt, hàng mi thật dài rũ xuống, che mất cảm xúc nơi đáy mắt.

Trong nháy mắt, Ngự Hà cảm thấy loại bệnh trạng yếu ớt này xinh đẹp đến mức chói mắt làm cho người ta phải đui mù.

Ngự Thư đã chết.

Sau khi tốt nghiệp, Ngự Hà vốn định tìm một công tác ở trong thành, việc tìm được rồi, còn chưa làm hết hai ngày đã nhận được điện thoại của cha mình.

Ngự Thư, người anh trai lớn hơn Ngự Hà bốn tuổi, đã chết.

Chiều hôm sau, thời điểm Ngự Hà ngồi trên xe lửa trở về thị trấn, trong đầu đều tràn ngập hình ảnh của giấc mộng đêm hôm trước.

Ngự Thư nhìn cậu, Ngự Thư ho khan, Ngự Thư cụp mắt.

Trong lòng không thoải mái, nghẹn khuất giống như bị một tảng đá đè nặng, Ngự Hà cảm thấy yết hầu có chút khô khốc.

Nhưng Ngự Hà cũng không quá kinh ngạc về cái chết của Ngự Thư. Năm năm trước, kể từ khi Ngự Thư bước chân vào Ngự gia đại trạch, Ngự Hà đã cảm thấy, người này tuyệt đối không thể sống thọ.

Ngồi xe lâu, khi Ngự Hà kéo một thân mệt mỏi trở về nhà thì cũng là lúc quan tài của Ngự Thư đang hạ táng.

Ngự gia từ trên xuống dưới, hơn mười nhân khẩu trừ bỏ trăm mặc chỉ có trăm mặc. Giờ khắc này Ngự Hà cảm thấy Ngự Thư thật đáng thương.

Ngự Thư là con riêng của cha cùng một ca kỹ, giấu diếm rất nhiều năm, thẳng đến năm năm trước Ngự Thư mới được đón về Ngự gia, tại Ngự gia nhận hết ghê lạnh, nhưng vẫn không kêu rên một tiếng.

Nhớ tới dì Hai thường xuyên nói một câu “Một đứa con hoang của kỹ nữ, không địa vị không thân phận, có thể nể mặt nó gọi một tiếng cậu cả đã không sai rồi!”

Lại gương mặt nhìn qua dì Hai, Ngự Hà phát hiện trong đó thể nhưng có chút đặc ý.

Cũng không biết vì cái gì, Ngụy Hà đột nhiên cảm thấy phần nộ, cậu hung hăng trừng mắt liếc nhìn dì Hai. Dì Hai dường như cảm nhận được tầm mắt của Ngụy Hà, quay đầu qua xem, gặp Ngụy Hà quả thật đang trừng mình, mặt nhìn Ngụy Hà cười lạnh một tiếng sau đó lắc đầu rời đi.

Lúc quan tài được bỏ xuống huyệt, trong đầu Ngụy Hà bỗng dưng lóe lên một ý niệm, cậu muốn mở nắp quan tài, nhìn mặt người nằm bên trong lần cuối.

Suốt một năm rưỡi đi học xa chưa hề gặp lại Ngụy Thư.

Không biết anh ấy bây giờ như thế nào rồi?

Khi trở lại Ngụy Trạch đã là buổi chiều, trong sảnh người cha Ngụy Thường Đức đang ngồi trên ghế, nhứ mày hút thuốc.

Ngụy Hà đi tới, nhìn ông nở nụ cười ác liệt “Ngụy Thư chết rồi, ông an tâm chưa?”

Ngụy Thường Đức ngẩng đầu nhìn Ngụy Hà, sắc mặt trắng bệch, hé miệng tựa hồ muốn nói gì thì dì Hai đã đi tới “Lão gia, cả tối qua ông không ngủ, hôm nay lại mệt mỏi cả ngày, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Dì Hai nói xong liền đưa tay nâng Ngụy Thường Đức, mà Ngụy Thường Đức cũng không hề liếc mắt nhìn Ngụy Hà nữa, thực khác thường đứng dậy đi theo dì Hai.

Ngụy Hà cảm thấy có chút cổ quái, nếu trước kia mình dám nói vậy, cha nhất định đã gờ gẩy hoặc vươn tay cho một cậu một tát.

Nghĩ nghĩ, lại không tìm thấy kết quả, đành phải đi ra sảnh.

Ngụy Hà về phòng mình, tại khúc quanh hành lang, một bóng người bỗng dưng vọt tới, Ngụy Hà giật thót cả mình.

__Anh Hai!

Là con gái của dì Ba, Ngụy Viện Viện.

Ngụy Hà trấn định nhìn Ngụy Viện Viện trước mặt “Đều sắp thành thiếu nữ rồi, chạy nhảy lung tung còn ra thế thống gì!”

__”Ai nha, vì thấy anh Hai trở về nên em mới cao hứng như vậy, anh đã lâu lắm rồi không về thăm nhà có biết không! Nếu Ngụy Thư không chết, chẳng lẽ anh không tính trở về sao!” Ngụy Viện Viện nhăn mũi, trên gương mặt tú lệ tràn đầy trách móc.

Vốn định vui đùa với cô bé này một chút nhưng sau khi nghe cô nói xong, nụ cười trên mặt Ngụy Hà lập tức biến mất sạch sẽ “Hôm nay đừng nói lung tung!”

Mặt Ngụy Viện Viện trở đỏ, Ngụy Hà rất ít khi nổi giận với cô, đột nhiên bị anh rống liền sợ đến mức ầm ầm muốn khóc.

Ngụy Hà gặp Ngụy Viện Viện như vậy trong lòng không khỏi phiền táo, cước bộ phù phiếm, lướt nhanh qua người Ngụy Viện Viện.

Lúc sắp đến phòng mình, Ngụy Hà bỗng dừng lại, phòng Ngụy Thư ở ngay đối diện phòng cậu, cách nhau một cái sân lớn.

Quản gia đang ở bên trong chỉ huy dọn dẹp đồ đạc “Cái kia bỏ đi, này cũng không giữ lại làm gì, mọi người nhanh tay một chút!”

__Đúng rồi, còn, còn cái xe lăn này cứ vứt vào trong kho.

Ngụy Hà đi qua, đứng trên bậc thang nói “Chú Tường.”

__”Ai?” Lưu Tường quay đầu lại “Cậu Hai, có việc gì sao?”

__”Các người đang làm gì vậy?” Ngụy Hà nhìn thoáng qua bên trong, gặp hai người ở đang hì hục bê giường của Ngụy Thư, liền không chút suy nghĩ ngăn lại “Không được dọn.”

__”A?” Hai người kia nhìn Ngụy Hà sau đó liếc mắt cầu cứu Lưu Tường “Này...?”

Lưu Tường cũng không biết cậu Hai này muốn gì, hoang mang nhìn Ngụy Hà “Cậu Hai, dì Hai nói, bỏ hết mấy thứ này đi.”

— “Trong nhà này đến phiên mẹ ta làm chủ sao?” Ngụy Hà nhú mồm. Thấy Ngụy Hà không vui, Lưu Tường búi rối gãi tóc, cười mĩa gặt đầu, sau đó quay qua phân phó hai người kia “Thả tất cả lại chỗ cũ đi.”

Nhìn đồ vật lần lượt được khiên trở về, Ngụy Hà mới nhấc chân đi vào, từ bên ngoài đã ngửi được vị thuốc Đông y, càng vào trong mùi thuốc càng nồng nặc hơn.

Trong phòng Ngụy Thư được bố trí rất đơn sơ, căn bản không giống như phòng của một thiếu gia, chỉ có một cái giường cùng một chiếc bàn gỗ, bên trên đặt một bình hoa rỗng, thêm vào một cái ghế cùng một chiếc xe lăn.

Ngụy Hà cơ hồ không thể tưởng tượng được Ngụy Thư đã sống thế nào trong không gian nhỏ hẹp nhàm chán này suốt năm năm trời.

— “Lúc tôi không ở nhà, anh ấy sống tốt sao?” Ngụy Hà liếc mắt nhìn chiếc giường, trong mắt lóe lóe, lập tức biến mất vô tung.

Quản gia thở dài “Cậu cũng không phải không biết, thân thể cậu cả luôn không được tốt, trong quãng thời gian này bệnh tình càng ngày càng trầm trọng hơn, thường xuyên ho khan, có đôi khi lại ho ra máu, uống bao nhiêu thuốc gọi bao nhiêu thầy cũng vô dụng... Cứ mãi ho ngày ho đêm như vậy, chỉ cần nghe thấy thanh âm kia đã làm người ta cảm thấy khó chịu a...”

Ngụy Hà nghe, không nói gì.

Chạng vạng, quản gia gọi Ngụy Hà ra dùng cơm.

Trong sảnh, Ngụy Thường Đức, dì Hai, dì Ba, Ngụy Viện Viện, Ngụy Lập Diễm nhỏ hơn cậu một tuổi cùng đứa em trai Ngụy Lượng mười bảy tuổi đều đã ngồi bên bàn.

Ngụy Hà đi tới cảm thấy dưới chân có chút nặng nề, mãi vẫn không thể bước vào.

Từ hai năm trước, kể từ khi mẹ qua đời, cậu luôn cảm thấy không thể dung hợp vào cái gia đình này, mà đây cũng là nguyên nhân khiến cậu không hề trở về hơn một năm nay.

— “Tiểu Hà, thất thần cái gì, tiến vào a.” Dì Ba nở nụ cười ôn nhu nhìn Ngụy Hà vẫy vẫy tay, không có con trai, bà cơ hồ xem Ngụy Hà như con trai ruột của mình.

Mà Ngụy Viện Viện bị cậu mắng lúc chiều cũng đi theo giúp vui “Anh Hai, cả nhà đang chờ anh đó!”

Xem hành động của cô, có vẻ như cô không để bụng về chuyện bị mắng lúc chiều.

Ngụy Hà hồi thần.

Ngụy Thường Đức khẽ giật giật miệng, nói “Ăn cơm đi.”

Dì Hai lạnh lùng liếc Ngụy Hà một cái. Dì Ba lên tiếng, cười nói “Nhìn cái gì a, thời gian này thật sự thay đổi không ít, vóc dáng cao lớn, thân thể cũng rắn chắc, càng ngày càng tuấn tú a!”

Ngụy Lượng mở to hai mắt nhìn dì Ba, sau đó lại quay sang nhìn Ngụy Hà, cặp mắt sáng trong tay, hàm hồ nói “Tuấn, tuấn, tuấn...”

Dì Hai nghe vậy lập tức đen mặt thấp giọng rầy la “Lo ăn của mày đi!”

Ngụy Lượng cùng Ngụy Lập Diễm đều do dì Hai sinh, cùng là con, nhưng đái ngộ lại khác nhau một trời một vực, chỉ bởi vì Ngụy Lượng là một thằng ngốc, nên bà ta luôn trợn mắt lớn tiếng quát tháo Ngụy Lượng.

Bị dì Hai nạt như vậy, Ngụy Lượng mím môi muốn khóc.

Ngụy Hà mặt không biểu cảm nhìn cảnh này, một lát sau mới khẽ nở nụ cười trào phúng.

Ngụy Lập Diễm vội vàng ôm Ngụy Lượng lên đùi, nhỏ giọng dỗ dành “Đừng khóc, để anh lấy kẹo cho em.”

Ngụy Hà đi tới ngồi vào ghế, nói “Hôm nay ăn mừng năm mới hay sao mà thịnh soạn quá vậy?” Nói xong liền vươn đầu, gấp món ở gần mình nhất bỏ vào miệng.

Sắc mặt Ngự Thường Đức cứng đờ, đập bàn một cái “Câm mồm lại, mau ăn cơm đi!”

Ngự Lập Diễm lạnh lùng liếc Ngự Hà, sau đó tiếp tục cúi đầu dỗ dành em trai của mình.

Tính tình Ngự Lập Diễm có chút âm trầm, bình thường luôn lằm lằm lì lì, nhưng lại đối xử rất tốt với đứa em trai ruột của mình.

Cũng không thêm để ý tại sao Ngự Lập Diễm chán ghét mình như vậy, Ngự Hà vùi đầu ăn cơm, trong miệng phát ra âm thanh rất lớn. Di Hai cùng Ngự Thường Đức nghe vậy không khỏi nhú mày.

Đợi ăn cơm xong rồi, Ngự Hà tìm cơ nói không khỏe liền đi trước.

Ngự Viện Viện nguyên bản cũng muốn đi theo lập tức bị Di Ba kéo lại, nói Ngự Hà mới vừa về chắc chắn rất mệt mỏi, để yên cho Ngự Hà nghỉ ngơi đi.

Một bữa cơm cứ như vậy mà kết thúc, mọi người lại giống như thường ngày, chuyện ai người ấy làm, Ngự Thường Đức ở trong phòng tính toán sổ sách, Di Hai cùng vài vị phu nhân mở bàn mặt chược, Ngự Lập Diễm mang Ngự Lượng ra ngoài chơi, Ngự Viện Viện bị bắt làm bài tập, còn Di Ba thì tiếp tục công việc thêu thùa của mình, người ở dọn dẹp bát đĩa. Tựa hồ tất cả đều đã quên rằng bọn họ vừa mới hạ táng Ngự Thư lúc sáng.

Cái chết của Ngự Thư, đối với Ngự gia mà nói, chỉ là râu ria.

Ngự Hà nằm trên giường lăn lộn, ngủ không được, không biết vì cái gì, trong đầu cậu luôn nhớ tới Ngự Thư.

Phòng Ngự Thư ở ngay đối diện, cậu dường như có thể nhìn thấy Ngự Thư đang ở ngay trong căn phòng kia, đứng ở cửa hay ngồi trên xe lăn nhìn ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, sóng lưng có chút ớn lạnh.

Luôn nhớ tới một người đã chết quả thật không phải là chuyện tốt, Ngự Hà đau đầu bật người ngồi dậy.

Ngủ không được, vậy đơn giản kiểm việc gì đó để làm.

Mở rương hành lý ra, lấy mấy quyển sách đặt trên bàn, đang định đọc thì cửa sổ đánh ầm một tiếng, theo đó là một luồng sáng hiện lên, bất ngờ đến mức khiến Ngự Hà giật thót cả tim, hoảng sợ ném quyển sách xuống đất.

Xoay người nhặt quyển sách lên, mới phát hiện bầu trời ầm ầm đổ mưa, tháng bảy thời tiết oi bức, cuối cùng cũng mát mẻ không ít.

Ngự Hà mở cửa đi ra ngoài, lang thang dọc hành lang, giọt mưa tấp tấp rơi bên chân.

Phòng đối diện sáng đèn, cửa cũng bật tung, có lẽ là do người hầu đã quên tắt đèn cùng đóng cửa.

Tiếng sấm không ngừng vang lên, khiến cho lòng người hoảng hốt.

Ngự Hà vô thức đi đến cửa phòng Ngự Thư, thân thể nhoáng một cái liền thấp hơn phân nửa.

Ngự Hà xoa xoa mặt, nhìn vào trong phòng, trái tim bang bang nhảy lên, trên giường chăn đang hở, giống có người nằm bên trong.

Trong lòng Ngự Hà nhất thời hoảng sợ, chắc chắn là mình nhìn lầm rồi, Ngự Thư đã chết, nơi này làm gì có người nữa.

Mặc cho sợ hãi, nhưng lý trí vẫn thúc giục bản thân tìm tòi xem đến tột cùng là thứ gì, Ngự Hà hung hăng nhéo lòng bàn tay của mình, thối phồng lá gan mà đến bên giường. Đi tới, bắt lấy chăn, hít một hơi thật sâu, hắt mạnh nó lên!

...Thì ra là gối đầu.

Sợ bóng sợ gió mà thôi.

Ngự Hà đặt gối đầu lại vị trí cũ, sau đó cẩn thận gấp chăn ngay ngắn. Không bao lâu liền làm xong.

Khi xoay người mới phát hiện xe lăn không biết đã nằm ở cửa từ bao giờ.

Lúc đến, hình như ghế dựa cũng không ở trong này...Nguyệt Hà nhíu mày cố gắng suy nghĩ,vừa rồi không có chút ý tới, vậy bây giờ cũng không cần để ý làm gì. Nghĩ rằng cho dù bản thân mình không nhìn đến thì nó vẫn cứ ở đó sẵn rồi.

Lại đẩy xe lăn vào, Nguyệt Hà mới yên tâm tắt đèn, đóng cửa lại. Đột mưa, chạy về phòng của mình.

2. Chương 2

_Lại đây.

Người đối diện tựa vào khung cửa, vươn tay vẫy vẫy Nguyệt Hà. Trong lòng Nguyệt Hà lập tức ngọt như mật, cười cười chạy nhanh về phía trước.

Đột nhiên người nọ biến sắc, vẽ mặt hung tợn làm cho người ta sợ hãi,một tay bóp cổ Nguyệt Hà “Đi chết đi!”

Nguyệt Hà hoảng sợ,vội vàng chụp lấy bàn tay đang túm cổ mình,trong lúc giây phút không biết đã đụng trúng thứ gì, chỉ cảm thấy sau lưng liên tục nhói đau.

Bật người, Nguyệt Hà mạnh mẽ ngồi dậy.

Thì ra mình đang mơ.

Cậu lấy tay xoa xoa mồ hôi trên mặt,ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ,sắc trời dần sáng,người ở đều đã thức dậy làm việc.

Đau đầu quá,trong lòng không hiểu bất an,Nguyệt Hà rời giường đi mở cửa,nhìn vào căn phòng đối diện, cánh tay không khỏi run lên.

Nguyệt Hà có một bí mật, một bí mật không thể mở miệng. Mà điều đó lại liên quan đến Nguyệt Thư.

_Này? Đêm qua anh có nghe thấy tiếng hát hí khúc không?

_Không có a.

_Nhưng tôi nghe được, thực đáng sợ! Hát cả đêm,làm tôi không dám chợp mắt a!

_”Chắc anh nghe lầm đó. Có ai rảnh rỗi đâu mà rống cổ họng hát cả đêm!” Một người nói.

Kể bắt đầu câu chuyện ngó nghiêng xung quanh, thần bí hể hể nói “Thật mà! Tôi nói...không chừng là người đàn bà kia?”

_Đàn bà nào?

_Chính là mẹ ruột của cậu cả a...

_Thôi thôi thôi! Đừng hù dọa người khác! Khiến tôi nổi cả da gà rồi này. Tôi nói anh nghe a,anh đừng có nói lung tung,nếu bị lão gia nghe được thì mất mạng như chơi!

_Tôi cũng chỉ nói cho các anh nghe thôi mà.

_A! Làm việc, làm việc đi.

Nói xong vài người liền giải tán.

Nguyệt Hà nghe rõ từng câu từng chữ,nhíu nhíu mày,trong đầu hiện lên đôi mắt u oán của người phụ nữ kia,há hốc mồm, phát ra những tiếng y y nha nha.

Một người phụ nữ khuynh quốc khuynh thành như vậy, lại yêu phải cha mình,kết quả là không có kết cục tốt.

Nếu là chính mình...

Ngụy Hà híp mắt...

__”Cậu Hai, sớm!” Một người hầu đánh vỡ ảo tưởng của Ngụy Hà, Ngụy Hà bất mãn quay đầu trừng kẻ kia. Người hầu cúi đầu lướt nhanh qua Ngụy Hà, Ngụy Hà lập tức mở miệng gọi hắn lại “Sao ta chưa thấy qua người?”

__”Dạ, bẩm cậu Hai, con vừa mới tới không lâu.” Người kia vẫn cúi đầu, hai tay bắt an siết vào nhau, thanh âm có điểm run run.

Ngụy Hà nhìn hắn như vậy không khỏi có chút phiền táo, liền cao giọng quát “Ngẩng đầu lên!”

__”Dạ...” Người nọ rụt rè nâng đầu, vẻ mặt sợ hãi “Cậu, cậu Hai, con đã làm gì sai chộc cậu Hai không vui sao...”

__Tên gì?

__A?

__Muốn cậu hỏi lần nữa sao!?

__”Bẩm, bẩm cậu Hai, con kêu Trịnh Hảo...” Trịnh Hảo run run báo tên của mình, hai mắt ửng đỏ.

Ngụy Hà lạnh nhạt xuy một tiếng “Xem người nhất gan như vậy, không biết là ai cho người tiến vào Ngụy gia. Cút đi, cút đi, đừng làm chướng mắt thiếu gia ta.”

__”Dạ!” Trịnh Hảo kia như được đại xá, nhanh chóng cúi đầu chạy đi xa.

Ngụy Hà liếc mắt nhìn theo bóng dáng của hắn, luôn cảm thấy người nọ có chút quen thuộc, nhưng vẫn không biết đã gặp ở đâu.

Rửa mặt xong, Ngụy Hà nhu nhu thái dương, chắc là đêm qua ngủ không đủ giấc, đến bây giờ vẫn cảm thấy đầu ần ần đau.

Nhớ tới giấc mơ kia, Ngụy Hà lắc lắc đầu, trong ngực nặng nề.

Thời điểm dùng điểm tâm không thấy Ngụy Thường Đức, Ngụy Hà cũng không buồn hỏi.

Dì Ba ưu sầu “Đang êm đẹp, lão gia đột nhiên phát bệnh...A Hà này, cơm nước xong nhớ đi xem cha con nhé.”

Ngụy Hà uống xong bát cháo cuối cùng, lau miệng nói “Chút bệnh cỏn con không chết được.”

__”A Hà...” Dì Ba nhìn Ngụy Hà trách cứ.

Lúc này dì Hai mới cười lạnh một tiếng “Vẫn là Lập Diễm của chúng ta hiểu chuyện, sáng sớm liền tự mình bưng điểm tâm cho lão gia, không như ai đó...a

”

Nói xong liền cười đắc ý, cay độc liếc nhìn Ngụy Hà, nhưng khi thấy Ngụy Hà vẫn thờ ơ như cũ không khỏi cười càn khoa trương.

Ngụy Hà buông bát đĩa, hai mắt trừng lớn “Dì Hai, nhìn sau lưng dì kia.”

__”Cái gì?” Dì Hai lập tức bị biểu tình của Ngụy Hà làm hoảng sợ, thật lâu sau mới quay đầu lại.

Chờ đến khi nhìn thấy một mảnh trống không mới nhận ra bản thân bị Ngụy Hà lừa giỡn.

__Ha Ha Ha Cáp...

Mụ quay đầu, hung hăng vỗ bàn, hung ác trừng mắt nhìn Ngụy Hà “Ngụy Hà!”

Ngụy Hà ngừng cười, đứng lên, thân hình hơi cong về phía trước, nhẹ giọng nói “Con nghe nói đêm qua có kẻ nghe thấy tiếng hát hí khúc của người đàn bà đã chết nhiều năm kia, dì nghĩ thử xem, có phải bà ta trở về báo thù cho con trai mình không...”

__”A!!” Di Hai nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn Ngụy Hà “Mày, mày,mày nói bậy!”

Ngụy Hà miết mắt nói “Tin hay không tùy bà. Nhưng mà, di Hai, tôi xin khuyên di một câu. Đứng lúc nào cũng đắc ý như vậy, sẽ gặp báo ứng đó.”

Thời điểm Ngụy Hà rời đi, di Hai vẫn còn vậy trong trạng thái hoảng sợ không nói nên lời.

Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa, mà chuyện đuối lý di Hai lại làm không ít,nhắc tới mẹ Ngụy Thư, ít nhiều cũng có liên quan đến mẹ ta.

Vừa lúc, bị Ngụy Hà hù dọa,sắc mặt trắng bệch không chút máu,làm gì còn giữ được bộ dáng vênh váo tự đắc như vừa rồi.

__”Di Hai, mau hoàn hồn lại, nếu không thì bữa sáng sẽ lạnh mất!” Ngụy Viện Viện che miệng cười trộm.

Di Ba nhẹ nhàng đẩy Ngụy Viện Viện một chút “Ăn xong rồi thì lo làm bài tập đi.”

Ngụy Hà cũng không lập tức đi xem Ngụy Thường Đức, mà đứng trước cửa phòng Ngụy Thư nhìn một hồi mới chậm rì rì đi qua.

Thời điểm nhìn thấy Ngụy Thường Đức, ông ta đang ngồi trên giường bệnh không ngừng ho khan,Ngụy Lập Diễm cùng Ngụy Lương thì đứng một bên.

Ngụy Lập Diễm nhẹ nhàng vỗ ngực Ngụy Thường Đức thay ông thuận khí, còn Ngụy Lương thì đang cầm hai cái bánh bao tò mò nhìn cha mình.

Ngụy Hà đứng ở cửa không hề có ý muốn vào,trong đầu nghĩ,đã hơn một năm không gặp, lão bất tử này già đi không ít,râu tóc cũng bạc hơn nhiều...

__”Chết chắc! Chết chắc!” Ngụy Lương bỗng dưng chỉ vào Ngụy Thường Đức lớn tiếng nói.

__”Khụ khụ...” Ngụy Thường Đức càng ho kịch liệt hơn, dĩ nhiên là bị chọc tức.

__”Lương Lương! Đừng nói lung tung!” Ngụy Lập Diễm một bên đỡ Ngụy Thường Đức nằm xuống,một bên quay đầu ngăn Ngụy Lương lại.

Nghe thấy tiếng hô của Ngụy Lập Diễm, Ngụy Lương bủi môi “Anh lớn cũng chết, cũng chết....Bị cảm!”

__”Lời của một thằng ngốc, các người cần gì phải khấn trương như vậy.” Ngụy Hà rảo bước tiến vào phòng, đi đến trước giường Ngụy Thường Đức

Lặng lặng đánh giá Ngụy Thường Đức một phen, sau đó nói “Bất quá, xem ra chỉ sợ ông cũng không sống được bao lâu. Sách, không bằng hôm nay liền lập di chúc đi, phân chia cho rạch ròi. Miễn sau này ngài cười hặc về Tây (chết), con trai ta lại lẻ loi hiu quạnh không đâu lại đám người lục đục với nhau tranh giành tài sản này.”

__”Mày! Mày!” Ngụy Thường Đức một hơi lên cao, sắc mặt trướng đỏ.

__ “Anh nói chuyện cẩn thận một chút.” Ngụy Lập Diễm lạnh lùng trừng mắt cảnh cáo Ngụy Hà.

Ngụy Hà lại không cho là đúng, nhún vai nói “Nếu không thì việc gì các người phải diễn cảnh phụ từ từ hiểu như vậy. Thôi,tôi đi trước, không quấy rầy.” Ngụy Hà quay đầu rời đi.

Vừa từ phòng Ngụy Thường Đức đi ra liền đụng phải di Ba đang đi tới,Ngụy Hà cúi đầu muốn lướt qua lập tức bị di Ba gọi lại “A Hà, nói chuyện với di Ba một chút đi.”

__”Đến, uống trà.” Di Ba đưa tách trà cho Ngụy Hà,Ngụy Hà nhận lấy,nhấp một ngụm cười hì hì nói “Vẫn là di Ba pha trà ngon nhất.”

__A Hà này, con hận lão gia sao?

Ngụy Hà thưởng thức tách trà trong tay,hỏi lại “Hận ông ta làm gì?”

__Cái chết của mẹ con...cũng không phải là lỗi của lão gia.

Ngụy Hà cứng ngắt, kéo kéo khóe miệng “Các chết của mẹ tôi tất nhiên không liên quan gì đến lão ta, là tự mình mắc bệnh, chỉ trách mệnh bà ấy không tốt.”

Dì Ba nhìn thấy Ngụy Hà như vậy, chỉ biết thở dài “Ai, dì biết trong lòng con vẫn rất hận lão gia...”

__”Có đôi khi con lại nhớ tới lời của ông thầy bói mù năm đó, phong thủy Ngụy gia không tốt, sát khí tận trời, cuối cùng sẽ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Lúc ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng hiện tại lại cảm thấy rất đúng, cũng không biết kiếp trước lão ta đã làm chuyện gì thất đức, dì nhìn xem, đầu tiên là con hát kia, sau lại là mẹ của con, tiếp đến là Ngụy Thư...” Ngụy Hà đánh gãy lời dì Ba, tự cổ tự mực mà nói.

__”A Hà!” Dì Ba trầm giọng.

Ngụy Hà vẫn duy trì nụ cười nghi hoặc nhìn dì Ba.

Dì Ba sờ đầu Ngụy Hà “Dì biết con giận lão gia, nhưng không cần phải nói lời cay độc như thế. Kì thật, lão gia luôn rất thương con, trong khoảng thời gian con đi học xa, lão gia vẫn thường xuyên đến thăm phòng con. Con cũng biết tính tình lão gia rất quật cường, từng làm cho bao nhiêu người phải buồn lòng. A Hà, đừng như vậy nữa, cha con cũng già rồi...”

Ngụy Hà không nói gì.

__”Trước khi mẹ con lâm chung đã nhờ dì chăm sóc cho con, dì không muốn nhìn con trở nên như vậy, A Hà à.” Hai mắt dì Ba có chút ẩm ướt.

__Dì Ba có từng hận lão ta không nhỉ?

Về Ngụy Thường Đức, Ngụy Hà chưa bao giờ có ấn tượng tốt về ông ta.

Khắc sâu trong trí nhớ cũng chỉ có năm ấy sáu tuổi, Ngụy Hà sinh bệnh nặng, buổi tối, Ngụy Thường Đức đến thăm cậu, ôm cậu vào lòng nhẹ giọng gọi tên Ngụy Hà, đến tận bây giờ Ngụy Hà vẫn nhớ như in câu nói đó.

__A Hà ngoan, chờ con tỉnh lại cha mua cho con những gì con thích được không.

Đó là lời ôn nhu duy nhất mà Ngụy Thường Đức đã nói với Ngụy Hà từ nhỏ đến lớn.

Nhưng sau khi Ngụy Hà tỉnh lại, cái câu “chờ con tỉnh lại cha mua cho con những gì con thích được không”. Ngụy Thường Đức đã sớm quên không còn một mảnh.

Ngụy Thường Đức là kẻ bạc tình, điểm ấy Ngụy gia từ trên xuống dưới không ai không biết.

Ngụy Thường Đức có từng yêu người mẹ si tình của mình không? Yêu dì Hai thích ăn diện trang điểm? Hay dì Ba ôn nhu hiền lành?

Chắc cũng có một chút. Bằng không sẽ không cưới vào cửa.

Nhưng Ngụy Thường Đức yêu nhất chính là người phụ nữ hát hí khúc kia.

Nhắc tới con hát đó sẽ làm mẹ mình rơm rớm nước mắt, khiến dì Hai nghiêng răng nghiêng lợi, làm cho dì Ba hâm mộ không thôi.

Ngụy Hà đang suy nghĩ nhập thần thì trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Ngụy Hà ngẩng đầu lên tìm kiếm phương hướng phát ra ánh sáng. Dưới bầu trời âm u xám xịt, căn phòng kia đặc biệt chói mắt.

Là ai đốt đèn trong phòng Ngụy Thư vậy?

Ngụy Hà cau mày bước nhanh về phía trước.

3. Chương 3

Cửa phòng khép hờ, Ngụy Hà vươn tay nhẹ nhàng đẩy ra.

Chiếc xe lăn ngày hôm qua không biết từ khi nào đã nằm cạnh cửa.

Ai vào phòng Ngụy Thư vậy?

__”Phanh!” Có tiếng va chạm.

Ngụy Hà đi vào trong, cong người về phía trước, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh “Ai ở đó!?”

Phía sau giường vang lên từng trận tắc tắc, nhưng không có người trả lời. Lúc này Ngụy Hà bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Mà ngay khi Ngụy Hà chuẩn bị chạy ra ngoài, thì từ dưới gầm giường lại chui ra một người, phù phù hai tiếng quỳ gối trước mặt Ngụy Hà.

__”Cậu, cậu Hai, là, là con...” Thì ra là Trình Hảo! Ngụy Hà nhẹ nhõm.

Chính là cơn giận lập tức dâng trào, Ngụy Hà hất chân hung hăng đá vào người Trình Hảo đang quỳ trên mặt đất “Mày lén lút ở đây làm gì??? Có phải muốn trộm đồ hay không!”

Ngụy Hà bức tức chủ yếu là do bị tên người ở chết tiệt này dọa sợ.

__”Cậu, cậu Hai, con không có ăn trộm! Là lão gia phân phó con mỗi ngày đến quét dọn phòng cho cậu Cả, nhất định không được để sót một chút tro bụi nào hết.” Trình Hảo bị Ngụy Hà đá ngã sấp xuống sau đó nhanh chóng ngồi dậy, tiếp tục quỳ trước mặt Ngụy Hà, thân thể không ngừng run rẩy, có thể nhìn ra được hẳn cực kì sợ Ngụy Hà.

Nghe Trình Hảo nói xong, thân thể Ngụy Hà cứng đờ, nhìn Trình Hảo đang quỳ trên mặt đất, ngoài ý muốn khàn khàn nói “Người nói... Là lão gia kêu người làm?”

__”Dạ, đúng vậy! Ngày hôm sau, sau khi cậu Cả qua đời, lão gia liền bảo con làm như vậy.” Trình Hảo nhìn Ngụy Hà đột nhiên trầm mặc không biết phải làm thế nào cho phải. Trước khi tiến vào Ngụy gia, nghe người trong nhà nói tính tình cậu Hai vô cùng ác liệt, tốt nhất đừng để cậu ta thấy mặt, nhưng không nghĩ tới cậu Hai vừa trở về, chính mình liền tạo ấn tượng xấu như vậy...

Trình Hảo khổ mặt đáng thương ngẩng đầu nhìn Ngụy Hà “Cậu, cậu Hai,... Con quét dọn xong rồi...”

Vốn nghĩ đến Ngụy Hà sẽ tiếp tục làm khó dễ mình, lại không ngờ tới Ngụy Hà chỉ nói một tiếng “Cút.”

Trình Hảo được phóng thích lập tức đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài như bị mãnh thú rượt đuổi.

__ Ngày hôm sau, sau khi cậu Cả qua đời, lão gia liền bảo con...

Trong đầu vẫn mãi quanh quẩn lời nói của tên người ở kia, Ngụy Hà dường như đột ngột nhớ tới cái gì, nghe rằng cười ra tiếng “Thì ra là như vậy.”

Nhớ tới năm năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Thư, bản thân liền sinh ra một tia khó hiểu địch ý, trong nháy mắt đã có lời giải thích hợp.

Một khắc đó, cậu thật sự ghen tỵ với Ngụy Thư.

Đứa con riêng của ca kỹ được cha mình đích thân đón vào cửa, tuy rằng sau này Ngụy Thường Đức tỏ ra lạnh nhạt với Ngụy Thư, nhưng cái tên Ngụy Thư bệnh hoạn tùy thời sẽ chết kia có thể sống an ổn vài năm nay, tất cả đều nhờ vào công chăm sóc của Ngụy Thường Đức.

Ngụy Hà phát hiện Ngụy Thường Đức rất yêu thương Ngụy Thư.

Chỉ cần lão ta tỏ ra không quan tâm đến Ngụy Thư thì dì Hai sẽ không gây chuyện, không có người ghen tỵ mà làm hại Ngụy Thư.

Nhưng hiện tại, Ngụy Hà lại không ghen tỵ, không hận nổi nữa.

Cậu nhìn chiếc giường kia, sau đó lại quay đầu ra ngoài, đi đến đóng cửa lại, thuận tiện tắt đèn.

Chậm rãi tới bên giường Ngụy Thư, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút.

Mùi thuốc...Ngụy Hà nhắm mắt, thỏa mãn thưởng thức mùi hương quen thuộc. Đột nhiên, cậu làm ra một hành động, tháo cúc áo.

Cởi hết quần áo, trần truồng nhào lên giường, nhẹ nhàng kêu to “Ngụy Thư...” Mang theo nồng đậm giọng mũi.

Đây là bí mật của Ngụy Hà, một bí mật không người phát hiện, che giấu rất nhiều năm.

Thứ tình cảm khác thường mà cậu dành cho Ngụy Thư bắt đầu từ khi nào? Ba năm trước? Bốn năm trước? Hay là năm năm trước?

Ngụy Hà nói không nên lời, nhắm mắt lại, tùy ý cho dòng suy nghĩ trôi đi.

—”Có một cô đào xinh đẹp như thiên tiên mới vừa gia nhập gánh hát a.” Khi đó trên trấn, mọi người đều nói như vậy, kẻ xem diễn rất nhiều, nhưng phần lớn đều hướng về người phụ nữ kia.

Mười bốn tuổi năm ấy, Ngụy Hà cũng đi theo xem náo nhiệt, có đôi khi là được mẹ dẫn đi.

Dung mạo của người ca kỹ kia có thể dùng rất nhiều lời có cánh để hình dung, chính là lần đầu tiên khi Ngụy Hà nhìn thấy cô ta đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, không thể tổ chức ngôn ngữ.

Sắc đẹp của cô ta có thể làm cho mỗi người đều kinh diễm.

Chỉ cần bạn liếc mắt nhìn cô ta một lần, chắc chắn bạn sẽ bị câu mắt hồn phách. Cô ta là một người phụ nữ như vậy.

Sau đó có tin đồn cha cậu có tư tình với cô đào kia, đại khái là chịu không nổi những lời ác ý của người trong trấn, không lâu sau cô đào kia liền không xuất hiện nữa.

Thẳng đến hai năm sau, khi Ngụy Thường Đức mang Ngụy Thư về nhà.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Thư, Ngụy Hà lập tức nhớ tới người phụ nữ đó.

Gương mặt của Ngụy Thư rất giống cô đào hát kia, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng tương tự. Chính là làn da của anh ta trắng bệch đến dọa người, cực kì quỷ mị. Thời điểm Ngụy Hà còn đang trần trố xem rớt cuộc Ngụy Thư có quan hệ gì với người phụ nữ đó, thì Ngụy Thường Đức đã lôi kéo Ngụy Thư nói “Đây là Ngụy Thư, cậu cả của Ngụy gia.”

Có một lần, vô tình nghe được dì Hai mắng “Một đứa con hoang của ca kỹ cũng có thể làm thiếu gia?! Thật sự là trò cười!”

Thì ra là con trai của cô đào kia, trách không được lại giống như vậy.

Ngụy Thư dọn vào căn phòng đối diện Ngụy Hà, Ngụy Hà thường xuyên vụng trộm ngắm nhìn anh. Mới đầu khi Ngụy Thư còn không chịu mở miệng nói chuyện, Ngụy Hà còn tưởng rằng anh là một tên câm điếc, sau lại nghe mẹ mình nói “Đứa bé đó có thể nói, chỉ sợ là nó không chịu nói mà thôi.”

Nhân phẩm của dì Hai không hề tốt, thỉnh thoảng Ngụy Hà lại nhìn thấy bà ta đi vào phòng Ngụy Thư, buông chút lời chanh chua “Yêu, quả thật rất giống con tiện nhân kia! Thảo nào lại xinh đẹp như con gái vậy!” Ngữ khí châm chọc, ngay cả Ngụy Hà cũng chịu không nổi.

Ngụy Hà thật không hiểu tại sao cha mình lại thờ ơ, để mắt cho tất cả mọi người bắt nạt Ngụy Thư.

Chỉ nhớ rõ khi đó mẹ mình nhìn theo phương hướng của Ngụy Thư thở dài “Cha con a, vừa yêu lại vừa hận cô ấy.”

Cô ấy, là chỉ mẹ của Ngụy Thư. Lúc đó, Ngụy Hà vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê không hiểu gì, cho đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu được.

Ngụy Thường Đức rõ ràng yêu con hát kia như vậy, vì cái gì còn hận cô ta.

Thời điểm đó, Ngụy Hà đều một lòng một dạ nghĩ tới Ngụy Thư, cậu luôn nghĩ, nếu Ngụy Thư là con gái thì tốt biết mấy. Tuyệt sắc như thế, so ra thì không hề thua kém mẹ ruột của mình.

Nếu anh là một cô gái, cậu nhất định sẽ tìm mọi cách để có được anh.

Sau lại, Ngụy Hà không chỉ vụng trộm theo dõi anh,có đôi khi thừa dịp Ngụy Thư ngồi trên xe lăn đến bên cửa phơi nắng,cậu sẽ quang minh chính đại mà ngắm nhìn anh. Chỉ cần ánh mặt trời đánh lên làn da trắng toát của Ngụy Thư, Ngụy Hà đã cảm thấy không thể hô hấp.

Một người con trai, sao có thể đẹp đến trình độ này, cùng là đàn ông nhưng lớn lên nhu nhược như vậy,trong lòng rất không rõ, một kẻ không sợ trời không sợ đất như cậu nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của Ngụy Thư cũng đủ khiến cho bản thân hoảng hốt không thôi.

Tiếp đến, Ngụy Hà cũng quên mất năm ấy mình mười tám hay mười chín tuổi, dù sao chính là mùa hè, ngày đó Ngụy Hà đứng bên cửa sổ nhìn sang phòng Ngụy Thư,anh mặc một chiếc áo dài màu trắng,có thể vì quá oi bức, vài nút thắt được mở, lộ ra bờ ngực trơn bóng trắng nõn,mơ hồ có thể nhìn thấy điểm hồng ẩn hiện bên ngực trái,Ngụy Hà nhìn đến miệng khô lưỡi khô.

Ban đêm, Ngụy Hà mơ một giấc mộng,một giấc mộng xuân,giấc mộng kia cực kì hương hiểm,cậu cùng Ngụy Thư trần truồng lăn lộn trên giường,liều chết triền miên...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Ngụy Hà liền hoảng hốt,cậu ý thức được bản thân có dục vọng với Ngụy Thư,đây là trái với thường luân,hơn nữa còn là anh trai của mình! Một người anh có quan hệ huyết thống!

Bắt đầu từ ngày đó, Ngụy Hà không dám nhìn Ngụy Thư nữa,gặp Ngụy Thư liền tìm cách lảng tránh,cứ việc Ngụy Thư chưa bao giờ để ý đến Ngụy Hà, nhưng Ngụy Hà vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, cậu sợ Ngụy Thư phát hiện ra suy nghĩ của mình.

Sau nữa, Ngụy Hà thường xuyên mơ thấy giấc mộng kia,càng ngày càng nghiêm trọng,cả đầu óc tất cả đều là bóng dáng của Ngụy Thư...

Thẳng đến kia mẹ cậu sinh bệnh,cậu không còn dư thừa khí lực để chú ý đến Ngụy Thư nữa...

Không bao lâu, mẹ cậu vì bệnh tật tra tấn mà qua đời,trước khi đi, mẹ không thể nhìn mặt cha lần cuối,bởi lúc đó cha vẫn mãi lo buôn bán, không thể trở về.

Từ ngày đó, Ngụy Hà bắt đầu hận Ngụy Thường Đức,hận đến mức không thể tiếp tục ở trong cái nhà này được nữa.

Bảy ngày sau khi mẹ cậu qua đời, Ngụy Hà cãi nhau với Ngụy Thường Đức,cậu quyết định dọn ra ngoài học xa,nguyên bản ra đi mang theo thứ tình cảm rối rắm thống khổ không bao giờ gặp lại Ngụy Thư cùng ý tưởng mãi mãi không trở về địa phương quái quỷ này nữa.

Nhưng khi nhận được tin Ngụy Thư đã chết,tất cả hoàn toàn bị đánh vỡ.

Nghe được tin này, cậu không hề khiếp sợ,cũng không thương tâm, thậm chí còn có chút nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, rốt cuộc...rốt cuộc không còn ai biết được bí mật này nữa.

__”Ngụy Thư...” Ngụy Hà nhẹ nhàng kêu,hai tay gắt gao siết chặt góc chăn,toàn thân nóng hừng hực như bị lửa thiêu.

Cậu hôn lên chiếc gối đầu,tựa như đang hôn mặt Ngụy Thư vậy,trong mắt tràn đầy tình dục,cẩn thận ôm lấy cái gối, phảng phất như đang nâng niu trân bảo.

Trong lúc Ngụy Hà đang dây dưa cùng tấm chăn, thì cậu mơ mơ màng màng nhìn thấy Ngụy Thư đang nằm bên cạnh mình.

Tưởng là ảo giác,Ngụy Hà xoay người nằm sấp,làn da lạnh lẽo,xúc cảm chân thật,điều này làm cho Ngụy Hà lập tức trở nên thanh tỉnh.

Hai tay chống giường bật người ngồi dậy,trợn mắt nhìn vị trí bên cạnh mình,trước mặt bịt kín một tầng sương mù, mờ mờ ảo ảo nhưng quả thật có một người đang nằm bên cạnh cậu.

Ngụy Hà muốn há mồm lại phát hiện không thể phát ra âm thanh,cậu vội vàng nhặt quần áo lên xoay người định chạy,lại bị cái gì đó giữ chặt,trực tiếp ngã sấp xuống giường,gương mặt đập vào ván gỗ đau rất.

Ngụy Hà đang muốn giãy dụa thoát thân, thì mùi thuốc nước nồng nặc bỗng dưng xông xồng xộc vào mũi, trước mắt Ngụy Hà đột nhiên tối đen. Có thể cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo đang mơn trớn lưng mình, cái gì đó ướt sũng khẽ lướt qua mặt cùng vật mềm mại đang chui vào miệng. Ngụy Hà muốn khép miệng nhưng lại không thể cử động. Vật mềm mại kia nhẹ nhàng quét sạch một vòng khoang miệng, rồi đột nhiên thô bạo hút lấy, mạnh đến mức khiến cho đầu lưỡi Ngụy Hà đau nhói, sau đó cả cơ thể dần dần mềm nhũn.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Ngụy Hà biết, mình gặp quỷ, hơn nữa con quỷ này lại là...Ngụy Thư!

Tất cả suy nghĩ xấu xa, cùng tình yêu sâu đậm đều trở thành hư không, thay vào đó là sự sợ hãi đột độ, người cậu thích rõ ràng là Ngụy Thư, chứ không phải là một con quỷ.

Chính mình còn có thể sống sao...

4. Chương 4

"Cậu Hai! Cậu Hai!" Ngụy Hà tựa hồ nghe thấy tiếng ai đó đang gọi mình, cậu giật giạt tay, mở mắt.

Thấy Trình Hảo cúi đầu mang theo vẻ mặt tràn đầy lo lắng nhìn cậu "Cậu Hai! Cuối cùng cậu cũng tỉnh!"

Trình Hảo kích động muốn vươn tay đỡ Ngụy Hà dậy, nhưng khi sắp đụng tới người Ngụy Hà thì Trình Hảo lại cứng ngắt rụt tay về.

Bởi vì Ngụy Hà đang trừng hấn, cái loại ánh mắt ác liệt này dường như muốn ăn tươi nuốt sống hấn vậy.

_Cậu, cậu Hai...

_ "Mày ở đây làm gì?" Ngụy Hà rớt cuộc chịu mở miệng, nguyên bản muốn phát giận mắng nhiếc tên người ở chết tiệt kia, chính là cậu phát hiện giờ phút này giọng nói của mình mềm nhũn không hề có chút uy nghiêm, mà bản thân cũng không thể cự quyết được.

Ngụy Hà chợt nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh, không khỏi trợn to hai mắt, lướt qua người Trình Hảo, phát hiện mình vẫn ở trong phòng Ngụy Thư, còn cả người thì đang...trần truồng!

_Cậu, cậu Hai...Con ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, liền tiến vào xem, không nghĩ tới bắt gặp cậu Hai té xỉu ở trong này.

Trình Hảo lui về sau mấy bước. Hai mắt của Ngụy Hà đã đỏ ngầu, dọa hấn hoảng sợ đến mức không dám nói nên lời.

_ "Mày..." Ngụy Hà nghẹn họng, vẻ mặt trở nên dữ tợn, dùng hết toàn bộ khí lực cũng chỉ có thể nâng được một cánh tay lên.

Trình Hảo thấy Ngụy Hà như vậy càng không dám tới gần, nhưng lại không dám cãi lời cậu Hai, trong lúc nhất thời đành đứng trân trân tại chỗ, hấn thật sự muốn quỳ xuống van xin cậu Hai đừng tra tấn mình nữa, đồng thời thống hận bản thân rãnh rỗi chạy vào làm gì, nếu không thì đã không có chuyện gì rồi.

Mà Ngụy Hà đều nhanh rơi nước mắt, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, trong lúc giận dữ công tâm, ngã đầu xuống, hôn mê bất tỉnh.

Trình Hảo đứng bất động, nhìn cậu Hai trần truồng nằm trên giường, cảm thấy chuyện này vô cùng quỷ dị.

Đang êm đẹp, tại sao cậu Hai lại trở nên như vậy! Chớ không phải là...gặp quỷ?

Nghĩ đến đây Trình Hảo liền nổi cả gai ốc, hấn nuốt nuốt nước bọt lảm la lảm lét nhìn xung quanh, lắp bắp nói "Con, con cũng không hại, hại cậu, cậu, cậu đừng hại con..."

Khi Ngụy Hà tỉnh lại đã không còn nhìn thấy Trình Hảo, hơn nữa cậu đang nằm trên giường của mình.

Giống như chuyện vừa mới phát sinh chỉ là một giấc mơ hay ảo giác không chân thật, chính là chờ đến khi Nguyệt Hà nhìn thấy dấu tay màu đen trên cổ tay của mình, sắc mặt không khỏi trắng thêm vài phần.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên, sau đó dì Ba cùng Nguyệt Viện Viện đi vào.

__A Hà, khỏe hơn chút nào chưa?

__Anh Hai, anh cũng thật mảnh mai, ha ha, một cái cảm mạo cũng đủ để anh té xỉu!

Nguyệt Viện Viện gặp Nguyệt Hà tỉnh liền cười hi hi ha ha chạy đến bên giường cậu, hai mắt tràn đầy tiểu ý, long lanh nhìn Nguyệt Hà.

Nguyệt Hà nhú mày, chịu không nổi tiếng ồn ào của cô, da đầu tê rần.

Dì Ba bưng một chén thuốc đến, ôn nhu nói “A Hà, uống hết thuốc đi rồi con sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Nói xong liền muốn nâng Nguyệt Hà dậy.

Nguyệt Hà lắc đầu, tỏ vẻ tự mình có thể làm.

Có lẽ là ngủ đủ lâu, khí lực cũng đã khôi phục hơn phân nửa, nhưng Nguyệt Hà vẫn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cô lổ cô lổ uống hết chén thuốc dì Ba đưa, Nguyệt Hà vươn tay lau miệng, ra vẻ hoang mang hỏi “Con bị gì vậy?”

Dì Ba nhú mày thở dài “Là nhiễm phong hàn, đêm qua thời tiết trở lạnh, nhất định là do con không đắp chăn cho kĩ. Xem con bình thường đều không chịu chú ý chăm sóc bản thân mình. May mắn có người phát hiện kịp thời, con làm dì sợ muốn chết a!”

Vậy là không ai phát hiện...

Nguyệt Hà âm thầm nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn dì Ba cười “Không phải con đã không có việc gì, dì xem, con vẫn khỏe mà!”

__”Ai, con thật là...” dì Ba mím môi cười theo, lúc đang xoay người đặt chén thuốc lên bàn, thì Nguyệt Viện Viện bỗng đứng hô lên “Anh Hai! Cái gì kia?”

__”Làm sao vậy?” Dì Ba quay đầu lại, bắt gặp Nguyệt Hà đang cố gắng che giấu cái gì, rụt tay vào trong chăn.

Nguyệt Hà đang định há mồm nói đã bị Nguyệt Viện Viện vượt mặt trước “Dấu tay trên cổ tay của anh thật đáng sợ!”

Nói xong liền muốn giật chăn ra, Nguyệt Hà biến sắc, nhìn Nguyệt Viện Viện rống to, “Cút ngay!”

Nguyệt Viện Viện bị dọa nhảy dựng, cánh tay khựng giữa không trung, xấu hổ nhìn Nguyệt Hà.

Dì Ba cũng bị phản ứng kịch liệt của Nguyệt Hà hù sợ “A Hà...?”

Ngực Nguyệt Hà kịch liệt phập phồng, nửa ngày mới cúi đầu nói “Con cảm thấy đau đầu, dì Ba, dì mang Viện Viện ra ngoài trước đi.”

Dì Ba gặp Nguyệt Hà như vậy không có biện pháp, đành phải nói “Vậy con an tâm nghỉ ngơi. Giữa trưa con còn chưa ăn cơm, để lát nữa dì gọi người đưa qua.”

__”Không cần.” Nguyệt Hà vẫn không ngẩng đầu, dì Ba chỉ có thể lủi thủi kéo Nguyệt Viện Viện rời đi.

Lúc ra cửa còn có thể nghe thấy tiếng Nguyệt Viện Viện nhỏ giọng oán giận “Anh Hai làm sao vậy a... Hôm qua cũng thế, cứ vô duyên vô cớ phát giận.”

__”A Hà chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi, không phải nó cố ý đâu.” Dì Ba an ủi nói.

Chờ dì Ba cùng Nguyệt Viện Viện đi xa, Nguyệt Hà mới lặng lẽ rút tay ra khỏi chăn, cậu nhìn dấu tay đen thui lì trên cổ tay mình, cả người khẽ run lên.

Một lát sau, Nguyệt Hà xoa xoa cổ tay, không hề có cảm giác đau đớn, nhưng muốn lau cũng lau không sạch, giống như đã hòa lẫn với làn da vậy.

Ngụy Hà tựa hồ nghe thấy mùi thuốc đông y quen thuộc,càng ngày càng nồng nặc...

Thật là Ngụy Thư sao...

Giấc mộng đêm qua,Ngụy Thư bóp cổ cậu,hai mắt âm trầm nói “Đi chết đi!” Hiện tại, giống như một đoạn băng tua chậm phát lại trước mắt.

Ngụy Hà nâng hai tay lên bảo vệ cổ, tựa hồ thật sự có một bàn tay siết chặt cổ mình,mà Ngụy Thư thì đang thì thầm vào tai cậu “Chết đi, đồ ghê tởm!”

Đối với Ngụy Hà mà nói,những lời này còn ác độc hơn bất kì từ ngữ nào,hung hăng đâm thủng suy nghĩ xấu xa ẩn giấu trong lòng cậu.

Tại thời điểm Ngụy Hà tự nhốt mình trong phòng cả buổi chiều không ra khỏi cửa, Ngụy gia đã xảy ra chuyện.

Ngụy Thường Đức sắp không được.

Nguyên bản vẫn đang ngủ ngon lành trên giường thì Ngụy Thường Đức đột nhiên mở to hai mắt, run rẩy cả người,miệng không ngừng trào ra máu tươi,bộ dạng vô cùng khủng bố.

Trong lúc nhất thời, cả nhà từ trên xuống dưới đều không thể an bình.

Vài người ở khóc nức nở đập cửa phòng Ngụy Hà “Cậu Hai! Cậu Hai! Lão gia sắp không được! Cậu mau qua xem đi!”

Ngụy Hà bị đánh thức,phản ứng đầu tiên là nhanh chóng ngồi dậy đi ra ngoài, ngay cả giày cũng quên mang vào, vội vàng mở cửa chạy tới phòng Ngụy Thường Đức.

Chờ đến khi đứng trước cửa phòng Ngụy Thường Đức, Ngụy Hà mới dừng lại,bên trong đứng đầy người,dì Hai đang cầm tay Ngụy Thường Đức khóc ách cả cổ họng “Lão gia! Ông đừng chết! Nếu ông chết thì tôi phải sống sao đây! Lão gia!Lão gia! Ông bảo tôi phải làm sao bây giờ!”

Dì Ba đứng một bên gặp Ngụy Hà đi tới liền bước nhanh đến chỗ cậu,run rẩy đỏ mắt nắm tay Ngụy Hà “A Hà,mau, mau xem cha con đi...”

Ngụy Hà giống như không nhìn thấy dì Ba,hai mắt cứ nhìn chăm chăm Ngụy Thường Đức đang nằm trên giường.

Sắc mặt Ngụy Thường Đức vàng vọt,tròng mắt đỏ dần không tiêu cự,hồn hển thở dồn dập,máu tươi từ trong miệng chảy xuống cổ,dính ướt cả gối đầu.

Hai thầy thuốc đang ra sức ngăn cản phản ứng kịch liệt của dì Hai,Ngụy Lập Diễm đứng ở một bên bình tĩnh nhìn,Ngụy Viện Viện quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở,còn Ngụy Lượng giống như đang đối mặt với tận thế,la hét ồm ồm,tới một đám người cũng hòa nhau khóc theo.

Tựa như Ngụy Thường Đức đã tắt thở rồi vậy.

Ngụy Hà kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt,trong đầu ong ong tác hưởng.

—”A Hà! A Hà! Con làm sao vậy?” dì Ba sốt ruột lay Ngụy Hà,gặp Ngụy Hà không phản ứng liền rơi nước mắt,nghe ngào nói “A Hà! Mau đi xem cha con,ông ấy, ông ấy, sắp không được rồi...Nhìn mặt cha con, A Hà...”

Mắt Ngụy Hà dần dần ửng đỏ,hầu kết cao thấp lặn lội,thanh âm không thể nhỏ hơn “Sao có thể như vậy...Tôi còn chưa kịp tính sổ với lão ta,lão bất tử này sao lại có thể, có thể trước...”

Cậu dùng sức nặn ra nụ cười khó coi,nhưng cước bộ vẫn không ngừng tiến về phía trước,chỉ vài bước ngắn ngủi lại giống như lấy mất nửa cái mạng của cậu.

Hai chân run rẩy,lúc chỉ còn cách Ngụy Thường Đức khoảng một thước, Ngụy Hà đột nhiên dừng lại.

—Lão gia! Ông mở mắt nhìn tôi đi,nhìn tôi đi! Ông đừng bỏ tôi lại một mình, lão gia a!

—Cha, cha...

_Ồ...chết rồi, chết rồi...

_Lão gia...

“ ... ”

Ồn ào quá, ồn muốn chết. Đều câm miệng,câm miệng hết cho tao!

Ngụy Hà muốn nói chuyện lại nghẹn ngào không thể phát ra thanh âm,xụi vai siết chặt hai nắm đấm nổi đầy gân xanh.

_”Bà Hai, nếu ngài còn như vậy thì Ngụy lão gia không sao cũng thành có sao đó...” Thầy thuốc sốt ruột kéo dì Hai qua một bên,nhưng dì Hai khỏe đến kì cực,liều mạng giãy dụa hết to muốn ở bên cạnh Ngụy Thường Đức.

Ngay khi mọi người muốn cùng nhau tiến lên kéo dì Hai ra thì Ngụy Hà bỗng dừng bước nhanh về phía trước,giật mạnh cổ áo dì Hai, hung hăng cho bà ta một bạt tay. Một tát này Ngụy Hà cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực,một bên mặt dì Hai rất nhanh liền sưng đỏ.

_Con tiện nhân này! Cút ngay!

_”A Hà...” Sự tình đột ngột chuyển biến làm cho dì Ba cảm thấy hiện trường càng ngày càng hỗn loạn, sắc mặt Ngụy Lập Diễm cũng âm trầm không thôi.

_”Các người không thấy con tiện nhân này muốn bức tử lão ta sao?! Một đám mù hết rồi hả??” Ngụy Hà rống lớn,sau đó vươn tay, đích thân chỉ từng người “Lũ chúng mày không ai tốt lành cả!”

Chờ đến khi lượt ba mẹ con dì Hai, Ngụy Hà mới bỏ tay xuống, châm chọc nói “Mong lão ta chết sớm một chút chứ gì.”

Nhất thời, không ai mở miệng nói chuyện.

Còn Dì Hai ngã ngồi trên đất ngậy ngấn cả người.

Hai thầy thuốc ở phía sau vội vàng chạy lên, khẩn trương cấp cứu cho Ngụy Thường Đức.

Ngụy Hà cũng quay đầu qua quan sát Ngụy Thường Đức.

Đúng lúc này dì Hai đột nhiên nổi điên,vồ lấy Ngụy Hà,hung hăng cắn vào tay cậu,lớn tiếng mắng “Một thằng bất hiếu như mày thì có tư cách gì đổ oan cho tao! Mày là đồ súc sinh!”

Mà cả gian phòng lại bắt đầu hỗn loạn.

5. Chương 5

Ngụy Thường Đức sống lại.

Nhưng chỉ còn treo lại một hơi, không thể cử động,nằm trên giường không khác gì xác chết.

Đến tột cùng thì Ngụy Thường Đức đã mắc bệnh gì khiến ông ta đột nhiên trở nên như vậy? Vài thầy thuốc đến chẩn đoán vẫn không có kết quả.

Ngụy Hà tắm rửa thay quần áo đi ra,trên tay còn in lại dấu răng của dì Hai,lắm tẩm máu.

Cậu hung hăng xoa xoa tay mình hai cái,ả đàn bà chết tiệt, sớm muộn gì cậu cũng sẽ đuổi cổ mụ ta ra khỏi Ngụy gia!

_Cậu Hai, dì Ba gọi cậu qua phòng lão gia một chuyện.

Ngụy Hà dừng lại,suy nghĩ hồi lâu cuối cùng vẫn quyết định đi đến chỗ Ngụy Thường Đức.

__”Cha ơi, cha, cha thấy khỏe hơn không?” Ngụy Viện Viện cầm tay Ngụy Thường Đức,che miệng khóc nức nở.

Lần này Ngụy Hà không nhìn thấy dì Hai,trong lòng thầm đoán phỏng chừng là diễn kịch mệt mỏi rồi.

Ngụy Lập Diễm gặp Ngụy Hà đến lập tức nhú mày,Ngụy Hà cũng không yếu thế,hung hăng trừng mắt nhìn Ngụy Lập Diễm.

Sau đó, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn hai mắt sưng đỏ của Ngụy Lượng nói “Sao thấy anh hai đến mà không chào?”

Ngụy Lượng nghe vậy liền ngẩng đầu,hắc hắc cười nói “Tuần, tuần, tuần...”

Thật đúng là ngọc đến cực điểm,Ngụy Hà nhếch miệng.

__”A Hà, lão gia có lời muốn nói với con.” Dì Ba lau mặt cho Ngụy Thường Đức,sắc mặt của Ngụy Thường Đức tuy rằng vẫn rất khó xem,nhưng hơi thở đã có chút ổn định,hai mắt nhìn chăm chăm Ngụy Hà.

Vừa rồi Ngụy Hà bước vào phòng, không chú ý tới Ngụy Thường Đức,nghe dì Ba nhắc nhở, lúc này mới chuyển hướng về phía ông ta.

Mang theo vẻ mặt ác liệt nói “Hôm nay ông may thật đấy,đi tới quỷ môn quan rồi mà còn có thể trở về.”

Ngụy Thường Đức không nói gì,cổ hết sức nâng cánh tay, phát phát dì Ba cùng Ngụy Lập Diễm.

Sắc mặt Ngụy Lập Diễm lập tức trầm xuống,nhìn nhìn Ngụy Thường Đức rồi lại nhìn Ngụy Hà, hai mắt âm âm.

Dì Ba nhẹ giọng nói “Chúng ta ra ngoài trước đi, lão gia có chuyện muốn nói với A Hà.”

Nói xong liền nắm tay kéo Ngụy Viện Viên đi về phía Ngụy Hà,dùng âm thanh mà chỉ có Ngụy Hà mới nghe được thì thầm “A Hà...chớ chọc giận cha con.”

Ngụy Hà giật giật miệng, không lên tiếng.

Đội bọn họ đều rời đi,Ngụy Hà khoanh hai tay trước ngực nhìn Ngụy Thường Đức “Có chuyện gì không thể nói trước mặt bọn họ chứ?”

__Thực xin lỗi...

Thanh âm kia rất nhẹ,Ngụy Hà sững sốt một chút,hoài nghi bản thân nghe lầm.

Ngụy Thường Đức mở to cặp mắt đục ngầu,tựa hồ muốn nhìn kĩ Ngụy Hà. Không bao lâu, nước mắt liền lặn lẽ chảy xuống khóe mi.

Ngụy Hà siết chặt nắm tay “Một câu xin lỗi liền...”

__”Thực xin lỗi...Ngụy, Ngụy Thư...” Ngụy Thường Đức tựa hồ vô cùng thống khổ, gắt gao mím chặt môi,nếp nhăn trên mặt xếp chồng lên nhau,rốt cuộc không còn nhìn ra bóng dáng anh tuần năm đó, cực kì khó coi.

Cơ thể Ngụy Hà lập tức đông cứng,Ngụy Thường Đức cứ nhiên khóc, thân mình khúm rúm run rẩy,thấp phần cổ sức, miệng không ngừng đứt quãng kêu tên Ngụy Thư.

Giây tiếp theo, Ngụy Hà phần nộ,cảm giác điên cuồng trước nay chưa từng có.

Cậu còn tưởng lão già này trước khi chết có chút lương tâm,sẽ cảm thấy áy náy với mình.

__Thực xin lỗi...

__Nếu ông đã cảm thấy có lỗi với mẹ con bọn họ, vậy sao ông không chết quách đi cho rồi! Xuống dưới mà xin lỗi mẹ con họ! Ông nói với tôi những lời này thì có ích lợi gì!!!

Ngụy Hà tức giận nhin không được run run,tròng mắt giăng kín tơ máu “Không đúng! Không đúng! Người ông nên xin lỗi phải là mẹ tôi mới đúng,là mẹ của tôi! Ông có biết mẹ tôi yêu kẻ lãnh huyết vô tình như ông đến nhường nào sao? Ông không cảm thấy có lỗi với mẹ tôi sao? Mẹ con bọn họ có gì tốt chứ!!!”

—“Có cái gì tốt???” Ngụy Hà hung hăng dẫm lên mặt bàn,phát ra tiếng vang thật lớn,Ngụy Thường Đức vẫn nhìn chăm chăm Ngụy Hà,tựa hồ còn có lời muốn nói với cậu. Nhưng Ngụy Hà lại bật người đứng lên, đẩy ngã ghế bỏ chạy.

Ngụy Thường Đức hơi hơi giương miệng,hai mắt vô lực nhìn theo bóng dáng của Ngụy Hà,sau đó chậm rãi khép lại.

Ngụy Hà nổi giận dửng dưng nhìn không tới dì Ba, lướt nhanh qua người bà.

—“A Hà!” Dì Ba hô một tiếng,muốn đuổi theo Ngụy Hà nhưng vẫn dừng lại,việc cấp bách lúc này là phải đi xem lão gia như thế nào.

Bước vào phòng gặp Ngụy Thường Đức nhắm chặt hai mắt,dì Ba không khỏi hoảng sợ,vội vàng chạy tới,nghẹn ngào “Lão gia...”

Lúc chạm đến bờ ngực của Ngụy Thường Đức,phát hiện tim vẫn còn đập,chính là hô hấp có chút mỏng manh,xem ra đang ngủ.

Dì Ba tuy cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng nước mắt lại ào ào rơi xuống.

Bà nhìn Ngụy Thường Đức, trong lòng có cỗ tư vị nói không nên lời,lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngụy Thường cũng không tính tốt với bà,nhưng bà lại chưa bao giờ hối hận khi gả cho Ngụy Thường Đức,bà yêu Ngụy Thường Đức. Ngụy Thường Đức luôn lạnh lùng như vậy, nói chính xác hơn, ông ta chỉ yêu người phụ nữ kia. Cô ta tồn tại trong trái tim Ngụy Thường Đức bao lâu,thì bà lại đau lòng bấy nhiêu. Chính là bà không trách ai cả,không oán Ngụy Thường Đức, cũng không hận người phụ nữ kia. Bà chỉ cầu Ngụy Thường Đức có thể khỏe mạnh an khang như lúc đầu.

Buổi trưa, không ít người ở nhìn thấy cậu hai Ngụy gia mang theo vẻ mặt dữ tợn xông xồng xộc vào phòng cậu cả quá cố.

Có vài kẻ lớn gan, tò mò trộm đứng bên ngoài xem.

Cậu Hai này giống như kẻ điên,không ngừng đập phá chiếc xe lăn của cậu cả quá cố, cái bàn nặng nề ngã nhào,chấn đệm nằm thảm hại trên mặt đất,bị hung hăng dẫm dưới chân, vừa đập vừa mắng “Có cái gì tốt??? Có cái gì tốt chứ???? Đều là tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân! Đồ không biết xấu hổ!!!”

Đợi cho Ngụy Hà phát hiện có kẻ rình mò ở bên ngoài, cậu liền hung hăng ném đồ vật về phía đám đông “Cút! Tất cả đều cút cho tao! Bằng không tao móc mắt chúng mày!”

Bên ngoài có không ít người đang bàn tán xôn xao chuyện của Ngụy gia,thêm mắm thêm muối rồi kể lại cho kẻ khác nghe. Mỗi lần đi ngang qua nhà Ngụy gia, liền không khỏi cảm thấy rợn người,càng không dám đứng lại quá lâu. Mà trong nhà, vài kẻ nhát gan đều thu thập hành lý, không từ bất cứ giá nào cũng phải rời đi.

Lửa giận của Ngụy Hà vẫn hừng hực cho tới khi trời tối đen mới chịu ngừng.

Nói rằng ngừng nhưng thực ra là mệt mỏi. Ngụy Hà nằm trên giường,hiện tại không hề có chút khí lực,một thân đầy mồ hôi, đầu ỉn ỉn đau.

Bên ngoài có người gõ cửa,thật cẩn thận hỏi “Cậu Hai, dì Ba bảo con bưng cháo qua cho cậu. Cậu chịu khó uống một chút đi, từ trưa đến giờ cậu vẫn chưa ăn gì...”

—“Không cần! Cút đi ngay!” Ngụy Hà rống lớn,cầm gối đầu ném ra cửa.

Người hầu kia phỏng chừng bị dọa sợ,liền tục kêu vài tiếng “Dạ dạ dạ...” liền lập tức rời đi.

“Thực xin lỗi...Ngụy, Ngụy Thư...” Trong đầu vẫn luôn quanh quẩn câu nói của Ngụy Thường Đức. cùng ánh mắt đau khổ tràn đầy áy náy...

Ngụy Hà đỏ mắt,cậu nhớ tới người mẹ đáng thương của mình, cả đời bà đều yêu người mà cậu gọi bằng cha. Cho tới lúc sắp chết vẫn muốn gặp mặt Ngụy Thường Đức lần cuối, nhưng sau khi lễ tang qua đi, Ngụy Thường Đức vẫn không lộ ra biểu tình bi thương hay quyến luyến gì.

Vì cái gì lại cố tình đối xử với mẹ con bọn họ đặc biệt như vậy, hai người đó có cái gì tốt, có cái gì tốt...

Ngụy Hà nhắm mắt lại, liền thấy được Ngụy Thư...

Ngụy Thư ngay tại đối diện, ngồi trên xe lăn, cúi đầu đọc sách, thỉnh thoảng lại che miệng kho khan, cẩn thận nhìn, dù cho ở khoảng cách này vẫn có thể thấy rõ diện mạo của Ngụy Thư, đó là khuôn mặt đã từng làm Ngụy Hà thần hồn điên đảo, đôi mắt của anh giống hệt như đôi mắt của cô đào kia, hẹp dài, quyến rũ, vừa nâng lên sẽ câu mắt hồn Ngụy Hà, sau này liền trở thành cái gai đâm trong lòng Ngụy Hà.

Ngay cả khi anh đã chết, Ngụy Hà vẫn không thể buông tha cho bóng dáng của anh.

__ "Cốc! Cốc! Cốc!" Bên ngoài có người gõ cửa.

__ "Biến đi! Không nghe bốn thiếu gia nói gì sao! Nếu còn ồn ào, cẩn thận tao chặt tay mày!" Ngụy Hà dữ tợn quát.

__ "Cốc! Cốc! Cốc!"

__ "Cốc! Cốc! Cốc!"

Ngoài cửa vẫn không có người trả lời, chỉ có tiếng đập cửa vẫn không ngừng vang lên. Loại hành vi này khiến cho Ngụy Hà cảm thấy bị khiêu khích, cũng không nhiều lời vô nghĩa nữa, liền bật người ngồi dậy đi ra cửa, mười phần hung ác quát "Xem bốn thiếu gia hôm nay có giết chết thứ có mắt như mù như mày không!!"

Mở cửa ra, nhưng bên ngoài lại không có ai. Ngụy Hà lúc này nổi trận lôi đình, bước ra khỏi cửa, toàn bộ hành lang vắng lặng không một bóng người.

Nghĩ rằng nhất định là có đứa ở to gan lớn mật nào đó đang cố ý chĩnh cậu. Vừa nghĩ như vậy, Ngụy Hà lập tức trở về phòng, đóng cửa lại.

Lần này, cậu cố ý nấp sau cửa chờ đợi, trầm nghĩ, chỉ cần có tiếng đập cửa vang lên cậu liền xông ra hung hăng cho tên chết tiệt kia một trận!

__ "Cốc! Cốc! Cốc!"

Quả nhiên, thanh âm lại vang lên.

Ngụy Hà nhanh chóng mở cửa, nhô đầu ra ngoài tìm kiếm.

Ngụy Hà thấp thỏm, ngoài cửa vẫn không một bóng người! Cứ nhìn tốc độ mở cửa chớp nhoáng của Ngụy Hà cùng hành lang tối đen thật dài, kẻ gõ cửa không thể nào chạy thoát nhanh như vậy.

Lòng bàn tay Ngụy Hà đỏ đầy mồ hôi lạnh, theo bản năng nhìn về phía đối diện, căn phòng bên kia đang... sáng đèn!

Vừa rồi rõ ràng còn tối đen như mực!

Chuyện lúc sáng xảy ra trong phòng Ngụy Thư đột nhiên lủi vào óc, Ngụy Hà bị dọa hai chân mềm nhũn, vội vàng xoay người sang chỗ khác "Phanh!" một tiếng, đóng sầm cửa lại. Sau đó, cậu kéo ghế chặn trước cửa, tựa hồ như đang có quái vật tấn công mình.

Làm xong hết thấy, Ngụy Hà sợ sệt nhìn chằm chằm cánh cửa, run rẩy hô một tiếng.

__ "Ngụy... Ngụy Thư?" Ngụy Hà lắp bắp nói.

Buổi chiều, cậu vào phòng Ngụy Thư đập phá đồ đạc, nhất định là đã chọc giận anh...

Bên ngoài hồi lâu vẫn không có động tĩnh, cũng không còn nghe thấy tiếng đập cửa. Nhưng Ngụy Hà lại không dám lơ là, tiếp tục căng thẳng co rúm.

Ngay khi Ngụy Hà tự hỏi loại yên tĩnh đến đáng sợ này muốn tra tấn cậu bao lâu nữa thì một chuyện khiến cậu mao cốt tỉnh nhiên đã xảy ra.

Cậu nghe thấy tiếng động!

Là giọng của một người phụ nữ!

Hiện tại, có thể khẳng định “thứ” ở ngoài cửa không phải Ngụy Thư, vậy là ai....

Người phụ nữ kia hình như đang hát cái gì đó,Ngụy Hà nghe không rõ lắm,chờ khi cậu cẩn thận lắng nghe,liền phát hiện giai điệu vô cùng quen thuộc,y y nha nha,mơ hồ như từ xa vọng lại, hòa lẫn với tiếng khóc nức nở.

Ai? Đêm qua anh có nghe thấy tiếng người hát hí khúc không?...

Ngụy Hà đột nhiên nhớ tới đoạn đối thoại lúc sáng của người hầu trong nhà.

Thật mà! Hình như....là của người phụ nữ kia?

Người phụ nữ nào?

Thân thể Ngụy Hà mềm nhũn, hoàn toàn vô lực,ngã ngồi xuống đất.

6. Chương 6

_Dì Hai, con đến bưng nước ra ngoài.

_”Ân.” Dì Hai nhìn chính mình trong gương, nhúu mày.

_”Chết tiệt, hai mắt vẫn đỏ.” Bà ta nâng tay sờ sờ,sau đó quay đầu nhìn người hầu phân phó “Ngày mai kêu phòng bếp nấu chút đồ dưỡng nhan.”

_Dạ, dì Hai.

Đợi cho người hầu đóng cửa lại,dì Hai mới cầm lược hung hăng ném lên bàn “Thằng oắt con,hôm nay dám làm mình mất mặt trước nhiều người như vậy!”

Nhớ tới Ngụy Hà, dì Hai hận không thể cho tên súc sinh này thiên đao vạn quả, chờ đến khi tâm tình dần dần bình phục, dì Hai mới lạnh lùng cười rộ lên, nghĩ rằng Ngụy Hà quả thật vẫn còn quá non nớt, trừ bỏ tính cách ác liệt hống hách không coi ai ra gì thì hoàn toàn không có chút đầu óc nào,nhưng, bà ta lại không thể trực tiếp đối chọi gay gắt...

_”A!”Bên ngoài truyền đến tiếng thét kinh hãi khiến dì Hai hoảng sợ.

_”Ai vậy?” dì Hai đứng lên, lớn tiếng hỏi

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng khóc,dì Hai đi ra,trên hành lang tối đen mơ hồ thấy một bóng người đang đứng dựa lưng về phía mình,thân thể run rẩy, không ngừng nức nở.

_”Mày là ai?” dì Hai đi về phía trước một bước.

_”Ô ô...” Trong bóng đêm, người nọ chậm rãi quay đầu,dì Hai cố gắng mở to hai mắt,kết quả thiếu chút nữa đều bị dọa mất hồn.

Đó là gương mặt được hóa trang trắng bệch của một con hát!

_”Mày, mày...” Đồng tử dì Hai co rút,cả người loạng choạng phát run...

Kì quái là thanh âm kia cũng không chần chừ trước cửa phòng Ngụy Hà quá lâu,Ngụy Hà ngồi bệch xuống đất nín thở không dám hô hấp,cậu cũng không xác định là”thứ” ở ngoài cửa đã đi hẳn chưa...

Cái này chứng minh một sự kiện,chuyện ma ở Ngụy gia mà bọn người hầu nói là có thật.

Ngụy Hà đã từng bị Ngụy Thư dây dưa,cậu hoài nghi bản thân bị Ngụy Thư hút mất tinh khí nên mới té xỉu, nằm trên giường không dậy nổi, mà hiện tại mẹ của Ngụy Thư lại xuất hiện...Nếu muốn báo thù,thì tại sao không về từ mấy năm trước, cố tình đợi đến tận bây giờ?

Ngụy Hà quệt mồ hôi sau ót, phát hiện hóa ra chính mình còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy trong hoàn cảnh như thế này.

—”Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa lại vang lên! Ngụy Hà lập tức căng thẳng.

—Cậu Hai...Con đã múc nước cho cậu,cậu tắm rửa cho thoải mái rồi lại ngủ tiếp.

Ngụy Hà cảm thấy giọng nói này cực kì quen thuộc,tựa hồ là của một kẻ tên là Trình Hảo.

Lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, Ngụy Hà đứng dậy, ngồi trên ghế điều chỉnh tốt biểu tình nói “Vào đi.”

Cửa mở, Trình Hảo bưng hai thau nước, cúi đầu đi về phía bồn tắm, đổ hết hai thau nước chỉ mới lấp đầy một phần tư thành bồn.

—”Cậu Hai, cậu Hai, con lại đi múc tiếp...” Trình Hảo chút sợ Ngụy Hà, hẩn cách Ngụy Hà khá xa.

Ngụy Hà cũng không lập tức đáp lời hẩn,hai mắt không ngừng đảo qua đảo lại đánh giá Trình Hảo.

Trình Hảo sợ hãi, không biết cậu Hai này lại làm sao vậy...

—”Chuyện lúc chiều, mày có nói với ai không?” Ngụy Hà cố ý hạ thấp giọng, chỉ thấy Trình Hảo nghi hoặc nhìn mình,sau đó dường như nhớ tới chuyện gì, vội vàng lắc đầu “Cậu, cậu Hai! Con không có a! Con không nói với ai hết!”

Trình Hảo sợ Ngụy Hà không tin, biểu tình càng trở nên kích động, lập tức buông hai thau nước, đang muốn hướng về phía Ngụy Hà giải thích thì Ngụy Hà đã phẩy phẩy tay “Biết rồi, biết rồi, tiếp tục múc nước đi, nhớ gọi nha hoàn đến chà lưng cho bồn thiếu gia.”

Trình Hảo gặp vị thiếu gia này không có ý làm khó dễ mình mới nhẹ nhàng thở ra, dùng sức gạt đầu.

Thời điểm Trình Hảo ra tới cửa, lại nghe thấy cậu Hai đột nhiên mở miệng “Vừa rồi mày...có nghe thấy tiếng gì không?”

Trình Hảo quay đầu, hỏi ngược lại “Tiếng, tiếng gì?”

Ngụy Hà nhìn vào mắt hẩn, thấy trong mắt người nọ trừ bỏ có chút sợ hãi chính mình cũng không che giấu bất cứ cảm xúc dị thường nào khác, liền ho nhẹ một tiếng, “Không có gì, mày đi nhanh về nhanh!” Nói xong liền không nề mặt đuổi người.

Trình Hảo một khắc cũng không dám chậm trễ, liền tục nói vâng, rồi lập tức rời đi.

Nhìn người nọ nhanh chóng bưng thay nước vào, Ngụy Hà cảm thấy trong lòng cũng không quá chán ghét hẩn, người này nhìn kỹ cũng không tính quá khó xem, vóc dáng khá cao, thân hình gầy gò, làn da ngăm đen lại thô ráp, nhưng Ngụy Hà thật sự không thể tìm thấy chút nổi bật nào trên ngũ quan của hẩn, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, biểu tình thủy chung vẫn khúm núm, một bộ vô cùng nhát gan sợ phiền phức.

Ngụy Hà xuy một tiếng, không khỏi cảm thấy buồn cười, cho dù rất lâu rồi cậu không chạm qua nam nữ nhưng không thể bụng đói ăn quàng đến độ quan sát một người hầu có diện mạo quá mức bình thường như thế này.

—”Cậu, cậu Hai, xong rồi...” Trình Hảo đổ hết thau nước cuối cùng, sau đó đi đến trước mặt Ngụy Hà.

Ngụy Hà đứng lên, đi về phía trước một bước, đợi đến khi hai người chỉ còn cách nhau nửa thước, Ngụy Hà đột nhiên khuyếch thân về phía trước, đến gần Trình Hảo ngửi ngửi.

Trình Hảo gặp Ngụy Hà hành động như vậy không khỏi đổ mồ hôi lạnh “Cậu, cậu Hai, còn có gì phân phó sao?”

Trình Hảo bắt giắc lui về sau một bước.

Ngụy Hà đứng thẳng lại, khinh thường nhìn Trình Hảo “Đường đường là đàn ông con trai, trên người thơm ngào ngạt như vậy để làm cái gì!!! Thực ghê tởm!”

Nghe thế, mặt Trình Hảo lập tức trắng bệch, không dám nhìn Ngụy Hà, vội vàng cúi đầu nói “Cậu, cậu...”

__”Đừng cậu, cậu cậu mãi! Cút ngay đi! Thấy mày càng thêm phiền!” Ngụy Hà chán ghét đuổi Trình Hảo đi.

Sau khi Trình Hảo đóng cửa đi ra, Ngụy Hà nhin không được nở nụ cười, tên người hầu kia thật đúng là buồn cười, chỉ đùa một chút liền bị dọa thành như vậy.

Cởi quần áo, bước vào bồn tắm, vừa nghĩ đến lát nữa sẽ có một nha hoàn xinh đẹp hầu hạ mình chà lưng, không chừng còn có thể thích một hồi, nỗi sợ hãi của Ngụy Hà liền tan thành bong bóng.

Lười biếng tựa vào bồn tắm, nhắm mắt lại, vô cùng hưởng thụ.

Kì thật, Ngụy Hà lớn lên cũng không tệ, mày rậm mắt to, thân thể rắn chắc khỏe mạnh, khá giống Ngụy Thường Đức, hay anh tuấn như dì Ba thường nói. Không giống như Ngụy Lập Diễm, Ngụy Lượng và Ngụy Thư đều giống mẹ ruột của mình nhiều hơn.

Chi nha một tiếng, cửa mở ra.

Ngụy Hà đoán là nha hoàn đã đến, miễn cưỡng mở miệng phân phó “Lại đây chà lưng cho bốn thiếu gia, thư thái bốn thiếu gia liền có thưởng.”

Nha hoàn kia không nói chuyện, lát sau, một đôi tay áp lên lưng Ngụy Hà, xúc cảm có chút lạnh lẽo, so với độ ấm trong nước, cảm giác lạnh lạnh này khiến Ngụy Hà càng cảm thấy thoải mái.

__”A...” Ngụy Hà nhin không được rên rỉ một tiếng, giật giật thân thể.

Bàn tay kia bò lên cổ Ngụy Hà, nhẹ nhàng vuốt ve, Ngụy Hà lập tức mềm nhũn, hắc hắc cười nói “Tiểu nha đầu thật có tài, tiếp tục, nếu đêm nay hầu hạ bốn thiếu gia cao hứng, ta liền nạp người làm thiếp.”

Nha hoàn kia vẫn không trả lời Ngụy Hà, chậm rãi đưa tay đi đến trước ngực cậu, bị đôi tay mềm mại lạnh lẽo xoa xoa trước ngực, cháy nóng khiến thân thể Ngụy Hà không khỏi run lên “Chết tiệt!”

Ngụy Hà hung hăng mắng một tiếng, túm nha hoàn kia xuống nước, nhắm chặt hai mắt dựa vào xúc cảm mà chồm người về phía trước cắn mút, cũng không biết hôn là như thế nào.

Nha hoàn kia cũng rất lớn mật, không những không đẩy Ngụy Hà ra, mà còn chậm rãi đáp lại, há miệng vươn đầu lưỡi tha một vòng trong miệng Ngụy Hà.

Thời điểm cảm nhận được hành động này của đối phương, thân thể Ngụy Hà lập tức đông cứng, đành chỉ động tác.

Cậu mở mắt.

Nhiệt khí lượn lờ trên thành bồn, tạo thành một đám sương trắng mờ ảo, Ngụy Hà bắt gặp ánh mắt kia gần trong gang tấc.

Là ánh mắt trong giấc mộng hằng đêm của cậu, giờ phút này, chúng đang nhìn cậu.

Ngụy Hà gặp qua không ít trai gái xinh đẹp, nhưng thủy chung vẫn không một ai có được đôi mắt mỹ miều như người trước mặt, đẹp đến mức khiến cho Ngụy Hà không thể hô hấp, hàng mi dày thật dài dường như sắp chạm đến mặt cậu, bên chóp mũi lại thoang thoang mùi thuốc Đông y đặc trưng.

__”Ngụy Thư...” Ngụy Hà say mê, như si như dại mà vươn tay sờ lấy khuôn mặt người nọ, nhưng nó đột nhiên cách xa cậu.

Ngụy Hà còn muốn tiếp tục sờ, chính là lại bắt gặp gương mặt kia che kín bi thương, đôi mắt vô hồn nhìn Ngụy Hà.

Trong lòng Ngụy Hà lập tức căng thẳng “Ngụy Thư...”

Định đi về phía trước, lại bị thành bồn ngăn trở, thân thể không một miếng vải che thân. Ngụy Hà không quản nhiều như vậy, cậu vội vàng đứng dậy, đuổi theo Ngụy Thư, “Ngụy Thư...Ngụy Thư...”

Cậu hô tên Ngụy Thư, thập phần vội vàng.

Tuyệt không sợ hãi như khi ở trong phòng Ngụ Thư lúc sáng. Ngụ Hà luôn như vậy, chỉ cần nhìn thấy gương mặt của Ngụ Thư, cậu liền đánh mất năng lực tự hỏi, hận ý cũng theo đó mà tiêu thất.

Cậu biết rõ đó là Ngụ Thư, là Ngụ Thư mà cậu tâm tâm niệm niệm, Ngụ Thư hôn cậu, cậu muốn đuổi theo Ngụ Thư.

Chính là trong nháy mắt, Ngụ Thư đã biến mất.

Ngụ Hà trần truồng chạy ra, vừa lúc đụng phải nha hoàn đang muốn gõ cửa, nha hoàn kia bắt gặp Ngụ Hà trần như nhộng liền thất kinh kêu to, Ngụ Hà cũng không có thời gian để ý tới cô ta, đá văng nha hoàn kia chạy tới căn phòng đối diện.

Nha hoàn nhìn thấy bộ dạng Ngụ Hà như trúng tà liền sợ hãi, đứng dậy xoay người bỏ chạy.

—”Ngụ Thư...Ngụ Thư...” Ngụ Hà kêu tên Ngụ Thư, không ngừng đập cửa phòng anh.

Cánh cửa nguyên bản có thể dễ dàng đẩy ra giờ phút này đây giống như bị người khóa trái từ bên trong, mặc cho Ngụ Hà làm thế nào cũng không mở ra.

Ngụ Hà vẫn tiếp tục gọi tên Ngụ Thư, nhưng không dám lớn tiếng, trong giọng nói mang theo chút ghen ngào vui sướng.

—Ngụ Thư...Anh, anh ra đây gặp em đi...

—”Anh trai...” Ngụ Hà buông tay, nước mắt chảy ra.

Lúc Ngụ Thư còn sống, cậu chưa từng gọi Ngụ Thư một tiếng “anh trai”, một câu cũng chưa từng nói với nhau.

“Cách” Khóa cửa bên trong rơi xuống.

Ngụ Hà đưa tay lau nước mắt, vừa đẩy cửa vừa hưng phấn hô “Ngụ Thư! Ngụ Thư!”

Bên trong một mảnh tối đen, Ngụ Hà không thể thấy rõ cái gì, sờ soạng đến bên bàn mở đèn lên, trong lòng Ngụ Hà nhin không được sợ hãi, lại có chút nho nhỏ chờ mong.

Ngụ Thư không ở.

Ngụ Hà vô cùng thất vọng, cảm xúc đều hiện hết trên mặt “Ngụ Thư, em biết anh ở đây, anh đi ra gặp em có được hay không?”

Ngụ Hà tìm kiếm xung quanh, lật chăn, nằm sấp dưới sàn nhìn xuống gầm giường, dưới cái bàn. Chính là vẫn như trước không nhìn tới bóng dáng của Ngụ Thư.

Căn phòng nhỏ như vậy nhưng lại khiến Ngụ Hà lăn lộn mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm. Cậu vừa tìm vừa gọi tên Ngụ Thư.

Rất cuộc, chờ Ngụ Hà ép buộc mệt mỏi, mới tin tưởng rằng cậu không thể nào gặp lại Ngụ Thư.

Ngụ Hà trần truồng đứng ở trong phòng thật lâu, cuối cùng mới mất mác mà xụi lơ cánh tay rời đi, trước khi về phòng còn không quên cẩn thận đóng cửa lại.

Mà ngay khi Ngụ Hà khép cửa xoay người đi, trên chiếc xe lăn trợ trọng trong phòng không biết đã có một người ngồi đó từ bao giờ, bộ dạng người nọ cực kì xinh đẹp, quần áo rộng thùng thình, thùy thùy suy sụp, cơ thể phẳng phất hương vị tình dục cùng mùi thuốc Đông y, âm u nhìn ra cửa.

7. Chương 7

Sáng sớm, Ngụ Hà cơm nước xong xuôi liền bị người hầu thông tri đến phòng Ngụ Thường Đức.

Trên đường đi đến phòng Ngụ Thường Đức, Ngụ Hà lại nhớ đến chuyện ngày hôm qua, tim có chút đập nhanh.

Cả đầu óc đến là gương mặt của Ngụ Thư, ánh mắt mê ly quyến rũ, da thịt tái nhợt dán sát, đôi môi mỏng điểm lệ tỏa sáng, hôn lấy môi mình.

Đó là Ngụ Thư đã chết, lúc chiều còn làm cho Ngụ Hà sợ tới mức tè ra quần, thì buổi tối chỉ cần một ánh mắt đã hấp mất hồn Ngụ Hà.

Ngụ Hà si mê nhìn anh.

Thất thần đi tới phòng Ngụ Thường Đức, Ngụ Thường Đức còn nằm trên giường, nhưng khí sắc đã khá hơn rất nhiều. Dì Hai gắt gao nắm lấy tay Ngụ Thường Đức, vẻ mặt hoảng sợ, miệng không ngừng làm nhảm “Lão gia, tôi nhìn thấy cô ta! Tôi nhìn thấy cô ta lão gia à! Lão gia!”

Ngụ Thường Đức không phản ứng, nhưng trên mặt lộ rõ vẻ hốt hoảng.

Dì Ba cùng Ngụ Viện Viện đứng ở một bên không nói gì, tựa hồ cũng không hiểu gì, Ngụ Lập Diễm cùng Ngụ Lượng còn chưa tới.

Ngụ Hà đi qua, nhìn bộ dáng của dì Hai, cười lạnh “A, mẹ hai, mẹ làm sao vậy? Gặp được ai?”

Dì Hai ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Ngụ Hà, sau đó quay sang Ngụ Thường Đức “Lão gia, tôi thật sự nhìn thấy cô ta!”

Ngụ Thường Đức chỉ nhắm chặt miệng không nói, nhưng Ngụ Hà vẫn nhìn thấy sự khủng hoảng trong mắt lão ta, Ngụ Thường Đức tựa hồ đang nhớ lại chuyện gì đó, một chuyện làm cho lão phải sợ hãi.

Ngụ Thường Đức sợ cái gì chứ? Ngụ Hà không nghĩ ra.

Nhưng suốt buổi sáng, Ngụ Thường Đức vẫn giữ im lặng, dì Hai bị vây trong trạng thái hoảng sợ, ngồi mãi bên cạnh Ngụ Thường Đức không chịu đi, miệng không ngừng lặp đi lặp lại một câu “Tôi thực sự đã thấy cô ta! Lão gia, cô ta trở lại rồi!”

Cơm trưa, dì Ba yêu cầu Ngụ Hà ở lại ăn chung, Ngụ Viện Viện ngồi trên bàn cơm, cắn dưa tò mò hỏi dì Ba “Mẹ, dì Hai làm sao vậy? Bà ta nói đã nhìn thấy ai?”

Dì Ba sững sốt lắc đầu “Không biết, ăn cơm xong, ngoan ngoan đi làm bài tập đi, mẹ có chuyện muốn nói với anh con.”

— “Mẹ nói chuyện gì với anh Hai, con không thể nghe sao?” Ngụ Viện Viện bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, nhưng rất nhanh liền bĩu cơm.

Đợi cho Ngụ Viện Viện nổi giận bùng bùng rồi đi, dì Ba mới mở miệng hỏi chuyện “A Hà, không biết có phải nghe lầm hay không mà tối hôm qua dì nghe được một ít âm thanh...”

Ngụ Hà không lên tiếng trả lời, cúi đầu dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Dì Ba kêu cậu một tiếng “A Hà?”

Ngụ Hà ngẩng đầu lên.

Dì Ba quan tâm hỏi “Làm sao vậy? Buồn cười lắm phải không? Có lẽ bọn dì già rồi nên nghe lầm.”

Ngụ Hà lắc đầu “Dì Ba, dì không nghe lầm đâu, đêm qua con cũng nghe thấy. Hình như... là mẹ của Ngụ Thư.”

Dì Ba nhũn mảy, muốn giải thích cũng không được, từ trước đến nay bà đều không tin quỷ thần, nhưng đêm qua bà thực sự nghe thấy thứ âm thanh làm cho người ta khiếp sợ, y y nha nha hát ngoài cửa, quả thật đã dọa đến bà.

— Dì Ba, dì việc gì phải sợ, không làm chuyện xấu không sợ quỷ gõ cửa.

Ngụ Hà cười cười, trong lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, vạn nhất người đàn bà kia muốn trả thù toàn bộ Ngụ gia thì sao?

Dì Ba không nói nữa.

—”Dì Ba, vì cái gì mà lão già kia lại dung túng dì Hai như vậy?” Ngụy Hà vẫn luôn thắc mắc, tại sao Ngụy Thường Đức lại phá lệ dung túng cho bản tính kiêu ngạo ương ngạnh của dì Hai? Muốn nói lão ta yêu dì Hai nhiều hơn thì tựa hồ không có khả năng, Ngụy Hà vẫn nghĩ không ra, Ngụy Thường không thể nào thích loại người như dì Ha.

Dì Ba nghe thấy vấn đề của Ngụy Hà liền sửng sốt, lập tức cười khổ nói “Lão gia... Chắc có lẽ là yêu cô ta. Lúc còn trẻ dì cũng từng muốn được như vậy, nhưng lão gia lại yêu cô ta thì biết làm sao bây giờ...”

—”Dì Ba, đáng giá sao? Theo một lão già khốn nạn như ông ta thì có gì tốt?” Trong lòng Ngụy Hà khó chịu, cậu chán ghét Ngụy Thường Đức, không phải chán ghét một cách bình thường.

Dì Ba vẫn cười “Yêu một người không có gì là đáng giá hay không, từ ngày dì đi theo cha con, thì dì đã chuẩn bị tinh thần để làm bạn với ông ấy cả đời.”

—”Tiếc nuôi duy nhất chính là không thể sinh được con trai cho lão già.” Dì Ba thở dài.

Ngụy Hà nhìn dì Ba như vậy, trong lòng lại càng căm hận Ngụy Thường Đức.

—”Con chính là con trai của dì.” Ngụy Hà nói

Dì Ba vui mừng cười cười.

—”Chờ lão già kia vừa chết, lúc chia gia sản, thứ con muốn đầu tiên chính là cái nhà này, sau đó đuổi tất cả lũ người đó ra khỏi Ngụy gia!” Ngụy Hà nghiêm túc nói.

—”A Hà... Sao con lại nói như vậy, lão gia vẫn khỏe mạnh...” dì Ba lập tức giáo huấn Ngụy Hà.

Ngụy Hà cười cười không cãi với bà. Cứ nhìn bộ dạng hiện giờ của Ngụy Thường Đức thì biết, sống không được bao lâu nữa đâu.

Đang muốn về phòng mình thì trên đường lại gặp phải Ngụy Lập Diễm.

Ngụy Lập Diễm nắm tay Ngụy Lượng đi tới. Mặc kệ như thế nào Ngụy Lượng vẫn không thể trưởng thành, đang cầm xâu mít quả, vừa nhìn thấy Ngụy Hà liền reo lên “Tuấn, Tuấn, Tuấn...”

Ngụy Hà cũng giả mù sa mưa, cười cười đi qua “Lượng Lượng đang ăn mít quả sao? Có ngon không?”

Mà Ngụy Lượng lại giống như nghe không hiểu lời của Ngụy Hà, tránh thoát khỏi tay Ngụy Lập Diễm, bắt lấy áo Ngụy Hà nói “Tuấn...”

Ngụy Hà thấy Ngụy Lập Diễm đen mặt, trong lòng liền thầm vui vẻ, đưa tay nheo nheo khuôn mặt tròn tròn của Ngụy Lượng, nói “Anh là anh Hai này, đã quên sao?”

—”Tuấn!” Ngụy Lượng ngây ngô cười

— “Đủ rồi! Để anh mang em đi thăm cha!” Ngụy Lập Diễm cẩn thận xoa xoa tay, ý đồ phớt lờ Ngụy Hà.

Ngụy Lượng lập tức bị Ngụy Lập Diễm thu hút “Thăm cha! Thăm cha!”

—”Ừm.” Sắc mặt Ngụy Lập Diễm trở nên nhu hòa

Ngụy Hà nhìn Ngụy Lập Diễm, trong nháy mắt liền thất thần. Cái nhà chết tiệt này giống như bị nguyên rửa, anh trai yêu em trai, em trai yêu anh trai, toàn bộ rối loạn.

Ngay lúc Ngụy Lập Diễm dắt tay Ngụy Lượng lướt qua người Ngụy Hà, Ngụy Hà bỗng gọi hắn lại, cố ý dùng vẻ mặt nghi hoặc hỏi “Mày nói, một thằng ngốc, sẽ biết cái gì gọi là thích là yêu sao?”

Ánh mắt của Ngụy Lập Diễm không ngừng đánh giá Ngụy Lượng, quả nhiên không ngoài Ngụy Hà sở liệu, sắc mặt Ngụy Lập Diễm liền trở nên âm trầm.

Ngụy Hà nhìn Ngụy Lập Diễm như vậy thật hả hê, ý cười trên mặt càng thêm sâu.

Chỉ là Ngụy Hà còn chưa kịp hí hửng bao lâu đã bị Ngụy Lập Diễm hung hãn đá một cước vào bụng, ngã lăn ra đất.

Ngụy Hà ôm bụng nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, hỗn hển nhìn Ngụy Lập Diễm mắng “Mẹ mày thằng khốn! Mày tốt nhất đừng đắc ý quá sớm! Mày có tin một khi tao không vui tao liền nói chuyện này cho người khác biết, cho lũ chúng mày không thể ngóc đầu lên được!”

Ngụy Lập Diễm dùng vẻ mặt trầm ổn cao cao nhìn xuống Ngụy Hà, Ngụy Hà lập tức bị ánh mắt ác độc của Ngụy Lập Diễm dọa sợ, xem ra Ngụy Lập Diễm thật sự dám giết cậu.

Ngụy Hà hoảng hốt rụt lui về phía sau “Mày, mày cứ thử xem tao dám hay không! Mày thử đụng đến tao xem!”

__ “Vậy anh có tin, trước khi anh kịp nói chuyện này cho người khác biết, tôi đã giết anh chết rồi không?” Thanh âm của Ngụy Lập Diễm lạnh lẽo, vẻ mặt rét như băng.

Ngụy Lượng ở một bên hoa chân múa tay, vui sướng “Đánh nhau! Đánh nhau!”

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn Ngụy Lập Diễm, nửa ngày đều nghẹn không ra lời.

Cậu có chút sợ Ngụy Lập Diễm, đứa em trai nhỏ hơn mình một tuổi này.

Ngụy Hà nhìn theo bóng lưng của Ngụy Lập Diễm phi một tiếng, đứng lên vỗ vỗ bụi bặm trên người, xoa xoa bụng mình.

Thấy cách đó không xa có hạ nhân đang nhìn mình, còn tùm lại che miệng tựa hồ đang cười, Ngụy Hà càng thêm khó chịu, hung tợn rống bọn họ “Nhìn cái gì! Làm việc đi!”

Đám người hầu lập tức tản ra.

Ngụy Hà nghẹn một bụng, không chỗ phát tiết, đánh mất ý niệm trở về phòng, xoay người đi ra cửa chính.

Vừa ra khỏi cửa, Ngụy Hà liền phát hiện ở đối diện cách đó không xa có một đám người đang dựng rạp, tò mò đi qua, tùy tiện bắt một người hỏi chuyện “Đang làm gì vậy?”

__ “Dựng sân khấu chứ gì, buổi tối có gánh hát từ nơi khác đến đây biểu diễn.” Người nọ đáp

Hát hí khúc...

Ngụy Hà không khỏi nhớ đến chuyện từ nhiều năm trước, lúc đó mẹ thường xuyên dẫn cậu đi xem hát, cậu còn nhớ rõ rạp hát lúc đó cũng được dựng ngay tại chỗ này, cũng không thể quên cô đào đêm ấy, là một người phụ nữ đẹp như thiên tiên, mẹ của Ngụy Thư.

Ngụy Hà đã thiệt nhiều năm không hề xem hát.

Trong lòng càng thêm không thoải mái, Ngụy Hà cảm thấy Ngụy Lập Diễm ra tay quá nặng, thậm chí sau này nhất định phải hung hãn đánh Ngụy Lập Diễm đến chết, ăn miếng trả miếng!

Ngụy Hà tất nhiên không quay về ngôi nhà làm cậu chán ghét kia, đi loanh quanh bên ngoài một vòng, thẳng đến bầu trời tối đen, sân khấu cũng được dựng xong. Ngụy Hà thưởng thức miếng ngọc bội vừa mới mua được ở chợ, đi ra sau cánh gà.

Bên trong có rất nhiều người đang vội vàng hóa trang, thay trang phục diễn, vô cùng âm ỉ.

__ “Dương Thanh, cậu mở màn đó, đừng lè mề nữa, mau mau hóa trang đi.” Một kẻ lo lắng nói, người bị nhắc nhở liền lên tiếng “ Đến đây! Đến đây! Cần nhanh mãi!”

Thanh âm có chút đặc biệt, Ngụy Lập Diễm ngẩng đầu nhìn về phía trước, một kẻ mặc đồ diễn đang đứng trước mặt mình, này hẳn là Dương Thanh.

Lớn lên thanh tú trắng nõn, thoạt nhìn rất hoạt bát, giọng nói lạnh lạnh, nhưng một chút cũng không làm ra vẻ, không hề khó nghe.

Ngụy Hà không khỏi xem nhiều vài lần, người kêu Dương Thanh kia tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nghiền ngẫm của Ngụy Hà, liền nghiêng đầu qua, nhìn Ngụy Hà cười cười.

Ngụy Hà sửng sốt, vốn định cười lại đã bị một người đàn ông cao to chặn ngang tầm mắt, Ngụy Hà rất không thích, mở miệng muốn mắng chửi tên chướng mắt kia.

__”Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Dám ở chỗ này trộm đồ, ông nội tao liền đánh chết mày!” Người đàn ông kia hung tợn trừng mắt nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà vốn định há mồm cãi nhưng vừa nhìn thấy thân thể đầy cơ bắp của gã liền ngạnh sinh sinh nuốt xuống cục tức, trong lòng dù không tình nguyện vẫn phải rời đi.

Ra khán đài, bàn ghế đã dọn xong, Ngụy Hà an vị trên dãy ghế đầu tiên.

Trong đầu nghĩ tới con hát vừa rồi, Ngụy Hà cũng không phải có ý gì với người ta, chỉ là cảm thấy người nọ rất vừa mắt, rõ ràng lớn lên cũng không tính đặc sắc, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy xinh đẹp.

Ngụy Hà vừa ngồi không bao lâu, một đám người lục tục nối đuôi nhau đi vào.

Người lớn, trẻ nhỏ, bỗng chốc liền trở nên vô cùng náo nhiệt.

8. Chương 8

Ngụy Hà cảm thấy đầu nặng trĩu, sau lại không biết bắt đầu từ bao giờ sân khấu đã có người biểu diễn, Ngụy Hà hít mắt muốn nhìn kỹ, nhưng bên tai chỉ văng vẳng âm thanh của con hát.

Con hát này, chắc hẳn là Dương Thanh?

Vóc dáng cao gầy, thế vai hoa đán (vai tuồng đóng phụ nữ gọi là đán), mặc đồ diễn vào thoát nhìn nhận không ra sống mái.

Kỳ thật Ngụy Hà xem không hiểu, cậu chỉ đơn giản là nghe âm thanh cùng nhìn diễn viên trên sân khấu, cho nên đó là lý do vì sao từ lúc mở màn tới giờ cậu cứ nhìn chằm chằm người trên đài. Mà người trên ấy dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Ngụy Hà, thỉnh thoảng lại lơ đãng liếc nhìn Ngụy Hà một cái, vừa lúc làm cho Ngụy Hà nhìn thấy gương mặt nghiêng diễm lệ của mình, Ngụy Hà cũng theo đó mà cười ngây ngô.

Ngụy Hà chợt nhớ tới chuyện cũ, hai mắt không khỏi rung rung, khiến tầm mắt cậu trở nên mơ hồ, trước mặt một mảnh mông lung.

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, truyền đến tiếng nói chuyện dứt quãng của người bên cạnh.

__”Lão gia sợ là còn chưa quên được Tú [Cùng] ?” Người phụ nữ nói chuyện thật lớn, rành mạch chui vào tai Ngụy Hà, trong nháy mắt, Ngụy Hà bỗng cảm thấy bối rối, đây là giọng của dì Hai!

Nhưng...tại sao dì Hai lại xuất hiện ở chỗ này? Ngụy Hà nỗ lực dụi dụi mắt, chính là giờ phút này hai mắt cậu giống như bị đóng đinh, không thể động đậy nửa phần.

Diễn viên hát hí khúc đã đổi thành một người khác, hình như...hình như là...lông tơ lập tức dừng đứng, cô đào này rõ ràng là người đàn bà kia, giọng hát của mẹ Ngụy Thư!

Trên trán Ngụy Hà đổ đầy mồ hôi lạnh, từng có kinh nghiệm của hai lần trước, cậu biết lần này mình lại gặp quỷ!

__Chắc lão gia hẳn đã sớm biết Tú [Cùng] ở chỗ này? Đối với Tú [Cùng], lão gia vẫn luôn....

__”Đủ rồi!” Đây là tiếng của Ngụy Thường Đức.

Ngụy Hà biết bọn họ tựa hồ đang khắc khẩu, sau đó lại nghe thấy tiếng kêu rên của dì Hai “Tôi có chỗ nào thua kém Tú [Cùng]! Từ nhỏ ba người chúng ta đã ở bên nhau, khi đó ông đối với tôi rất tốt, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải vẫn êm đẹp sao! Chính là ông này súc sinh, cầm thú cũng không bằng....Ông!”

Dì Hai tựa hồ khó thở, thanh âm ngoan độc mang theo oán hận, muốn nói tiếp “Ba!” Ngụy Hà nghe thấy tiếng bạt tay chan chát.

Lập tức tiếng cãi nhau càng ngày càng lớn.

Lỗ tai Ngụy Hà ong ong, nghe không rõ bọn họ đang nói gì.

Tú [Cùng] là ai?

Ngụy Hà nghĩ đến cái tên mà dì Hai luôn nhắc tới, đột nhiên tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên, cảnh vật trước mắt bị quét sạch sẽ, tựa hồ chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cậu ngẩng đầu lên, chuyển hướng về phía khán đài.

Người trên sân khấu, thân hình thon dài, đang chuẩn bị cúi đầu xoay người, trong nháy mắt Ngụy Hà lập tức bị gương mặt của người nọ kinh diễm.

—Ngụy Thư!

Buổi diễn kết thúc, mọi người đều rời đi, chỉ còn lại mình Ngụy Hà cố gắng đẩy đám người ra, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía sân khấu, chính là thiên hạ vừa rồi mà cậu vừa nhìn thấy đã biến mất.

Ngụy Hà vội vàng đi tìm Ngụy Thư, cậu muốn nói cho Ngụy Thư biết cậu không sợ anh, muốn hỏi Ngụy Thư xem có phải muốn mình giúp, muốn hỏi nguyện vọng của Ngụy là gì, nhưng quan trọng nhất là cậu muốn gặp lại Ngụy Thư, nhất quyết nhất quyết phải tìm được Ngụy Thư.

Ngụy Hà mang theo bộ dạng hoang mang rối loạn chạy vào hậu trường, không ít người đều nhìn về phía cậu, Ngụy Hà lướt qua đám người, trong mắt không khỏi thất lạc, không có Ngụy Thư của cậu.

—”Này này này! Sao lại là mày!” Một bàn tay rắn chắc che trước mặt Ngụy Hà, Ngụy Hà không để ý tới, đẩy cánh tay kia ra, không nghĩ tới cánh tay chẳng những không rời đi mà còn đẩy ngược lại cậu một cái, Ngụy Hà lập tức mất đà lao đảo lui về sau.

Thân thể cậu xem như khỏe mạnh, nhưng gã đàn ông trước lại cứ vững chãi như núi Thái Sơn vậy.

Không đợi Ngụy Hà mở miệng, một thanh âm khác liền vang lên “Đại Quốc! Không biết lễ phép gì cả!”

Là Dương Thanh.

Dương Thanh đã thay đồ diễn, nhưng còn chưa tẩy trang, y đứng bên cạnh gã đàn ông lực lưỡng tên Đại Quốc, tuy gầy, nhưng thân cao không kém gì Đại Quốc.

—”Người này lén la lén lút, tôi sợ hấn trộm đồ.” Đại Quốc hừ một tiếng, như vậy trong nháy mắt gã đàn ông cao to tựa hồ mang theo ủy khuất, lúc rời đi không quên trừng mắt nhìn Ngụy Hà, coi như cảnh cáo.

—”Người anh em này, tính tình bạn tôi không được tốt, cậu đừng trách a.” Dương Thanh nhìn Ngụy Hà cười xin lỗi.

Trong lòng Ngụy Hà thâm mắng kẻ vừa rời đi, trên mặt dù không biểu hiện, nhưng cũng không có ý cười, cậu lắc đầu “Tôi chỉ vào đây tìm người.”

—”A? Cậu tìm ai? Là người trong gánh hát của chúng tôi sao? Nếu không ngại cậu có thể nói thử, tôi giúp cậu tìm.” Dương Thanh nói.

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn người trước mắt, cho dù trang điểm rất đậm, nhưng đáy mắt vẫn thật trong suốt, lúc cười lộ lên khóe mắt cong cong, hàm răng trắng tinh, thực xinh đẹp.

Tầm mắt của Ngụy Hà dừng lại trên người Dương Thanh chưa tới vài giây đã rơi xuống nơi khác, cậu ử rử đáp “Không tìm được...”

Ánh mắt Dương Thanh mang theo nghi vấn.

Ngụy Hà giải thích “Cậu không biết anh ấy, có thể là tôi bị hoa mắt.”

Dương Thanh tất nhiên không biết anh, Ngụy Thư lúc còn sống chưa bao giờ ra khỏi cổng nửa bước, ai sẽ nhận ra anh đây?

Ngụy Hà đột nhiên có chút buồn bã, cậu bước nhanh rời đi.

Dương Thanh ở phía sau hô “Tôi là Dương Thanh, nhìn cậu và tôi hữu duyên, có thể cho tôi biết tên của cậu sao?”

Nguyệt Hà dừng bước, quay đầu lại nhìn y “Tôi là Nguyệt Hà.”

Đó là cậu Hai Nguyệt gia, cậu cũng dừng đến gần người đó, Nguyệt gia này không biết đã tạo nghiệt gì, gần đây rất cổ quái.

Có người nhận ra Nguyệt Hà, chờ Nguyệt Hà rồi đi liền nhẹ giọng nói với Dương Thanh.

Dương Thanh cười cười “ Ai, anh nghĩ nhiều rồi.”

Quay người lại, ngồi trước gương tẩy trang, vừa mới ngẩng đầu, Dương Thanh liền bất động, y nhìn mặt gương sững sốt.

Lúc này Đại Quốc đã đi tới, vỗ vỗ vai y.

Dương Thanh hồi thần, lại nhìn thoáng qua tấm gương, không nói gì.

Nguyệt Hà có chút vui vẻ, cậu bắt đầu nghĩ, có phải Nguyệt Thư có chuyện nhờ mình làm không? Nguyệt Thư nhất định có nguyện vọng chưa hoàn thành, anh ấy lựa chọn mình...

Nguyệt Thư tới đây, Nguyệt Hà không khỏi mừng thầm, Nguyệt Thư ai lại không tìm, cố tình lại tìm trúng mình...

Nguyệt Hà về phòng, cứ mãi miên mang suy nghĩ, thẳng đến bên ngoài có người gõ cửa cũng không chú ý.

Có kẻ đẩy cửa vào, là Trình Hảo.

Trình Hảo kia gặp Nguyệt Hà tựa hồ đang tự hỏi không đi quấy rầy cậu, chỉ đặt mâm cơm lên bàn sau đó lặng lẽ lui ra.

Nguyệt Hà phát hiện đồ ăn trên bàn, đi qua gấp vài miếng liền thôi, hình như cậu nghe thấy tiếng ho khan.

Cậu buông bát đĩa xuống, đi tới cửa sổ, căn phòng đối diện tối đen như mực, thời điểm này sẽ không có người hầu qua đây, Nguyệt Hà nghĩ vậy, chậm rãi đi tới phòng Nguyệt Thư.

Chân Nguyệt Hà như muốn nhũn ra, tim đập thình thịch, có chút chờ mong, cũng có chút sợ hãi, cậu đứng trước căn phòng, đang muốn đẩy cửa vào, thì cánh cửa lại đột nhiên mở ra, Nguyệt Hà vừa nhấc chân bước vào, cánh cửa lập tức “Phanh!” một tiếng, tự mình đóng sầm lại.

Trái tim Nguyệt Hà co rụt, nhìn nhìn phía trước, trong phòng bỗng sáng đèn, Nguyệt Hà từ từ quay đầu lại

Khụ! Khụ khụ....

Tiếng ho khan nặng nề vang lên bên cạnh, mùi thuốc Bắc xông vào lỗ mũi.

Lọt vào mắt Nguyệt Hà là thân ảnh cao gầy đang đứng bên cạnh bàn.

Người nọ mặc một chiếc áo dài màu trắng, đôi tay trắng nõn đang cầm bát thuốc, dù như vậy nhưng chủ nhân đôi tay không hề mất đi vẻ tao nhã.

Nguyệt Hà sợ tiếng hô hấp sẽ kích động đến anh, không dám nhúc nhích, chỉ dám chậm rãi di chuyển con người, nhìn đến chiếc cổ thanh mảnh lộ ra nơi cổ áo, cái cằm lạnh lạnh, hơi hơi mở miệng, chiếc mũi cao thẳng, lông mi đen dài rủ xuống dưới ánh đèn tạo thành bóng ma, ngay cả đầu mi của người nọ cũng đã thanh tú xinh đẹp như thế, mái tóc đen mềm mại như tơ vương trên trán...

Người kia, cứ như vậy, bị Nguyệt Hà thu hết vào trong đáy mắt.

Chưa bao giờ có thể lãng lạng ngắm anh gần như thế...

Nguyệt Thư dường như không phát hiện ra Nguyệt Hà, chỉ tự cố tự mực làm chuyện của mình.

Vừa rót bát thuốc vừa nhin không được giơ tay che miệng ho khan, thân hình cũng theo tiếng ho mà khẽ run rẩy.

Trong lòng Nguyệt Hà đau nhói nhưng vẫn không dám lại gần, cậu sợ một khi tới gần thì mỹ nhân sẽ biến mất không thấy.

Ngụy Thư vươn hai tay chống lên bàn, chậm rãi ngồi vào ghế, vừa ngồi xong lại ho khan, sau đó cầm bát thuốc lên.

Động tác cực kì tao nhã, dường như dùng hết toàn bộ khí lực, để tới bên môi, hơi hơi mở miệng, uống liền một hơi. Lại giống sắc nước, anh nặng nề khụ hai tiếng, sau đó nghiêng đầu.

__A Hà...

Ngụy Hà trợn to hai mắt nhìn cảnh trước mặt.

Ngụy Thư nhìn mình, khoe mắt phỉm hồng, vẻ mặt tái nhợt, vô lực tựa vào ghế, nhẹ nhàng gọi tên mình.

Thanh âm kia ôn nhu, tựa như ngọn cỏ nhẹ nhàng cọ vào lòng Ngụy Hà, bồn chồn.

Ngụy Hà đã ngây ngốc không nói nên lời, cậu vẫn duy trì tư thế đông cứng nhìn Ngụy Thư, đây là lần đầu tiên cậu nghe Ngụy Thư kêu tên mình, cái mũi lên men, hốc mắt Ngụy Hà không khỏi ửng đỏ.

Ngụy Hà muốn khóc, trong lúc nhất thời không biết bản thân nên làm thế nào, nhưng vẫn không tiến về phía trước.

Ngụy Thư ngồi trên ghế không ngừng nhẹ nhàng gọi tên cậu, thanh âm nghe cực kì thân thiết “A Hà, lại đây...”

Cuối cùng Ngụy Hà nhích lên nửa bước, tựa như một ông già cần cỏi run rẩy đi qua, mắt thấy sắp tới gần Ngụy Thư, Ngụy Hà đột nhiên khựng lại. Đứng thẳng tắp, không hề có ý đi thêm.

Cậu vẫn có chút sợ hãi, cậu sợ nếu tiến thêm bước nữa, sẽ phát hiện tất cả chỉ là một giấc mộng, sau đó Ngụy Thư liền biến mất không thấy.

Mà đúng lúc này, một bàn tay liền nắm lấy tay Ngụy Hà. Ngụy Hà bị cái cảm giác lạnh như băng này kinh động, đầu óc hỗn loạn xem như có chút thanh tỉnh, nhưng lập tức lại trở nên trống rỗng, chỉ có thể thất thần nhìn chằm chằm Ngụy Thư không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình.

Một phút, hai phút, ba phút... Ngụy Thư vẫn nắm tay cậu, Ngụy Hà rốt cuộc tin tưởng đây không phải là mơ. Cậu trở nên kích động, cúi đầu nhìn tay mình, run run nâng tay bắt lấy tay Ngụy Thư.

Đèn tắt, cả căn phòng lại trở về với bóng tối thăm thẳm.

Ngụy Hà lập tức không thể thích ứng, hoảng hốt hô Ngụy Thư “Anh trai! Anh trai! Anh trai! Ngụy Thư!”

Ngụy Hà cực kì khựng hoảng, Ngụy Thư của cậu đâu rồi!?

__”A Hà...” Có kẻ dán vào nên tai cậu, thở ra lãnh khí mang theo mùi thuốc thoang thoảng, kích thích Ngụy Hà nổi cả da gà.

Trong bóng đêm, Ngụy Hà cảm thấy hai má bị hôn, nhẹ nhàng, lạnh lạnh, một chút một chút dờ xuống cổ.

Ngụy Hà sửng sốt hồi lâu, do dự nâng tay lên, chạm vào mặt Ngụy Thư, gặp Ngụy Thư không phản đối, liền can đảm ôm lấy lưng anh...

9. Chương 9

Ngụy Hà si mê ôm lấy Ngụy Thư, hai tay vói vào trong áo anh, vừa chạm đến da thịt bóng loáng liền dừng một chút, tất cả những điều tốt đẹp này tới quá nhanh...

Ngụy Hà dựa vào cảm giác mà di chuyển, dễ dàng cởi đi áo khoác của Ngụy Thư...

Ngụy Thư không ngừng hôn lên cổ cậu, quần áo của Ngụy Hà không biết từ bao giờ đã nằm một bên..

Trong lúc ý loạn tình mê, Ngụy Thư và Ngụy Hà đi đến bên giường, rồi cùng ngã xuống giường.

Ngụy Hà tựa vào người Ngụy Thư, hai người đều đã trần trụi, trong bóng tối, tay Ngụy Hà thật cẩn thận mò mẫm lên mặt Ngụy Thư, âu yếm vuốt ve hai má anh, lắp bắp nói “Em, em thích anh...”

Những lời này vừa nói ra, Ngụy Hà không nghe thấy Ngụy Thư đáp lại, mà Ngụy Hà cũng không để ý.

Cậu dùng tay còn lại nhẹ nhàng xoa nắn thân thể Ngụy Thư, loại cảm xúc mướt mà này làm cho toàn thân Ngụy Hà trở nên nóng bỏng. Mặc dù Ngụy Thư cao hơn cậu nửa cái đầu, nhưng vòng eo mềm mại quả thật tinh tế hơn mình rất nhiều. Trong đầu Ngụy Hà nhẹ tênh như bông, động tác rất chậm rãi, giống như sợ làm đau đến Ngụy Thư.

Ngụy Hà nghĩ, giờ khắc này mình được ở gần Ngụy Thư như vậy, cho dù ngày mai có chết cũng cam tâm tình nguyện.

— “Anh...” hô hấp của Ngụy Hà trở nên dồn dập, cậu lung tung vùi đầu vào trong ngực Ngụy Thư.

Dưới thân, Ngụy Thư nằng nề khụ hai tiếng, thân thể khẽ chấn động, vật dưới thân Ngụy Hà lập tức đứng lên, không quản người kia còn đang ho khan, cậu gấp gấp tiếp tục hôn xuống, còn muốn nhiều hơn nữa.

Đột nhiên một bàn tay bò ra sau, dường như muốn trấn an mà vỗ nhẹ lưng Ngụy Hà.

Ngụy Hà giật mình “Anh...Em muốn anh...” Nói xong, liền định tách hai chân Ngụy Thư ra.

Ngụy Thư nằm dưới thân nguyên bản trầm mặc đột nhiên ôm lấy Ngụy Hà, xoay thân, lập tức hoán đổi vị trí của hai người.

— “Anh?” Ngụy Hà theo bản năng bắt lấy cánh tay Ngụy Thư, mở miệng nghi hoặc, ngực có chút phập phồng.

Vừa rồi chỉ còn kém một chút, Ngụy Thư mà mình ngày mới đêm mong nhớ tâm tâm niệm niệm sẽ thuộc về mình. Đột nhiên bị đánh gãy, trong lòng Ngụy Hà không khỏi bất mãn.

Nương theo ánh đèn mờ ảo ngoài hành lang chiếu vào cửa sổ có thể nhìn thấy hình dáng ôn nhu của Ngụy Thư, chớp mũi nhẹ nhàng cọ vào mũi Ngụy Hà, bờ môi khép hờ phả ra luồng khí lạnh lẽo làm cho trong lòng Ngụy Hà không khỏi nhộn nhạo, Ngụy Hà kiểm không được lớn mật ngẩng đầu hôn Ngụy Thư một cái, “Em yêu anh...”

— “Em yêu anh...Anh...” Lời sâu triền miên. Ngụy Hà có chút kích động, gắt gao ôm lấy Ngụy Thư, hôn môi Ngụy Thư.

Ngụy Thư không đáp lại cái hôn đó, Ngụy Hà rõ ràng cảm nhận được đôi khớp xương kia đang trượt xuống thắt lưng, vói vào giữa hai chân mình. Trong lòng Ngụy Hà không khỏi sửng sốt, hoảng hốt rút lui về phía sau, lại bị Ngụy Thư bám chặt, hai chân nhất thời không chú ý bị mở ra.

— “A Hà...” Ở trên giường, Ngụy Thư gọi tên Ngụy Hà, anh cúi đầu hôn lên mắt cậu, Ngụy Hà không tự giác vươn tay đẩy ra, thân thể lui về sau, nhưng nề hà vòng kẹp của Ngụy Thư quá chặt chẽ, như thế nào cũng không thể động đậy.

Cậu chưa bao giờ biết, Ngụy Thư mạnh như thế.

— “A Hà yêu anh từ lúc nào?” Thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng dừng bên tai Ngụy Hà.

Ngụy Hà khẽ run rẩy, cảm thấy giọng nói tựa như muốn hấp dẫn chính mình. Cả người mềm nhũn, đưa tay khoát lên vai Ngụy Thư, yêu từ lúc nào?

Cậu mở miệng định nói ra lời ngon tiếng ngọt trong lòng, nhưng vừa động lại không thể nói ra một chữ. Ngụy Thư bỗng đề xuống, Ngụy Hà lập tức cảm thấy nơi phía sau truyền đến từng đợt đau đớn.

Cậu cứng còng cả người, ngón tay hung hăng siết chặt bả vai Ngụy Thư “A!”

Ngụy Hà không thể tin mở to hai mắt, đầu đầy mồ hôi, miệng há hốc, cậu muốn cự tuyệt loại cảm giác khủng bố này. Vừa vặn vẹo thân thể, lập tức đụng đến thứ cứng rắn nằm trong cơ thể, làm cho Ngụy Hà không khỏi trều rút một hơi.

— “Không!...A!”

Lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra,miệng đã bị Ngụy Thư ngăn chặn, “Không phải...em muốn như thế này sao? Hửm?”

Đầu lưỡi mềm mại trơn tuột trong khoang miệng,Ngụy Hà không hề cảm thấy hưng phấn chút nào,dưới thân đau đớn làm cho cậu không ngừng co giật.

Không nên như vậy...

Vốn không phải như mình đã tưởng tượng...

Ngụy Hà ảo tưởng tới những lần mơ thấy mộng xuân, khoái cảm mất hồn thực cốt,cậu đặt Ngụy Thư dưới thân, làm một lần rồi lại một lần...”Ngoan!” Một bàn tay sờ mặt mình,đánh tan ảo tưởng của Ngụy Hà. Cảm giác lạnh như băng khiến Ngụy Hà trở nên thanh tỉnh, đau đớn càng ngày càng mãnh liệt.

__”Đau...Tránh ra.” Ngụy Hà khàn khàn, mang theo cầu xin.

Nhưng Ngụy Thư lại không nói gì,hôn thân mặt Ngụy Hà,thân thể khẽ lui về sau một chút, vật kia cũng theo đó mà rút ra một nửa.

__”Ngô...” Ngụy Hà đau đến co quắp,lúc này Ngụy Thư lại dùng sức thúc mạnh,va vào mông Ngụy Hà,thân thể Ngụy Hà cũng nường theo lực đẩy mà giật lên,cảm giác khủng bố tê tâm liệt phế làm cho Ngụy Hà chực khóc.

__”Không! Đừng! Anh! Đừng mà!”

Ngụy Hà nức nở, thân thủ đẩy Ngụy Thư ra.

Chính là giọng nói của Ngụy Thư vẫn ôn nhu dễ nghe như vậy “Đây là tình yêu của em sao? A Hà?”

Vật trong cơ thể chậm rãi co rúm,Ngụy Hà gắt gao cắn môi, không để phát ra âm thanh.

Đúng rồi, cậu yêu Ngụy Thư,Ngụy Thư muốn cậu làm gì cậu cũng nguyện ý,đây là chuyện thân mật, cậu sao có thể cự tuyệt.

Ngụy Hà tuyệt vọng nhắm mắt, gắp gao ôm chặt Ngụy Thư “Yêu...Em yêu anh...”

Hai chân bị mở lớn,Ngụy Hà cảm thấy vật cứng đang chuyển động trong cơ thể mình,đau nhức không ngừng khiến Ngụy Hà cảm thấy bản thân đang co giật liên tục.

Nhưng mà thật sự tình hình của Ngụy Hà không tốt chút nào,thân thể đã hoàn toàn mất đi khí lực, chỉ có thể rên rỉ hai cái,liều mạng ấn nhẫn không hô lớn vì đau đớn.

Nơi đó chắc đã đổ máu,Ngụy Hà cảm thấy giữa hai chân có chất lỏng chảy ra,giúp cho vật kia càng có thể ra vào dễ dàng.

Đầu óc Ngụy Hà trống đầu, không thể tự hỏi.

Ngụy Thư đột nhiên đem toàn bộ rút ra, sau đó hung hăng thống mạnh vào.

Ngụy Hà cảm thấy trừ bỏ đau đớn, dần dần thậm chí còn sinh một loại khoái giác quái dị.

Thân thể Ngụy Hà chuyển động liên hồi,cảnh vật trước mắt cũng theo đó mà mờ nhạt,gương mặt của Ngụy Thư vốn đã không thể thấy rõ cũng theo đó mà biến đổi...

Ván giường chi nha chi nha rung động,người nằm dưới phát ra từng đợt ngâm nga đứt quãng,như là thống khổ,có đôi khi lại sung sướng,trong không khí thoang thoang mùi máu loãng,tình dục, được hương.

Ngụy Hà hỗn loạn,chỉ biết người bên trên đang kịch liệt phập phồng,đau đớn cùng khoái cảm hòa lẫn trong cơ thể.

Cậu hé miệng nói “Thích anh đã lâu lắm rồi...”

Động tác của người nọ cũng không vì thế mà ngừng lại,hai cổ thân thể phân phân hợp hợp, cực kì dâm mỹ.

__”Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh.” Ngụy Thư khẽ bảo nói dối, chính là ngay cả bản thân Ngụy Hà cũng không rõ lắm,rốt cuộc có phải là vừa gặp đã yêu hay không.

__Nếu em về sớm một chút...A! Nếu em bày tỏ với anh...Nếu anh...

Nếu anh không chết, liệu anh có tiếp nhận em?

Ngụy Hà mơ mơ màng màng nghĩ,Ngụy Thư đột nhiên mạnh mẽ đâm vào,một dòng nhiệt lưu ào ào bắn vào trong cơ thể.

__”Ách! Anh...” Ngụy Hà ngẩng đầu lên,trước mắt trắng xóa,Ngụy Thư một mình ngồi phịch trên giường,từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Chắc có lẽ sẽ tiếp nhận,Ngụy Hà nghĩ vậy,nhẹ nhàng khụy một tiếng,một bàn tay liền nắm lấy thắt lưng cậu. Ngụy Hà cảm thấy ngọt ngào,mà cảm giác đau đớn dưới thân cũng biến mất hầu như không còn.

__Anh vẫn luôn biết, em giống như đứa ngốc, luôn lên lút nhìn trộm anh. A...

Ngụy Thư cười dài,Ngụy Hà cảm thấy có chút là lạ,nhưng lại không muốn tìm tòi.

Nếu trong phòng sáng đèn, có thể nhìn đến mặt Ngụy Hà,đỏ bừng đỏ bừng.

__”Chính là...” Ngụy Thư dừng lại một chút,ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Ngụy Hà “Ánh mắt của A Hà,lại làm cho anh cảm thấy thật ghê tởm.”

Một cái hôn dừng trên trán cậu,toàn thân Ngụy Hà cứng ngắt,cậu có chút hoài nghi bản thân mình nghe lầm.

__”Cái loại ánh mắt này, giống hệt với cha,ghê tởm như nhau...” Đôi môi lạnh lẽo dán lên trán Ngụy Hà,thân thể cậu bị hai bàn tay sờ soạng,ái muội triền miên như tình nhân,lại làm cho trái tim Ngụy Hà thẳng tắp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ngụy Thư của cậu chán ghét cậu...Một giây trước,anh ta còn ôm mình mây mưa thất thường...Ngụy Thư của cậu cảm thấy cậu thật kinh tởm...

Ngụy Hà trợn to hai mắt,cổ họng như bị ai đó bóp chặt, nghẹn ngào không nói nên lời.

Cả đầu óc cậu đều là câu kia của Ngụy Thư “Ghê tởm”, cậu nghe thấy Ngụy Thư nói ghê tởm.

__”Nhưng thân thể này cũng không tệ lắm...” thanh âm càng ngày càng trở nên nhu hòa, Ngụy Thư nhẹ nhàng néo thắt lưng Ngụy Hà, Ngụy Hà nhin không được bắt đầu run rẩy, sinh ra cảm xúc trốn tránh.

__”A Hà đang sợ sao?” Những nụ hôn không ngừng dừng trên bờ ngực rắn chắc của Ngụy Hà,khi đầu Ngụy Thư dán lên bụng Ngụy Hà thì Ngụy Hà lại nghe được giọng nói trầm thấp của anh “ Anh cũng muốn có được một thân thể như vậy, không sinh bệnh thì sẽ không cần uống thuốc...A Hà, em biết không,em đáng ghét hệt như cha...”

Ngụy Hà không dám động đậy,nước mắt sợ hãi lũ lượt chảy ra,trong lòng đau nhói,ngữ khí của Ngụy Thư vẫn luôn tác động đến cậu, Ngụy Hà vừa sợ vừa mang theo thương tiếc.

__”Em biết không, A Hà, lão ta lấy gối đầu đè lên mặt anh,anh không thể thở...thật khó chịu...”

Ngụy Hà lập tức chấn kinh, cậu phát hiện hai mắt đã trũng lớn đến mức không thể mở to thêm được nữa, cha...giết Ngụy Thư!?

__”Tại sao tất cả mọi người đều chán ghét anh như vậy? Muốn đẩy anh vào chỗ chết chứ?”

Không biết vì sao trong bóng tối Ngụy Hà dần dần thấy rõ gương mặt của Ngụy Thư, ánh mắt của anh dừng lại trong mắt Ngụy Hà.

Nghi vấn, đau thương...đôi mắt xinh đẹp khẽ phấp hồng...

Ngụy Hà lọt tằm,trong lòng mềm mại như nước,bỗng cơn buồn ngủ cuộn cuộn kéo đến một cách quỷ dị.

Lúc Ngụy Hà còn chưa hoàn toàn nhắm hai mắt lại thì người kia rõ ràng giật giật khoe miệng,khẽ nhếch lên một chút,không để Ngụy Hà kịp suy nghĩ thêm, cậu đã rơi vào trạng thái mê mang.

10. Chương 10

__Lão gia, ả ta đã trở lại,tôi nhìn thấy ả. Thật mà.

Dì Hai cúi đầu nhìn Ngụy Thường Đức,hai mắt Ngụy Thường Đức mở thật lớn,như là kinh hách.

__Nhất định là là ả ta trở về báo thù, lão gia...

__”Bà...Bà...” Ngụy Thường Đức nhìn về phía dì Hai,nghẹn ngào mở miệng “Cô..Cô ấy đến đây?” ánh mắt đục ngầu dường như chứa đầy bi thương, ả náy cùng sợ hãi, đôi tay cũng theo đó mà run rẩy.

Dì Hai vẫn có chút sợ hãi,hai đêm nay như bị ma ám,ngoài cửa luôn có kẻ khóc lóc sụt sùi, mê mang trong kinh hách,nhưng tới nửa đêm lại bị tiếng hát hí khúc bình tĩnh. Cứ như vậy lặp đi lặp đi, ngay cả dì Hai cũng chịu không nổi,tính tình càng ngày càng táo bạo. Nên khi nhìn thấy Ngụy Thường Đức như vậy, trong lòng lại bình bình phần nộ cùng không cam.

Bà lãnh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ngụy Thường Đức “Đều như vậy ông còn nhớ tới ả ta? Lúc sống ông nhớ đến con tiện nhân đó thì thôi,nhưng tại sao ngay cả khi đã chết nó vẫn còn thắng được tôi!Hiện tại ông cũng sắp đi đời nhà ma rồi, vui sao? Thật mừng sau khi chết có thể đi tìm ả ta chứ gì???”

Dì Hai lạnh lạnh thét chói tai,Ngụy Thường Đức lại phảng phất như không nghe thấy,hai mắt tan rã,nhỏ giọng thì thào “Cô ấy đã trở lại...Cô ấy tới tìm tôi...” nước mắt men theo những nếp nhăn nơi khóe mắt khẽ trượt xuống.

Dì Hai thấy Ngụy Thường Đức như vậy càng khó thở “Tôi sinh hai đứa con trai cho ông,đi theo ông vài chục năm,mà lại chẳng được gì cả! Ông không thấy có lỗi với tôi sao!???”

Dì Hai cho dù bình thường chanh chua hà khắc cũng chưa từng thất thổ như ngày hôm nay,kêu gào đỏ cả hốc mắt. Hầu gái đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng,nhưng không biết có phải là do quá hoảng loạn,không cẩn thận liền đánh vỡ chén trà trên bàn.

Mà dì Hai dường như chợt nhớ tới còn có người trong phòng,tức giận quay đầu lại,hầu gái kia lập tức quỳ xuống van xin “Bà Hai,con...con không phải cố ý...”

__”Cút hết ra ngoài cho tao!” Dì Hai cũng không làm khó dễ bọn họ,nhanh chóng đuổi người ra ngoài.

Lại nhìn Ngụy Thường Đức, lão ta đang nằm trên giường nức nở thành tiếng,dì Hai đi tới, miễn cưỡng nuốt lại những tiếng rít gào vào bụng, bà chưa từng nhìn thấy biểu tình như thế của Ngụy Thường Đức, thậm chí ngay cả khi con hát kia nhảy lầu tự tử trước mặt lão, Ngụy Thường Đức cũng không khó chịu như bây giờ.

Dì Hai lạnh lùng nhìn lão, “Đến nước này rồi, ông còn trang mô tác dạng cho ai xem,bộ dáng hiện giờ của ông đều là do ông tự tìm.”

Mặt Ngụy Thường Đức xám xịt như tro tàn.

Lúc Ngụy Hà tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trong phòng,thân thể đau nhức.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, hửng không còn sớm, nhìn lên bàn liền thấy, cháo cùng đồ ăn sáng. Ngụy Hà đứng lên,cảm thấy thất lưng đều nhanh chắt đứng,chỗ phía sau hỏa hỏa lạt lạt đau rát.

Cước bộ phù phiếm, cầm khăn lau mặt,thời điểm nhìn vào gương, Ngụy Hà không khỏi hoảng sợ. Quảng mắt thâm đen,gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc,làn da vàng vọt,cái cằm lúng phúng đầy râu, chỉ trong một đêm dường như già đi vài tuổi.

Ngụy Hà chợt nhớ tới chuyện hoang đường phát sinh tối hôm qua, bị Ngụy Thư đặt dưới thân tất nhiên phải khổ sở,nhưng với thân thể cường tráng của mình thì vẫn có thể chịu đựng được,chỉ là hai ngày này sức khỏe thật sự không tốt.

Ngụy Hà mệt mỏi rũ mắt xuống “Em biết không A Hà, lão ta lấy gối đè lên mặt anh, anh không thể hô hấp... Thật khó chịu...” Như thế nào cũng không thể quên được câu nói cùng biểu tình thê lương của Ngụy Thư, Ngụy Hà hiện tại nhớ tới trái tim đều đau nhói.

Cha... ông ta, ông ta đã làm gì Ngụy Thư? Đúng rồi, còn có Tú Đồng là ai?

Ngụy Hà có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Ngụy Thường Đức, cậu lập tức ném khăn mặt qua một bên, vội vàng chạy ra cửa.

__ “Lão già!” Ngụy Hà vào phòng Ngụy Thường Đức.

Dì Hai đang ngồi bên đầu giường, gặp Ngụy Hà lớn tiếng hô to cũng giật mình, khó chịu trừng mắt nhìn Ngụy Hà.

__ “Bà đi ra ngoài! Tôi có chuyện muốn nói với lão!” Ngụy Hà nhìn dì Hai chỉ ra cửa nói.

Dì Hai bị thái độ kiêu ngạo chọc giận, bật người dậy cảm tức nói “Mày dám nói chuyện với tao như vậy?”

__ “Tôi không muốn cãi với bà, bà đi ra ngoài! Tôi có lời muốn nói với lão!” Ngụy Hà vô lễ với dì Hai vốn không phải lần đầu, nhưng dì Hai này cũng không phải là kẻ dễ chọc, trong lúc nhất thời hai người liên giằng co, ai cũng không chịu chùn bước.

Đúng lúc này Ngụy Thường Đức đột nhiên mở miệng, tuy thanh âm không lớn, nhưng đủ để hai người nghe rõ “Bà đi ra ngoài... để Ngụy Hà ở lại...”

Dì Hai quay đầu, tìm tòi nhìn Ngụy Thường Đức, nhưng Ngụy Thường Đức đã không còn kích động như vừa rồi, khôi phục trấn định, hai mắt nhìn về phía Ngụy Hà.

Dì Hai mặc dù cảm tức nhưng không có cách nào, đành oán hận liếc Ngụy Hà.

Chờ dì Hai ra ngoài, Ngụy Hà giận đỏ mặt chỉ vào Ngụy Thường Đức “Có phải là ông! Có phải là ông!”

Ngụy Hà hỏn hển, hiện tại trong mắt Ngụy Hà, Ngụy Thường Đức là súc sinh mặt người dạ thú! Hận không thể phanh thây xẻ thịt Ngụy Thường Đức!

Ngụy Thường Đức cau mày nhìn Ngụy Hà, im lặng không nói gì, chờ Ngụy Hà nói tiếp.

__ “Ngụy Thư... Anh ấy có phải là do ông giết!?” Ngụy Hà gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy Thường Đức, không bỏ sót bất cứ biểu tình nào của lão.

Quả nhiên, Ngụy Hà vừa nói xong, sắc mặt Ngụy Thường Đức lập tức trắng bệch, hoảng sợ nhìn Ngụy Hà “Mày...”

__ “Quả nhiên là ông...” Gặp Ngụy Thường Đức như vậy, Ngụy Hà chỉ biết mình đoán đúng, Ngụy Thường Đức đã giết Ngụy Thư.

__ “Anh ấy là con ruột của ông a! Ông còn là người sao?” Ngụy Hà vọt tới, nắm áo Ngụy Thường Đức “Tại sao lại giết anh ấy! Tại sao anh lại muốn giết anh ấy!”

Ngụy Thường Đức bị Ngụy Hà làm choáng váng, đầu não trống đầu kịch liệt ho khan.

Ngụy Hà nghe thấy tiếng ho cũng nhớ đến bộ dáng đau ốm của Ngụy Thư, trong lòng nặng nề, đặc biệt đau đớn. Một kẻ là cha, một kẻ là người anh mà mình yêu say đắm. Tin tức này không thể nghi ngờ là đả kích rất lớn đối với Ngụy Hà.

__ “Anh ấy chọc gì đến ông? A! Bộ dáng của anh ấy còn chưa đủ đáng thương sao? Tại sao? Tại sao ông lại làm như vậy?” Ngụy Hà đã rơi vào trạng thái điên cuồng, Ngụy Thường Đức bị kẹp muốn nói cũng nói không được, sắc mặt hết sức khó coi.

Đúng lúc này, cửa bị đá văng ra, Ngụy Lập Diễm từ ngoài xông vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy không nói hai lời liền kéo Ngụy Hà ra. Dì Ba cũng theo vào, nhìn thấy Ngụy Thường Đức hôn mê trong lòng thâm than không ổn, vội vàng đi qua cùng Ngụy Lập Diễm đỡ lấy Ngụy Thường Đức, “Lão già! Lão già! Người tới! Mau kêu vài thầy thuốc lại đây!”

__”Lão gia! Lão gia! Ông đừng có việc gì a!” Di Ba gấp đến mức chảy cả nước mắt. Vừa rồi may mà có hầu gái vội vàng vàng chạy tới báo tin cho mình,nếu lỡ tới chậm một bước,không biết sẽ có hậu quả gì nữa!

__”Buông! Buông! Để tao giết tên không bằng cầm thú này!” Ngụy Hà điên cuồng gào thét,giấy dựa muốn thoát khỏi vài người đang ra sức giữ lấy cậu.

Ngụy Lập Diễm lạnh lùng nhìn Ngụy Hà, phân phó “Cậu Hai bị trúng tà, mau đánh tỉnh hẳn!”

__”Ngụy Lập Diễm! Mày dám! Lũ chó chúng mày dám động thiếu gia tao thử xem!” Ngụy Hà không ngừng giãy dựa,hung tợn trừng mắt nhìn Ngụy Lập Diễm.

Vài hạ nhân hai mặt nhìn nhau,đều do dự không dám xuống tay.

Ngụy Lập Diễm lãnh mặt nhìn bọn họ “Nếu trẻ nãi không đánh tỉnh hẳn,hậu quả chúng mày tự gánh!” Nghe xong lời này, vài người hầu cũng không dám chân chút,đưa tay hướng tới Ngụy Hà.

__”Dừng tay!” Lời này là của dì Ba.

Di Ba đi tới,trầm ổn liếc mắt nhìn Ngụy Lập Diễm,sau đó ra lệnh cho hạ nhân “Tụi bây ăn gan hùm, nếu cậu Hai xảy ra chuyện ra gì có mười cái mạng cũng đền không nổi! Mau đưa cậu Hai về phòng,canh chừng trước cửa cho tao, đừng để cậu ra ngoài!”

Bọn hạ nhân chưa từng nghĩ tới một người ôn hòa như dì Ba cũng có ngày phát hỏa, mà một khi đã nổi giận thì lại đáng sợ đến như vậy, chính là cậu Ba Ngụy Lập Diễm cũng đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn họ,trong lúc nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải,tất cả đều nhăn mặt khó xử “Này...”

__”Sao? Đây là coi thường bà Ba tao đúng không?” Sắc mặt dì Ba trở nên dữ tợn

Vài người trộm quan sát biểu tình của Ngụy Lập Diễm,gặp cậu Ba tuy rằng vẫn lãnh mặt nhưng cũng không nói gì thêm liền cùng nhau kéo Ngụy Hà đang giãy dựa gào thét xuống.

__Lão là súc sinh! Buông tao ra! Tao muốn giết lão!

Di Ba nhìn Ngụy Hà phát điên không khỏi nhú mày, muốn đến canh chừng Ngụy Thường Đức,lúc đi ngang qua người Ngụy Lập Diễm liền ngừng lại một chút, nói “Bình thường A Hà cũng không trêu chọc con,con đây là định làm gì nó,nó dù sao cũng là anh Hai của con a.”

Ngụy Lập Diễm nghe vậy liền quay đầu lại nhìn thầy thuốc đang cấp cứu cho Ngụy Thường Đức,lại nghĩ tới tên Ngụy Hà vô dụng kia,trong lòng không khỏi cười lạnh, anh Hai? Cũng chỉ là tảng đá ngáng chân mình mà thôi.

__”Dì Ba không cần quá lo lắng,Ngụy lão gia chỉ là quá kích động nên mới hôn mê,không lâu nữa sẽ tỉnh.” Thầy thuốc thay Ngụy Thường Đức chẩn bệnh sau đó nói với dì Ba.

Di Ba vẫn không yên lòng. Thầy thuốc nhú nhú mày “Hơn nữa mạch tượng của Ngụy lão gia hai ngày nay,thấp phần ổn định,tin tưởng nếu tiếp tục điều dưỡng thêm mười ngày nửa tháng nhất định sẽ khôi phục lại như xưa.”

Thầy thuốc trong lòng trăm tư không giải, Ngụy lão gia vốn bất ngờ ngã bệnh,mà khỏe lại cũng quá đột nhiên,thật sự kỳ quái.,

Nghe thầy thuốc nói, dì Ba không khỏi khiếp sợ,bà vui sướng nhìn thầy thuốc “Ngài, ngài nói thật?!”

Đồng dạng nghe tin này, Ngụy Lập Diễm cũng hết sức sửng sốt, lúc nhìn Ngụy Thường Đức, ánh mắt liền tối sầm.

Thầy thuốc gật gật đầu “Chính là thân thể có chút suy yếu,hảo hảo điều dưỡng thì tốt rồi.”

__”Lão gia! Lão gia! Có nghe thấy không? Ông, không không...Ông không sao hết...” dì Ba cực kì vui sướng,kích động nắm tay Ngụy Thường Đức nói năng lộn xộn.

Còn Ngụy Lập Diễm thì lại âm trầm bước ra ngoài.

11. Chương 11

__”Lũ chó chùng mầy! Mau mở cửa! Thả thiếu gia tao ra ngoài!”

Ngụy Hà hung hăng đá cửa,nhưng cửa đã bị người khóa trái,mặc cho Ngụy Hà có gây sức ép như thế nào cũng không làm gì được.

Dưới cơn nóng giận, Ngụy Hà liền quơ lấy bình hoa ném ra cửa.

__”Tốt nhất đừng để tao ra ngoài! Nếu không ta sẽ chặt hết đầu lũ chó chúng mầy!”

__Thiếu gia,cậu đừng làm đám người hầu chúng con khó xử,đây là do dì Ba phân phó,tụi con cũng không còn cách nào khác.

__”Mở cửa!” Nhưng Ngụy Hà cũng không để ý tới,chỉ điên cuồng đập cửa.

Ngụy Hà cảm thấy toàn thân sắp nổ mạnh, giống như ăn phải thuốc súng vậy.

__Làm sao vậy? Cậu Hai vẫn còn gây sự sao?

__”Bà Ba, cuối cùng ngài cũng đến.” Nhìn thấy dì Ba đến, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm,vội vàng mở cửa cho dì Ba vào.

Cửa vừa mở, dì Ba còn chưa kịp bước chân vào thì Ngụy Hà đã lập tức vọt tới,dì Ba giận đến tái mặt quát “A Hà! Nếu con còn xem dì là dì Ba của con thì dừng lại ngay!”

Ngụy Hà miễn cưỡng đứng lại,biểu tình cũng không mấy xinh đẹp,hai tròng mắt đỏ ngầu,cậu nhìn dì kêu một tiếng “Mẹ Ba...”

Dì Ba quay đầu ra lệnh “Đóng cửa lại, sau đó lui xuống hết đi.”

__ “Con hôm nay làm dì Ba thật thất vọng.” dì Ba nói.

Ngụy Hà quỳnh lên, đang muốn phản bác,vừa há mồm lại không nói ra lời. Cậu cúi đầu,chuyện này cậu không muốn để người khác biết.

__”Dì Ba hỏi con,sao hôm nay con lại làm vậy với lão gia?” dì Ba nghiêm túc nhìn Ngụy Hà,Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn dì Ba,nửa ngày không lên tiếng.

Dì Ba gặp Ngụy Hà như vậy không khỏi cười khổ, “Biết rõ dì Hai có thành kiến với con, coi con như cái gai trong mắt,hôm nay con náo loạn như vậy, đủ để bà ta nói ba ngày ba đêm. A Hà a A Hà,dì Ba cảm thấy thật thương tâm,lúc mẹ con chết đã phó thác cho dì,nhưng dì lại không dạy được con...”

__”Con không cần biết con tiện nhân kia nói gì! Con hận lão ta,lão không phải là cha con!” Ngụy Hà giận dữ thét lên.

__”A Hà!” Dì Ba kích động giơ tay tát Ngụy Hà một cái, bạt tay vừa ra hai người đều đồng loạt sững sốt,Ngụy Hà lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên dì Ba đánh cậu.

Ngụy Hà kinh ngạc nhìn dì Ba,dì Ba lại sững sốt nhìn tay mình một hồi sau đó đột nhiên xoay người đi ra ngoài.

__Dì Ba...Tú Đồng là ai?

Phía sau, Ngụy Hà bỗng mở miệng.

Đang muốn đi dì Ba lập tức khựng lại ngăn người, quay đầu nhìn Ngụy Hà,trong mắt mang theo khiếp sợ “Con nghe ai nói?”

__”Tú Đồng có phải là mẹ...của Ngụy Thư?” Ngụy Hà không trả lời vấn đề của bà.

Vừa nghe Ngụy Hà nói, hai đồng tử của dì Ba mạnh mẽ co rút,sao A Hà lại biết điều này?

Gặp dì Ba như vậy, Ngụy Hà liền biết, mình đoán không sai, Tú Đồng chính là mẹ của Ngụy Thư, cô đào hát hí khúc kia “A Hà, nói cho mẹ Ba biết, ai nói cho con?” dì Ba đi đến chỗ Ngụy Hà, vội vàng hỏi.

— “Trong lúc vô ý nghe được.” Ngụy Hà lắc đầu, cực lực che giấu, cậu không thể nói là Ngụy Thư tiết lộ cho cậu biết, như vậy dì Ba sẽ nghĩ mình bị điên.

— “Nghe ở đâu? Con còn biết được những gì?” dì Ba truy vấn.

Ngụy Hà cảm thấy dì Ba có chút kì quái, lắp liếm đáp “Chạng vạng ngày hôm qua, nghe được khi đi xem hát.”

— “Thật sao?”

— “Thật.” Ngụy Hà gật gật đầu.

— “Người kia còn nói gì nữa không?”

— “Hết rồi, chỉ như vậy.” Ngụy Hà nói

Trong lòng ẩn ẩn cảm thấy dì Ba nhất định biết chuyện gì đó, vừa định hỏi thì “Phanh!” một tiếng, ngoài cửa truyền đến tiếng đồ vật bị đánh vỡ.

— “Ai!?” Dì Ba cảnh giác nhìn ra cửa, bên ngoài vang lên thanh âm khẩn trương “Con... Con...”

Ngụy Hà nhanh chóng chạy ra liền bắt gặp gương mặt méo mó của Trình Hảo, Trình Hảo vừa thấy Ngụy Hà lập tức quỳ xuống van xin “Cậu Hai, con, con thật sự không cố ý. Con chỉ muốn bưng cháo cho lão gia, không cẩn thận sẩy chân mới... mới...”

Ngụy Hà liếc nhìn bát cháo đổ trên đất, không nói hai lời liền giơ chân hung hăng đạp Trình Hảo một cái “Mau dọn dẹp sạch sẽ rồi rút ngay!”

Mà lúc này dì Ba cũng đi ra, nhẹ giọng nói một tiếng liền ly khai.

Ngụy Hà vốn muốn đuổi theo, nhưng dì Ba đi rất nhanh, lại bị Trình Hảo chắn trước mặt nhất thời tức giận quát “Còn lè mề cái gì! Rút mau!”

Trình Hảo kia cũng đáng thương, nước cháo còn nóng hổi bốc hơi nghi ngút, bát sứ lại vỡ nát thành từng mảnh, nhưng e ngại trước lời đe dọa của Ngụy Hà, hần đần phải vội vàng vàng dùng tay không thu dọn, vừa cầm lên liền bị cắt đứt tay, cả bàn tay nóng đỏ phồng rộp, hóc mắt lập tức ửng hồng.

Ngụy Hà nhìn bộ dáng của tên hầu, trong lòng không khỏi phiền táo, cậu nắm áo Trình Hảo, kéo qua một bên “Đi lấy đồ dọn! Thu thập sạch sẽ xong thì đừng bao giờ xuất hiện ở chỗ này nữa, thiếu gia tao chửi mắng mày!”

Trình Hảo cúi đầu dạ một tiếng liền bỏ chạy, thời điểm trở về thì cửa phòng cậu Hai mở toang, cậu Hai không ở trong phòng, trên hành lang cũng không thấy bóng dáng, trong lòng thầm nghĩ cậu ta không ở cũng tốt, nếu nhìn thấy mình nhất định lại phát hỏa, nhanh chân lẹ tay dọn dẹp đồng hồ dưới đất, sau đó lập tức rời đi.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là chiếc giường của Ngụy Thư, cảnh tượng triền miên đêm qua ồ ạt xuất hiện, dường như có thể nghe thấy tiếng rên rỉ ái muội, xương cốt Ngụy Hà không khỏi mềm nhũn.

Khi cửa đóng lại, Ngụy Thư cũng không xuất hiện trước mắt mình như Ngụy Hà tưởng, Ngụy Hà khẽ gọi “Anh...” Nhưng mặc cho Ngụy Hà kêu như thế nào, Ngụy Thư thủy chung vẫn không xuất hiện.

Ngụy Hà giương mắt nhìn vết máu trên giường, cả người không khỏi nóng lên, đầu óc choáng váng.

Chính là câu nói vô tình kia lại khuấy nhiễu ảo tưởng của Ngụy Hà.

— “Ánh mắt như vậy, hệt như cha, đều thật ghê tởm...”

Hóa ra Ngụy Thư cảm thấy mình thật ghê tởm, Ngụy Hà trở nên khó chịu.

Ngụy Thư nhất định rất oán hận lão già chết tiệt kia, là lão giết Ngụy Thư! Nhưng mà mình báo thù bằng cách nào đây?

— “Dù thế nào đi nữa, ông ấy cũng là cha mình...” Ngụy Hà cúi đầu, rõ ràng Ngụy Thư không ở, nhưng Ngụy Hà vẫn thấy khẩn trương, nếu Ngụy Thư nghe được câu này, khẳng định sẽ rất không vui?

Coi như mình có hận lão già kia như thế nào, thì lão cũng là cha ruột của mình, Ngụy Hà không xuống tay được. Chính là Ngụy Thư lại...

Ngụy Hà thực rối rắm...

Ngay khi Ngụy Hà cúi đầu, khóe mắt dư quang liền phát hiện có người đứng sau lưng mình, nhưng trên mặt đất lại chỉ có cái bóng của cậu.

— “Anh!” Ngụy Hà kinh hãi quay đầu, chống lại đôi mắt âm trầm đang nhìn cậu.

Ngụy Hà bị hoảng sợ, bất giác lui về sau một bước, ánh mắt xinh đẹp không còn chứa đầy nhu tình của đêm qua, Ngụy Hà cảm thấy rét buốt từ đầu tới chân.

— “Anh, anh...” Ngụy Hà run rẩy mở miệng

Nhìn biểu tình sợ sệt của Ngụy Hà khi hô tên mình, ánh mắt Ngụy Thư lập tức trở nên mềm mại.

Đôi mắt hẹp dài dường như hàm chứa cả dòng suối, lóng lánh thủy quang, những tia nắng mặt trời đánh vào làn da tái nhợt, anh lẳng lặng nhìn chằm chằm Ngụy Hà. Ngụy Hà lập tức bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc đến mất hồn.

Vẻ đẹp của Ngụy Thư, một chút cũng không thua kém mẹ anh năm đó. Thậm chí Ngụy Hà cảm thấy vừa rồi trong nháy mắt, anh cùng người phụ nữ kia kết hợp làm một.

Ngụy Hà có chút hoảng hốt, điều này mang đến cho cậu cảm giác không chân thật.

— “Giúp anh...” Ánh mắt của anh hơi hơi rũ xuống nhìn Ngụy Hà, nơi đáy mắt nồng đậm bi thương cùng thống khổ.

— “Giúp anh...” Ngữ khí tràn đầy van xin cầu khẩn, Ngụy Hà nhìn bàn tay cơ hồ trong suốt của anh đang che trước ngực, bộ dáng yếu ớt dễ vỡ khiến tim Ngụy Hà đau nhói.

Ngụy Hà chống đỡ đôi chân mềm nhũn đi tới gần Ngụy Thư, Ngụy Hà vươn tay, nhưng không dám chạm vào Ngụy Thư, chỉ hướng về phía trước một chút.

“Tí tách” một giọt nước mắt dừng trên tay Ngụy Hà, Ngụy Hà nhìn giọt nước mắt kia, bàn tay không khỏi run lên, sưng sờ mở to hai mắt nhìn Ngụy Thư.

Phải giúp như thế nào đây? Giúp bằng cách nào? Chỉ cần bản thân có thể làm được, cậu nhất định sẽ liều mạng hoàn thành.

Ngụy Hà khẩn thiết ôm lấy thân thể lạnh như băng kia, hơi hơi ngẩng đầu lên, gác cằm lên vai Ngụy Thư, ngửi mùi được hương vờn quanh chóp mũi, Ngụy Hà dị thường say mê hương vị này, hỗn loạn mở miệng “Em giúp, em giúp.”

Ngụy Hà nhắm lại, nắm tay buộc chặt “Cha có được một người vợ tuyệt sắc như mẹ của anh lại không biết trân trọng, cuộc đời ông ta day dưa với nhiều phụ nữ như vậy, có phụ mẹ anh. Nhưng em sẽ không, Ngụy Hà suốt đời này chỉ một mực cùng anh... anh trai yêu dấu của em...”

Khuôn mặt tái nhợt của thanh niên lặng lẽ nhếch miệng, cặp mắt ôm lấy người trong lòng, nhanh chóng rút bỏ sạch sẽ hàng ngàn găng vạn nhu tình cùng thống khổ lúc ban đầu, lạnh lẽo nói “A Hà thật tốt.”

Thanh âm kia, mặc kệ là ai nghe thấy, đều không thể kháng cự.

12. Chương 12

Ngụy Thường Đức dường như cố ý trốn tránh Ngụy Hà, mặc kệ Ngụy Hà tìm tới lúc nào, Ngụy Thường Đức đều nói không rảnh.

Đối với việc bệnh tình của Ngụy Thường Đức đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, Ngụy Hà hết sức kinh ngạc, trong nội tâm thậm chí có chút thất vọng, nhưng vì sao lại thất vọng thì cậu cũng không hiểu.

Dì Hai bắt đầu thường xuyên đi theo Ngụy Thường Đức ra ngoài.

Hết như hiện tại, Ngụy Hà xa xa nhìn dì Hai đỡ Ngụy Thường Đức lên xe, cậu còn chưa kịp đuổi theo, thì xe đã nổ máy rời đi.

Dì Hai với lão già kia đi đâu vậy?

Hôm nay là ngày đầu tiên Ngụy Thường Đức ra khỏi cửa kể từ khi lão ngã bệnh, lão rốt cuộc muốn đi đâu?

Ngụy Hà tìm đến hạ nhân thường xuyên hầu hạ bên cạnh Ngụy Thường Đức, kẻ kia cũng lắc đầu không biết.

Nhớ tới ngày đó dì Ba có chuyện giấu diếm mình, hôm nay Ngụy Hà quyết định phải hỏi cho ra lẽ.

Xuyên qua hành lang, không lâu nữa sẽ đến phòng dì Ba, Ngụy Hà liền nhanh chân hơn, lúc đi qua khúc quanh, một người đột nhiên vọt tới, đánh lên Ngụy Hà.

Ngụy Hà bị bất ngờ, lão đảo suýt ngã, ổn định thân thể, Ngụy Hà hung hăng trừng mắt nhìn kẻ trước mặt “Mày đui sao!”

__”Tuần...tuần...” Ngụy Lượng mặt bần hê hê ngây ngô nhìn Ngụy Hà cười, Ngụy Hà vốn đang phiền táo, bị như vậy càng phát hỏa, càng làm cho cậu tức giận là Ngụy Lượng chính là em ruột của Ngụy Lập Diễm, mặt mũi hai anh em có chút tương tự khiến Ngụy Hà bỗng nhớ tới thái độ xác xược của Ngụy Lập Diễm đối với mình, nhin không được muốn bắt nạt thằng ngốc này.

__”Này, ngốc, tao hỏi mày.

Ngụy Lượng mở to hai mắt tròn xoe nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà nói “Có biết tên mình không?”

__”Tên?” Ngụy Lượng lệch đầu sang một bên, hình như đang cố gắng suy nghĩ ý nghĩa của câu hỏi.

Ngụy Hà nở nụ cười giả dối “Đúng vậy, tên đó.”

__”Lượng...Lượng Lượng! Lượng Lượng!” Ngụy Lượng đột nhiên kích động nở nụ cười, vui vẻ vỗ tay hoan hô “Ngu quá! Ngay cả tên của mình cũng không nhớ sao?!”

Ngụy Lượng dần mặt ra, si ngốc nói “Lượng Lượng...Tên!”

__”Mày kêu thằng ngốc, biết không? Thằng, ngốc!” Ngụy Hà gằng từng chữ “Thằng – ngốc!”

__”Thằng...thằng ngốc...” Ngụy Lượng cái hiểu cái không lặp lại.

Ngụy Hà bật cười, vỗ vỗ mặt nó “Đúng rồi, đúng rồi, phát âm như vậy, thằng ngốc à!”

__”Thằng ngốc! Thằng ngốc” Ngụy Lượng lại cười rộ lên.

__”Tốt, tao hỏi lại mày, mày tên gì?”

Ngụy Lượng lớn tiếng trả lời “Thằng ngốc!”

__”Ai! Chính xác! Thằng ngốc, mau đi chơi, đừng cản đường tao.

__”Thằng ngốc! Thằng ngốc! Thằng ngốc!” Ngụy Lượng cao hứng chạy đi.

Trong lòng Ngụy Hà vô cùng vui sướng, đối mặt với kẻ âm hiểm giả dối như Ngụy Lập Diễm, cậu không chiếm được thể thượng phong, chỉ có thể bắt nạt đứa em mà Ngụy Lập Diễm xem như trân bảo mới giúp Ngụy Hà tiêu tan một chút.

__Viện viện, mẹ Ba đâu?

Nguyệt Viện Viện đang ngồi bên cửa sổ đọc sách, bỗng nghe thấy tiếng gọi của Nguyệt Hà liền giật mình hoảng sợ.

__Anh Hai, anh vào lúc nào sao không lên tiếng, làm em sợ muốn chết.

__”Em sợ cái gì, anh không ngờ em nhát gan như vậy. Mẹ Ba đâu? Sao không thấy?” Nguyệt Hà hỏi.

__”Mẹ? Không biết, mới vừa rồi còn thấy bà ấy mà!” Nguyệt Viện Viện trả lời, sau đó nhìn trái nhìn phải, gọi dì Ba nhưng không ai trả lời.

__”Anh Hai tìm mẹ có chuyện gì không?” Nguyệt Viện Viện nhìn Nguyệt Hà hỏi.

Nguyệt Hà lắc đầu “Không có gì. Viện Viện, sao mắt em thâm đen vậy, đi chơi dữ quá chứ gì?”

Nguyệt Viện Viện nhăn mặt nói “Mẹ nói không lâu nữa sẽ cho em ra nước ngoài du học, gần đây em đều vội muốn hết lấy đâu ra thời gian đi chơi a! Mà dạo này hay phát sinh nhiều chuyện kỳ quái...Em nói với mẹ, mẹ còn mắng em, bảo em nói lung tung...”

__Là chuyện gì vậy?

Nguyệt Hà nhìn chăm chăm cô, trong lòng cảm thấy quái dị, chẳng lẽ là...

__Buổi tối em luôn nghe thấy có người hát hí khúc, hoặc tiếng phụ nữ khóc sụt sùi, ngay cả bọn người hầu cũng còn nói, tất cả đều nghe thấy...

Nguyệt Hà đoán đúng, dường như chính là âm thanh mà mấy ngày trước cậu đã nghe được, chỉ là gần đây cậu đều bình an vô sự không hề nghe thấy tiếng động lạ nào. Nhớ tới lần trước dì Hai còn tìm đến Nguyệt Thường Đức kể kể “Tôi nhìn thấy ả.” Thật sự là oan hồn chưa tán của mẹ Nguyệt Thư, về đây báo thù?

__”Anh Hai, chẳng lẽ anh cũng không tin em, cảm thấy em nói nhảm?” Nguyệt Viện Viện cúi đầu “Em chỉ biết anh sẽ không tin em.”

Nguyệt Hà hồi thần, nhìn Nguyệt Viện Viện cười “Nhất định là em ngủ không đủ, đúng rồi, bên ngoài có dựng một sân khấu kịch, chắc buổi tối có kế luyện tập hát hí khúc, ồn đến em. Thỉnh thoảng anh Hai cũng nghe thấy a.”

Nguyệt Viện Viện ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói “Thật vậy sao?”

__”Ừ.” Nguyệt Hà gật đầu

Nguyệt Viện Viện bán tín bán nghi, chính là không tìm thấy giả thuyết nào khác, nếu là ma quỷ thì lại không có bằng cứ, nói không chừng thật sự là do cô hiểu lầm.

Vừa định hỏi thêm, Nguyệt Hà đã đi ra ngoài, điệu bộ vô cùng vội vàng.

Nguyệt Hà vừa nhìn thấy dì Ba, liền vội vã chạy ra cửa, vốn định mở miệng kêu một tiếng dì Ba, nhưng chợt bắt gặp biểu tình của bà, Nguyệt Hà không khỏi hoảng sợ, lảng lảng theo sau. Nguyệt Thường Đức cùng dì Hai thì thôi, ngay cả dì Ba cũng như vậy, nhất định là có chuyện gì.

Dì Ba leo lên xe kéo, Nguyệt Hà cũng lên xe bảo người kéo xe theo sau.

Trong lòng căng thẳng, thậm chí nhất định lần này cậu sẽ phát hiện một bí mật thật lớn, lòng bàn tay không khỏi đổ đầy mồ hôi.

Nguyệt Hà nhìn con đường trước mắt, đây là...

Nơi chôn cất của mẹ.

Xe kéo phía trước ngừng lại, Nguyệt Hà cũng ra lệnh người kéo xe dừng theo, thanh toán tiền xong liền núp sau một cây đại thụ, lén lút nhìn dì Ba.

Dì Ba cầm theo một ít đồ vật, đi đến trước phần mộ của mẹ Nguyệt Hà, thắp hai cây nến, bày chén đĩa ra, thả vài món hoa quả, rất đơn giản.

Làm xong, dì Ba đứng trước phần mộ thờ dài “Gần đây trong nhà có chút rối ren, không thể thường tới thăm chị, cô đơn lắm đúng không. A Hà trở về cũng lâu rồi, vốn đợi trở về dẫn nó đến thăm chị...” Dì Ba dừng một chút, miễn cưỡng cười cười “A Hà lại cao lớn không ít, đứa nhỏ Ngụy Lập Diễm kia đã tâm rất lớn, hết như bà Hai không thể làm cho người ta bớt lo...”

Dì Ba cười khổ, bà chậm rãi ngồi xổm xuống, nhỏ vài ngọn cỏ dại trước mộ “Em xem A Hà như con mình, nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Những lời này, toàn bộ đều rơi vào tai Ngụy Hà, cái mũi cậu không khỏi ê ẩm.

Dì Ba dùng khăn lau bùn đất trên tay, đưa lưng về phía Ngụy Hà hồi lâu, đột nhiên bà mở miệng “Xuất hiện đi.”

Ngụy Hà biết mình bị phát hiện, cũng không cảm thấy khó xử, chậm rãi đi ra đến bên cạnh dì Ba nhìn phần mộ của mẹ mình không nói gì.

— “A Hà đến đây.” Dì Ba cười cười, sau đó quay đầu lại nhìn Ngụy Hà “Mau, thấp nén hương cho mẹ con.”

Ngụy Hà đỏ mắt nghe theo, quỳ trên mặt đất cắm nhang xuống, kêu một tiếng “Mẹ...”

Một chữ cũng không nói nên lời, nước mắt đã chảy rơi xuống, cậu không ngừng lau đi, tàn nhang dính trên tay rơi vào mắt càng ngày càng khó chịu, trong lòng Ngụy Hà vô cùng hoảng loạn.

— Em nghĩ cưới một người vợ cho A Hà, sau đó nói với lão gia, để A Hà quản lý mấy nhà hàng, thuận tiện học tập, về sau nếu kế thừa gia nghiệp cũng không luống cuống tay chân, cái gì cũng không biết.

Dưới tay Ngụy Thường Đức có hơn mười nhà hàng lớn, buôn bán thêm một ít tơ lụa, nhưng Ngụy Thường Đức vẫn không để Ngụy Hà hay Ngụy Lập Diễm nhúng tay vào.

Ngụy Hà sưng sọt, ngẩng đầu nhìn dì Ba “Cưới vợ!?”

— “Phải, con đến tuổi này rồi cũng không tính nhỏ, cưới vợ cũng tốt.” dì Ba thản nhiên nói

Ngụy Hà đứng lên “Con không muốn!”

— “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, cưới sớm hay muộn thì có gì khác nhau. Con có thể tự chọn cô gái mà mình thích, dì cũng không ép con phải lấy nhất định một ai.” Dì Ba gặp Ngụy Hà cương quyết đành nhẹ giọng khuyên nhủ.

Nhưng Ngụy Hà không nghe vào, cậu thậm chí có chút phẫn nộ, đây là chuyện của cậu, sao có thể để người khác chen chân vào!

— “Hiện tại con không nghĩ cưới!” Ngụy Hà cứng rắn

— “Sớm thành gia lập nghiệp thì có gì không tốt? Còn có thể giúp cha con xử lý chuyện buôn bán..”

— “Con cũng không có hứng thú!” Ngụy Hà cao giọng đánh gãy lời dì Ba

— “A Hà!” Dì Ba quát

Ngụy Hà tức giận không nhẹ “Con nói không muốn là không muốn! Khỏi thương lượng!”

— “Con là cậu Hai của Ngụy gia!” dì Ba lãnh mặt, ngữ khí không tốt

— Không cần...

— “Người thử ngẫm lại, sau này nếu để Ngụy Lập Diễm làm chủ thì con sẽ sống yên ổn sao?” Dì Ba có chút thất thố, quát tháo Ngụy Hà.

Ngụy Hà ngăn người, không thể trả lời, dì Ba nói rất đúng, cậu không có lý do để phản bác.

Nhìn Ngụy Hà gục đầu xuống, tựa hồ có chút buông lỏng, dì Ba tiến tới nhẹ nhàng vỗ vai cậu “A Hà...Dì cũng chỉ muốn tốt cho con, từ nhỏ dì đã thương con, hơn nữa trước khi lâm chung mẹ con cũng đã nhờ dì chăm sóc cho con, chẳng dì lại muốn hại con? Nghe lời dì đi.”

Ngụy Hà suốt đời này chỉ một mực cùng anh...Anh trai yêu dấu của em...

Nếu mình lấy vợ,sẽ bắt trung với Ngự Thư. Mình yêu Ngự Thư,chỉ yêu một mình Ngự Thư, không cần ai khác...

Nhưng mà...

Ngự Hà do dự

__Dì cho con chút thời gian, quyết định xong con sẽ nói với dì.

Dì Ba nhìn Ngự Hà như vậy có chút đau lòng,nhưng bà phải dùng mọi cách để bảo vệ Ngự Hà.

Trừ bỏ tìm đến dì Ba để tự chuốc thêm rối rắm thì Ngự Hà vẫn chưa hỏi được vấn đề của mình, chính là giờ phút này cậu cũng không còn tâm tình để suy nghĩ đến chuyện khác,cả đầu óc đều là hình ảnh dì Ba bắt cậu lấy một cô gái.

Ngự Hà cũng không chán ghét phụ nữ, nhưng cậu đã có Ngự Thư. Sao cậu có thể làm chuyện có lỗi với Ngự Thư được?

Ngự Hà giấu tâm sự trong lòng,không muốn cùng về với dì Ba, lấy cớ để dì Ba đi trước.

Cùng ngày, Ngự Hà uống say bí tỉ, không còn biết gì cho đến nửa đêm, mới lững thững bước ra khỏi quán rượu.

Nghiêng ngã lão đảo đi trên đường,trong tay còn ôm bình rượu “Tao...Tao mới không lấy! Cút, cút hết cho tao,cút ngay!”

Ngự Hà cười lớn, ngửa đầu nốc một ngụm rượu, sau đó lại hì hì cười “Mình có Ngự Thư...Hắc hắc...”

”Phù! Phù!” Nói xong liền “Phanh!” một tiếng, kẻ say cùng bình rượu đều đồng loạt ngã lăn trên mặt đất. Ngự Hà động bất động, ngủ mất.

Một chiếc xe hơi chạy ngang qua,lúc nhìn thấy Ngự Hà liền ngừng lại.

__”A...Chỗ này có người.” Tài xế lái xe nói, người ngồi phía sau chính là Dương Thanh vừa đi diễn về.

Dương Thanh mở cửa xe đi xuống, Đại Quốc gọi y lại “Anh Thanh,bỏ đi, đừng để ý tới người nọ,chắc là tửu quỷ chứ gì.Đã trễ thế này, về nghỉ ngơi vẫn hơn.”

__Đi xem thử, nếu thật xảy ra chuyện gì cũng không tốt

Dương Thanh xuống xe đi đến chỗ con ma men,thời điểm nâng hân dậy, con ma men “Ngô!” một tiếng, mở to hai mắt ói ra một hơi.

Giày của Dương Thanh dính đầy bã nôn.

__”Mẹ! Thằng khốn này!” Đại Quốc thấy thế liền hầm hầm đi tới muốn “dạy dỗ” con ma men.

Dương Thanh lại kinh ngạc hô lên “Ngự Hà!”

Hóa ra là thiếu gia nhà họ Ngự.

Dương Thanh thân thủ nâng Ngự Hà dậy, “Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh...”

__”Đều say thành như vậy cũng đừng quản hân!” Đại Quốc xen mồm vào.

Dương Thanh có chút bất mãn “Nói cái gì vậy,mau giúp tôi đưa cậu ấy lên xe,chúng ta cùng đưa người này trở về.”

Đại Quốc bĩu môi dù không tình nguyện vẫn làm theo lời Dương Thanh.

Đưa Ngự Hà lên xe, Dương Thanh bảo Đại Quốc ngồi ở ghế phụ lái, Đại Quốc oán hận trừng mắt nhìn Ngự Hà còn đang mê mang,nói tiếng được rồi.

Dương Thanh rút khăn tay ra, lau mặt cho Ngự Hà, Ngự Hà nhắm chặt hai mắt giật giật đầu, cau mày,miệng không ngừng lẩm nhẩm “Không cười...Tao không cười...”

Không cười? Không muốn lấy ai? Đây là lý do cậu ấy uống rượu sao? Dương Thanh nhìn Ngụy Hà bất tỉnh, nhíu mày nghiền ngẫm.

Xe dừng trước cổng Ngụy gia, Dương Thanh cùng Đại Quốc đi ra, đỡ Ngụy Hà xuống.

Cùng không biết có phải Đại Quốc chán ghét Ngụy Hà, lúc nâng người, cánh tay không khỏi dùng thêm lực, Ngụy Hà cảm giác đau, cau mày hừ hừ hai tiếng.

Đi đến cửa, Dương Thanh đang muốn vươn tay gõ cửa thì cánh cửa lại chỉ nha một tiếng, tự mình mở ra.

Một thanh niên mặc bộ đường trang màu trắng đứng ở bên trong, nửa bên mặt chìm chìm trong bóng đêm, nhìn không rõ.

—”Cậu Hai Ngụy gia uống rượu.” Dương Thanh nói với người nọ.

Người nọ từ từ đến gần, ngọn đèn trước cửa mờ ảo, nhưng cũng đủ cho Dương Thanh cùng Đại Quốc thấy rõ gương mặt của người nọ. Vừa xem tới, Dương Thanh cùng Đại Quốc không khỏi ngây ngẩn cả người.

Người nọ lớn lên cực kỳ xinh đẹp, hai mắt thản nhiên nhìn kẻ mà bọn họ đang nâng, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn có chút ốm yếu, thời điểm người nọ tới gần, Dương Thanh cảm thấy cả cơ thể đều lạnh buốt.

—”Làm phiền hai người đưa em trai tôi trở về.

Người nọ mở miệng, ngay cả âm thanh đều rất mềm nhẹ. Đôi mắt hẹp dài khẽ nâng lên liếc nhìn bọn họ. Đón lấy Ngụy Hà từ tay Dương Thanh và Đại Quốc, kéo đến gần mình, sau đó ôm hân Ngụy Hà vào trong ngực.

Dương Thanh nhìn xem choáng váng, thầm nghĩ người này thoát nhìn yếu đuối nhưng khí lực không nhỏ. Có thể dễ dàng ôm lấy một người đàn ông trông có vẻ cường tráng hơn y nhiều lắm.

Lúc chuẩn bị lên xe, Dương Thanh lại nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, cái bóng của người kia kéo thật dài dưới ánh đèn.

Dương Thanh đột nhiên nhớ tới bản thân đã từng gặp qua hắn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Hà. Sau khi Ngụy Hà rời đi, y trở lại bàn trang điểm tháo trang sức, phát hiện có một khuôn mặt xuất hiện trong gương, lúc đó sau lưng người người tấp nập, Dương Thanh cảm thấy khuôn mặt kia rất xinh đẹp nên nhìn nhìn đến thất thần, cũng không biết tại sao chỉ trong thoáng chốc người kia lại biến mất không thấy.

—”Anh Thanh, anh còn nhìn cái gì, thời điểm không còn sớm, chúng ta mau mau trở về.” Đại Quốc đánh gãy hồi ức của Dương Thanh, Dương Thanh hồi thần, vội vàng gật đầu đáp ứng, xoay người vào xe.

Người nọ là anh trai của Ngụy Hà sao? Dương Thanh nghĩ, trên đời này sao lại có người xinh đẹp như vậy?

Lúc này, không khí xung quanh yên tĩnh đến mức quỷ dị, khiến cho tiếng ngáy của Ngụy Hà trong lòng n Ngụy Thư cũng có vẻ vang dội hơn bình thường.

Cửa phòng mở, Ngụy Thư đặt Ngụy Hà lên giường, anh đứng bên giường nhìn Ngụy Hà.

Vừa đặt lưng lên giường, Ngụy Hà liền run rẩy, tựa hồ gặp phải ác mộng, sau đó lại xoay người, tránh hình chữ đại, thoải mái dang hai tay dang hai chân.

—”Không cười...không cười...” Ngụy Hà nỉ non

Một đôi tay trắng bệch nổi đầy gân xanh nhẹ nhàng xoa xoa đầu Ngụy Hà, cực kì giống phương thức sủng ái mà những cặp tình nhân thường dành cho nhau, chính là trên gương mặt của chủ nhân đôi tay kia lại không hề có một chút ý cười.

Rút đi quần áo, Ngụy Hà lộ ra lồng ngực rắn chắc, bàn tay tái nhợt nhẹ nhàng vuốt ve vai cậu. Trong lúc mơ màng, Ngụy Hà cảm thấy có chút ngứa, quơ tay bắt lấy bàn tay kia.

Hàng mi đen nhánh khẽ cau lại, đôi mắt to đang nhắm, mũi cao thẳng, đôi môi dày hơi mở ra. Da thịt khỏe mạnh màu lúa mạch khẽ ửng hồng, có lẽ là do say và nóng.

Ngụy Thư vươn tay ôm cậu vào lòng, lúc chạm vào cơ thể lạnh như băng của Ngụy Thư, Ngụy Hà không tự chủ mà càng theo sát lại gần, cái đầu cũng theo đó mà thoải mái cọ lên người Ngụy Thư, sung sướng phát ra những tiếng thở dài đứt quãng.

Tay Ngụy Thư đặt trên lưng Ngụy Hà. Màu da của hai người đối lập với nhau, làm cho tay của Ngụy Thư càng trắng nõn, nhưng không tồn tại nửa điểm huyết sắc. Móng tay cong lại cào lên lưng Ngụy Hà, tạo thành vài đường đỏ tươi, trông có vẻ vô cùng dọa người.

Ngụy Thư cúi đầu, khẽ hôn người trong ngực, ánh trăng xuyên thấu qua khung cửa sổ đánh lên mặt anh, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn Ngụy Hà, đôi môi mỏng nhẹ nhàng dừng bên tai cậu “Nếu em nghe lời, liền cho em sống lâu một chút...”

Thanh âm ôn nhu lại làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

13. Chương 13

Ngụy Hà đứng xa xa nhìn anh, muốn mở miệng gọi anh một tiếng, lại cảm thấy khóe mắt cay cay, không có khí lực mở miệng.

—Mẹ, mẹ nghĩ anh ấy cứ cô độc như vậy có khó chịu không?

Ngụy Hà hỏi người mẹ đứng sau lưng mình, nhưng chậm chạp không ai đáp lại. Ngụy Hà liền quay đầu, phát hiện trong phòng trống trơn, làm sao còn có bóng dáng của mẹ mình.

Lại nhìn về phía đối diện, thân hình đơn bạc của Ngụy Thư dần dần ẩn trong bóng đêm, nhìn không tới nữa.

Ngụy Hà bỗng cảm thấy hoảng hốt, giơ chân vội vàng chạy ra ngoài, sắc trời tối đen đến đáng sợ, ngay cả hành lang đều không ánh sáng, cậu chạy đến trước cửa phòng Ngụy Thư, phát hiện cửa vẫn đóng chặt, làm thế nào cũng không thể mở ra.

Không hề tiếp tục giãy dụa, Ngụy Hà hô to “Người tới a! Người tới a!”

Vừa gọi vừa lúng túng không biết chạy hướng nào.

Tiếng hít thở ồ ồ, tim đập cực nhanh, sợ hãi chiếm cứ hết đầu óc Ngụy Hà, tòa nhà lớn như vậy, vô luận cậu có chạy nhanh thế nào, cũng chẳng có lấy một bóng người.

Ngụy gia chỉ còn lại một mình cậu...

Trước mắt đột nhiên tối sầm, không thấy cả năm ngón tay.

Ngụy Hà vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, người đâu? Người đâu? Đi đâu hết rồi?

Tiếng hí khúc y y nha nha đứt quãng không ngừng vang lên bên tai Ngụy Hà, hát một hồi cuối cùng cũng dừng lại, sau đó là âm thanh nước nở thật nhỏ. Ngụy Hà mạnh mẽ quay đầu lại...

Nhìn căn phòng sáng đèn, Ngụy Hà sửng sốt vài giây, đầu rất đau, có chút choáng váng, nhưng đã ý thức được đây chỉ là một giấc mộng.

Thì ra chỉ là mơ...

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng buồn bã.

Đúng rồi, mình trở về bằng cách nào?

Chính là Ngụy Hà không tiếp tục tìm hiểu vấn đề này, bởi vì tiếng khóc nước nở còn chưa dứt, ô ô làm người ta tâm thần không yên.

Không biết có phải uống rượu vào lá gan liền lớn hơn, Ngụy Hà đứng dậy, chân trần lảo đảo ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng mở ra, bên ngoài không một bóng người, nhưng thực ra ánh đèn hành lang tối hơn bình thường, âm trầm “Ồ...ồ...” còn đang khốc.

Ngụy Hà dùng sức vẩy vẩy cái đầu đau nhức, hướng về bên trái hành lang, vừa đi qua khúc quanh, Ngụy Hà chợt bắt gặp một thân ảnh màu đỏ.

Càng đi càng gần, càng đi càng gần...

— “Mày là ai?” Ngụy Hà đứng cách đối phương không xa, hỏi

Thanh âm kia dừng lại, im lặng đến đáng sợ.

Ngụy Hà đứng yên không nhúc nhích, ngay khi Ngụy Hà dần cảm thấy sợ hãi thì, người nọ đột nhiên ngoảnh đầu bỏ chạy, Ngụy Hà lập tức phản xạ đuổi theo.

Người phía trước mặc đồ diễn, vóc dáng khá cao, chạy trốn rất nhanh, dưới ngọn đèn mờ tối, cái bóng chuyển động trải dài trên mặt đất.

Ngụy Hà bắt đầu hoài nghi, kể mình đang đuổi theo căn bản không phải là quỷ, mà chỉ là một người bình thường. Hơn nữa căn cứ theo tốc độ của người nọ, có thể thấy được hắn đang kích động.

Vừa nghĩ như vậy, Ngụy Hà liền lập tức khẳng định. Chẳng lẽ mấy ngày nay đều là do người nọ giả thân giả quỷ dọa người?

Muốn biết đến cùng, Ngụy Hà cũng liều mạng chạy theo, vừa chạy vừa hét lớn “Đứng lại! Đứng lại cho thiếu gia tao! Thử đứng lại xem ông có đánh chết mày hay không!”

Người phía trước chạy rất nhanh, Ngụy Hà dù sao cũng uống rượu, trạng thái không tốt, chống đỡ hết nổi, chạy chạy chân liền mềm nhũn.

Nhìn người nọ cách mình ngày càng xa, Ngụy Hà rốt cuộc không có khí lực đuổi theo, đỡ cột từng ngum từng ngum thở hổn hển, mắt thấy người chạy vào khu vực dành cho hạ nhân.

Khu ở của bọn người hầu ...

Ngụy Hà quệt mồ hôi trên trán, toàn thân cứng đờ.

Vào khu của bọn người hầu...

Trên đường trở về, Ngụy Hà miễn bàn cũng biết có bao nhiêu cảm xúc, động tĩnh lớn như thế, vậy mà không một ai dám chạy ra xem, nuôi đám người hầu như vậy còn không bằng nuôi một đàn chó!

Dừng lại trước cửa phòng mình, Ngụy Hà nhìn thoáng qua đối diện, cánh cửa kia vẫn đóng chặt, bên trong một mảnh hắc ám.

Nhu nhu hai mắt, Ngụy Hà không khỏi nhớ tới giấc mộng vừa rồi, tựa hồ có thể nhìn thấy ánh mắt ẩn giấu bên trong đang lặng lẽ quan sát mình.

— “Phi! Mệ nó chỉ là ác mộng mà thôi!” Ngụy Hà thổi một hơi, quay đầu về phòng

Vừa bước vào phòng, Ngụy Hà đột nhiên cảm thấy chân có chút đau, cúi đầu nhìn thoáng qua, bàn chân không biết khi nào đã thủng một lỗ lớn, máu tươi còn đang ào ào trào ra ngoài, trông có vẻ bị đâm rất sâu.

Buồng chân ra tính toán mặc kệ, chờ ngày mai lại gọi người lấy thuốc đến.

Lúc đi đóng cửa, ở hướng đối diện không biết một bóng người đã đứng đó từ bao giờ, làn gió thoảng qua nhẹ nhàng thổi tung mái tóc mềm mại của người nọ, hỗn độn dán trên mặt, che mất một con mắt.

Ngụy Hà sửng sờ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, người kia đã không thấy tăm hơi.

Ngụy Thư đâu rồi? Nhìn lắm sao?

Ngụy Hà lạc lõng.

Kể đó liền không còn buồn ngủ.

Ngụy Hà nằm trên giường nghĩ,kẻ giả quỷ dọa người nhất định là người hầu trong nhà, vậy đó là ai? Xuất phát từ mục đích gì? Hôm đây lão già Ngụy Thường Đức cùng dì Hai thần thần bí bí đi nơi nào? Không dám để cho người biết. Còn Ngụy Thư nữa...

Cuối cùng nghĩ tới Ngụy Thư,Ngụy Hà đã không còn năng lực tự hỏi, cả đầu óc đầu là bộ dáng của Ngụy Thư, Ngụy Thư, Ngụy Thư...

Cũng không biết lúc nào thì ngủ, Ngụy Hà bị hạ nhân đánh thức, nói dì Ba vừa tới, gọi người đưa điễm tâm.

Mở mắt ra, đầu đau đến lợi hại,nhưng chợt nhớ tới chuyện phát sinh tối hôm qua, Ngụy Hà liền nằm không nổi. Đứng lên nhìn đồng hồ trên bàn,trễ như vậy rồi sao.

_Cậu Hai, lão gia nói người không thoải mái, không gặp ai cả.

_Tao đây làm con đến thăm thì thế nào! Cút ngay! Nếu không đừng trách tao không khách khí!

Ngụy Hà giận dữ, dùng sức đẩy ra đám người đang ngăn trở trước mặt.

_Cậu Hai, cậu đừng làm tội con khó xử, lão gia đã nói không cho vào.

Về mặt người nọ đau khổ,thiệt chút nữa liền quỳ xuống trước mặt Ngụy Hà.

_”Để nó đi vào.” Ngay khi Ngụy Hà đang định ra tay đánh kẻ cản trước mặt mình,thì trong phòng vang lên tiếng của Ngụy Thường Đức.

_Đồ chó! Coi chừng tao đó!

Ngụy Hà hung hăng trừng mắt nhìn gã hầu. Thời điểm đi vào còn không quên quay đầu tỉ mỉ đánh giá gã hầu một phen, người kia bị dọa cho rằng Ngụy Hà còn muốn đánh hấn liền hoảng sợ cúi đầu trốn tránh.

Vóc dáng không tính cao, còn có chút béo,rõ ràng không phải là kẻ tối hôm qua.

Lại nhìn thoáng qua bộ dáng ngu ngốc của gã,Ngụy Hà hừ lạnh một tiếng, không cùng gã dây dưa

Lần này, Ngụy Hà gặp lại Ngụy Thường Đức cũng không còn kích động như lúc trước,chính là phần nộ trong mắt vẫn chưa giảm.

Khí sắc của Ngụy Thường Đức tốt lắm,ngồi trên ghế, cả người không còn bệnh hoạn, khôi phục uy nghiêm như ban đầu.

_”Sáng sớm đã làm âm ỉ bên ngoài giống cái gì!” Ngụy Thường Đức mạnh mẽ vỗ bàn.

Ngụy Hà một chút cũng không sợ,ngược lại cười lạnh “Mấy ngày nay trốn tránh tôi làm gì ? Chẳng lẽ lần trước bị tôi nói trúng tim đen nên sợ sao?”

_”Mày biết mình đang nói chuyện với ai sao!” Ngụy Thường Đức nổi giận,giơ ngón tay chỉ vào mặt Ngụy Hà

Ngụy Hà đi về phía trước, xác xược nói “Ông biết tôi đang nói gì mà! Như thế nào? Hiện tại giả ngu cho qua chuyện?”

Hai mắt Ngụy Thường Đức trợn lớn, thân thể run rẩy,tức đến không nhẹ.

Ngụy Hà bắt gặp Ngụy Thường Đức như vậy có chút kiêng dè,nhưng ngoài miệng vẫn cứ cứng rắn “Tức giận? Chẳng lẽ ông cũng muốn giết tôi? Tựa như đã làm với Ngụy Thư??”

“Phanh!”

Vừa dứt lời, một tách trà lập tức bay tới chỗ Ngụy Hà,Ngụy Hà né không kịp,bị đập trúng mũi,cậu ngã lộn trên đất, đau đến che cái mũi,máu tươi từ trong kẽ ngón tay chảy ra.

Lúc này, Ngụy Thường Đức cực kì hung ác,khi nhìn Ngụy Hà như vậy cũng không có chút áy náy,lão lạnh giọng nói với Ngụy Hà “Thứ đầu óc ngu muội như mày vốn nên theo mẹ mày tiến vào quan tài lâu rồi!”

Ngụy Hà còn đang che cái mũi, nước mắt lã chã rơi xuống, cậu quả thật rất sợ, vừa rồi cậu còn cảm thấy Ngụy Thường Đức chắc chắn sẽ giết cậu, phải biết lão già này ngay cả Ngụy Thư còn xuống tay được.

__”Là đứa nào lắm mồm đồn nhảm với mày?” Ngụy Thường Đức đứng ở trên cao nhìn Ngụy Hà chất vấn. Ngụy Hà trừng lão “Ông đừng quản tôi! Dù sao tôi biết chắc là ông làm!”

__”Mày!” Hai mắt Ngụy Thường Đức đỏ ngầu, thiếu chút nữa liền bị Ngụy Hà chọc đến không thể kiềm chế. Ngụy Hà một tay che mũi, một tay chống đất đứng lên, yết hầu có chút nghẹn ngào “Ông nở lòng nào làm như vậy, Ngụy Thư trêu chọc gì tới ông chứ?”

Ngụy Thường Đức bị Ngụy Hà hỏi ngẩn người, không trả lời, tầm mắt dừng trên người Ngụy Hà.

Đứa con trai này giờ đã trưởng thành, nhưng cố tình khi gặp chuyện lại giống như con nít ba tuổi, ngoài miệng không biết che giấu, có việc chỉ biết gây sự ồn ào, đầu óc không khôn khéo, có thể nói là thiếu linh hoạt, không có tiền đồ.

__”Tao không giết Ngụy Thư. Mặc kệ mày nghe ai nói nhảm, chuyện hôm nay tao coi như chưa từng phát sinh. Mấy ngày nay mày gây sự cũng đủ rồi, có thời gian thì nên đi theo Ngụy Lập Diễm học cách quản lý gia nghiệp.”

Thời điểm Ngụy Thường Đức nói những lời này vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ. Cứ như vậy không chút nào giống kẻ đã từng ôm đầu liên miên trên giường, những ngày yếu đuối kinh hoàng kia của Ngụy Thường Đức dường như chỉ ảo giác của Ngụy Hà.

__”Tôi không tin.” Ngụy Hà lau đi máu nơi khóe miệng, phản bác rồi đi

Ngụy Thường Đức kiên nhẫn nói “Ta không cần lừa mày làm gì, mặc kệ mày có tin hay không, đương nhiên, cho dù mày không tin, thì mày làm được gì? Lấy súng bắn cha mày sao? Mày cứ như vậy thì cuối cùng cũng tự chuốc lấy thiệt thòi.”

Ngụy Hà dừng lại, đưa lưng về phía Ngụy Thường Đức, siết chặt nắm tay “Cho dù ngày sau tôi lưu lạc thành cái gì, đó cũng là do ông làm hại. Về chuyện của Ngụy Thư, tôi nhất định sẽ tìm ra chân tướng, vạch trần hành động đáng ghê tởm của ông cho người đời xem, để ông không thể ngóc đầu lên được!”

Nhìn Ngụy Hà đập cửa bỏ đi, ánh mắt Ngụy Thường Đức tối sầm, đến cùng thì kẻ nào đang tung tin đồn thất thiệt? Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thấy Ngụy Hà tiếp xúc với Ngụy Thư, hôm nay thế nhưng lại vì Ngụy Thư mà trở mặt với mình.

Ngụy Thường Đức chợt nhớ tới đứa con cả có gương mặt giống mẹ mình như đúc, thân thể liền không hiểu cứng đờ, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

14. Chương 14

Cũng không biết cậu Hai nhà này lại định giở trò gì, dùng điểm tâm xong liền tập hợp tất cả hạ nhân. Gần hai mươi người chia làm hai hàng đứng ngay ngắn trong viện.

Ngụy Hà đứng trước mặt bọn họ đi tới đi lui, lần lượt đánh giá từng người. Mau nửa giờ Ngụy Hà có chút bức bối, cả đám thế này lại không tìm được kẻ mà cậu nhìn thấy đêm qua.

Cùng lúc đó, bọn người hầu cũng chịu không ít tội, khổ sở đoán không ra cậu Hai này muốn làm gì.

__”Gần đây không phải lắm kẻ nói trong nhà có ma sao? Sao khi thiếu gia tao điều tra, cân nhắc cẩn thận, phát hiện không có ma cỏ gì hết, đều là do người làm. Trùng hợp là kẻ mỗi tối chạy ra ngoài giả thần giả quỷ đang trà trộn trong đám tụi này. Về phần kẻ kia, tao khuyên mày tốt nhất nên tự mình đầu thú, nếu bị thiếu gia tao điều tra ra, thì coi chừng cái mạng chó của mày đó!” Ngụy Hà không biết lấy đâu ra một cây gậy, cầm trong tay nhẹ nhàng gõ.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, “Không có ma?” “Là người làm?” “Kẻ nào to gan như vậy...”

Bô bô nghị luận hồi lâu, Ngụy Hà vẫn không thấy ai đứng ra thừa nhận, liền cầm gậy gõ mạnh lên bàn “Ngừng!Ồn ào quá! Thiếu gia tao là tới thăm vấn, không hơi đâu mà nghe tụi bây tán gẫu,đứa nào làm! Thành thật bước ra!”

“Không phải con!” “Cũng không phải con!” “Mỗi ngày chúng con đều chăm chỉ làm việc của mình, mãi đến tối vất vả lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, mệt mỏi như vậy ai còn ăn no chống đỡ mà chạy ra ngoài giả quỷ dọa người!”

Bọn hạ nhân đều đồng loạt lắc đầu xua tay, thề thốt không liên quan đến mình.

Ngụy Hà lập tức đen mặt,cậu dám khẳng định kẻ tác quái kia chính là người hầu trong nhà,thế nhưng cả đám còn dám mạnh miệng không chịu thừa nhận “Tất cả mọi người trong nhà đều đến đông đủ sao?” Ngụy Hà áp chế lửa giận trong lòng, bình tĩnh hỏi.

__“Cậu Hai, còn một người không tới, là Trình Hảo. Ngày hôm qua phát sốt, hiện tại còn chưa tỉnh.” Một kẻ nói.

Trình Hảo? Trong đầu Ngụy Hà lập tức hiện lên hình dáng cao gầy của một người đàn ông.

__“Bất quá không thể nào là hắc đầu cậu Hai,Trình Hảo bình thường nhất như chuột,cậu có cho hắc mượn mười lá gan thì hắc cũng không dám gây ra chuyện như vậy đâu!” Lại một người đứng ra nói giúp Trình Hảo.

Ngụy Hà cau mày nghĩ nghĩ,lúc nào không bệnh cố tình đúng lúc này lại bệnh? Cũng quá trùng hợp đi?

__“Cậu Hai, cậu xem, Trình Hảo còn đang ngủ. Đến bây giờ vẫn sốt.” Người hầu đưa Ngụy Hà vào phòng,bốn cái giường xếp sát nhau, vô cùng đơn sơ.

Người nằm trên giường trùm tấm chăn mỏng,lộ ra khuôn mặt,cái trán đỏ đầy mồ hôi,môi trắng bệch,sắc mặt cực kì khó coi,thoạt nhìn thật sự sinh bệnh.

Chính là Ngụy Hà vẫn đi qua,có chút chán ghét vươn tay đặt lên trán hắc,đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ nồng bỏng,người này đang phát sốt,quả thực bệnh không nhẹ.

__“Khi nào thì bệnh?” Ngụy Hà nhướn mày hỏi.

__“Buổi sáng tỉnh dậy đã như thế,gọi hắc đi xem bệnh lại nhất quyết không chịu,nói nằm một lát thì tốt rồi.” Người nọ đáp

__“Này, còn có thể nói chuyện sao?” Ngụy Hà nhìn Trình Hảo,hai con mắt Trình Hảo nặng nề mở ra,lúc nhìn đến Ngụy Hà tựa hồ bị kinh hách, rụt lui vào bên trong, cả người run cầm cập.

Vốn tính toán tỏ ra tốt bụng, khai ân cho tên phế vật này, không nghĩ tới người nọ lại dám tỏ thái độ như vậy với cậu, Ngụy Hà đứng ở đối diện hừ lạnh, mắng một tiếng,có mắt không trông,sau đó phui tay rời đi.

Lúc ra cửa, người hầu kia cũng theo ra, Ngụy Hà phân phó “Kêu thầy thuốc đến xem bệnh cho nó đi.”

__Dạ.

__“Chờ đã. Cứ đi mua ít thuốc cho tên phế kia là đủ rồi, thuốc tây tốt, vậy mua thuốc tây cho nó đi.” Chẳng qua chỉ là kẻ hầu người hạ,đối xử tốt với chúng làm cái gì,Ngụy Hà vừa nghĩ như vậy lập tức thay đổi quyết định,sau đó bỏ đi.

Lời của Ngụy Hà đều lọt hết vào tai Trình Hảo,hắc nằm trên giường nhìn theo bóng dáng của Ngụy Hà,mím môi thật chặt,không biết có phải là do phát sốt, hai mắt phấp phồng.

__“Mày nói có kẻ giả thần giả quỷ?” Dì Hai âm trầm

__Đúng vậy bà Hai,cậu Hai nói thế,còn la mắng tụi con thật lâu.

__“Kết quả đâu? Điều tra ra ai chưa?” Biểu tình của dì Hai chỉ có thể dùng hai từ tàn nhẫn để hình dung.

__”Không. Không có. Cậu Hai nói...là do người hầu trong nhà làm.” Hạ nhân kia bị vẻ mặt của dì Hai kinh hãi, ấp úng nói.

Dì Hai tức giận kì thật cũng có nguyên do, chẳng lẽ nói, thứ dọa mình ngắt xỉu ngày đó hóa ra lại là người! Hai bà kinh hồn táng đảm suốt mấy đêm liền?

Rốt cuộc là ai to gan như vậy? Hiện tại dì Hai hận không thể mau mau tìm ra kẻ đó, hung hăng giáo huấn một phen.

__Mày cảm thấy đứa nào khả nghi nhất?

Dì Hai nhìn về phía tên hầu, người nọ cũng không dám nhìn thẳng vào mắt dì Hai, chính là lại không dám nói mình không biết, đành vắt hết óc cẩn thận trả lời “Khả nghi...thì con không biết, nhưng thật ra có một kẻ vắng mặt lúc cậu Hai triệu tập, nghe nói là bị bệnh...”

__Gọi nó lại đây, đã nói tao ra lệnh cho nó.

__Dạ, bà Hai.

Dì Hai lập tức chạy tới chỗ Ngụy Thường Đức, thọc lại chuyện này cho Ngụy Thường nghe. Ngụy Thường Đức nghe xong cũng suy nghĩ sâu xa một hồi, liền gật đầu đồng ý cách làm của dì Hai. Tuy nói chuyện này không gây ra tổn thất gì cho Ngụy gia, nhưng giả thần giả quỷ làm cho cả nhà từ trên xuống dưới hoảng sợ, lo lắng bất an cũng không tốt. Hơn nữa mặc kệ người nọ xuất phát từ mục đích gì thì cũng rất đáng ngờ, nhất định phải điều tra cho rõ.

Nhắc tới, trong lòng Ngụy Thường Đức liền nhớ đến một chuyện, Ngụy Hà luôn buộc tội ông giết Ngụy Thư, có thể liên quan đến kẻ đang giả thần giả quỷ kia không? Ánh mắt Ngụy Thường Đức lắng xuống, từ sau khi Ngụy Thư chết, không ngày nào được yên lành.

__”Anh Hai!” Ngụy Hà vừa ra khỏi sân, liền nghe thấy tiếng hô của Ngụy Viện Viện.

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn, Ngụy Viện Viện đang chạy tới, không đợi Ngụy Hà phản ứng đã hấp tấp nắm lấy tay cậu.

__”Anh Hai, nghe nói sáng nay anh cãi nhau với cha. Mẹ bảo anh qua gặp bà...Ai nha! Anh Hai, lỗ mũi anh làm sao vậy? Sao lại sưng to thế?”

Mặc dù Ngụy Hà đã lau sạch vết máu, nhưng cái mũi vẫn đỏ lên, trên chóp mũi còn có máu bầm.

Ngụy Viện Viện vừa định giơ tay sờ, đã bị Ngụy Hà cản lại “Đừng đụng, đau!”

Ngụy Viện Viện thu tay về, lo lắng nói “Anh Hai, rốt cuộc là làm sao vậy? Như thế nào lại biến thành như vậy?”

__”Không sao hết.” Ngụy Hà nhẹ nhàng chạm vào, vẫn còn đau.

Lần này Ngụy Viện Viện không nói nữa, Ngụy Hà tò mò nhìn Ngụy Viện Viện, chỉ thấy không biết từ khi nào Ngụy Viện Viện đã rơm rớm nước mắt, tựa hồ người bị đau chính là cô “Là cha đánh phải không...”

Ngụy Hà ngăn ra, ngực có chút nghẹn ngào “Không phải dì Ba gọi anh sao? Đi thôi.”

__”Anh Hai... Đừng chọc tức cha nữa, nếu anh cứ đối nghịch với cha, không biết cha còn làm gì nữa đây...” Ngụy Viện Viện theo sau khuyên nhủ.

Ngụy Hà vùi đầu đi, không trả lời cô.

__”A Hà, đến rồi sao.” Dì Ba mỉm cười, lúc phát hiện vết thương trên mặt Ngụy Hà liền vội vàng chạy ra hỏi “Sao lại bị thương thế này?”

Ngụy Hà tránh đi tay dì Ba, vẻ mặt không sao cả nói “Không cần thận bị ngã.”

Dù sao nói hay không nói cũng như vậy, nói ra không chừng bản thân còn bị mắng là không hiểu chuyện, sau đó thuyết giáo cả buổi.

__”Là cha đánh đó! Mẹ, mẹ xem cha đánh anh Hai thành như vậy!” Ngụy Viện Viện xen mồm vào

Nguyệt Hà giải thích “Không liên quan đến ông ta, là tự con làm.”

Dì Hai nhìn vết thương trên mặt Nguyệt Hà không nói gì, Nguyệt Viện Viện túm lấy góc áo dì Ba “Mẹ, mẹ xem anh Hai, sao cha có thể ra tay nặng như vậy!”

Nguyệt Hà quay đầu đi chỗ khác, rõ ràng cảm thấy Nguyệt Viện Viện rất phiền.

Dì Ba cũng không tiếp tục rồi rầm, ngược lại nở nụ cười “A Hà, chuyện ngày hôm qua con nghĩ tới đâu rồi? Lát nữa dì sẽ qua chỗ lão gia thương lượng, lão gia nhất định sẽ rất vui vẻ. Còn nữa, dì tìm được một cô gái lớn lên khá xinh đẹp còn rất hiền lành, gia cảnh cũng không sai. Hẹn thời gian để hai đứa con gặp nhau một chút chứ không?”

— “Gặp ai? Anh Hai phải đi coi mắt sao?” Nguyệt Viện Viện tròn hai mắt nhìn dì Ba, sau đó cẩn thận quan sát biểu tình của Nguyệt Hà. Chỉ thấy sắc mặt của Nguyệt Hà rất khó xem, nhưng vẫn chưa phủ nhận.

— “Dì Ba, chuyện này không vội. Bây giờ con còn chưa muốn, qua đoạn thời gian nữa rồi nói sau.” Nguyệt Hà cúi đầu

Dì Hai ngừng cười, Nguyệt Viện Viện ở một bên định hỏi đã bị dì Ba đuổi đi “Con đi ra ngoài, đi ra ngoài, mẹ có chuyện muốn nói riêng với anh con.”

Nguyệt Viện Viện dù cho rất hiểu kì hai người muốn nói gì, nhưng gặp biểu tình nghiêm túc của dì Ba cũng chỉ có thể lủi thủi ra ngoài.

Đóng cửa lại, dì rót một chén trà đưa cho Nguyệt Hà “Sớm muộn gì cũng phải kết hôn, gặp một chút cũng có làm sao? Nếu vừa mắt...”

— “Dì Ba, con bây giờ thật sự chưa nghĩ tới!” Nguyệt Hà không tiếp chén trà của dì Ba

Dì Ba cũng không tức giận, tự mình uống trà, không lên tiếng

Một lúc sau, Nguyệt Hà hết kiên nhẫn, nhìn dì Ba hỏi “Dì Ba, Tú Đồng là mẹ của Nguyệt Thư đúng không? Dì cần gì phải giấu diếm? Tại sao không chịu nói cho con biết?”

Không ngoài Nguyệt Hà sở liệu, lời này vừa ra, vẻ mặt dì Ba lập tức thay đổi, ánh mắt trở nên sắc bén nhìn về phía Nguyệt Hà “Con muốn hỏi chuyện này làm gì?”

Nguyệt Hà không kịp phản ứng, dì Ba chưa từng lộ ra biểu tình như vậy với cậu, vì cái gì mỗi khi nhắc đến tên này dì Ba lại giống như thay đổi thành một người khác.

— “...Gần đây con luôn nằm mơ, trong mộng có kẻ cứ gọi tên người này mãi, muốn ngủ cũng ngủ không ngon...”

— “Là mẹ của Nguyệt Thư.” Dì Ba đột nhiên mở miệng

— “A?” Nguyệt Hà có chút kinh ngạc khi dì Ba nói ra một cách bình thản như vậy

— “Tú Đồng là mẹ của Nguyệt Thư, nhưng đã chết mấy năm nay, nhắc tới cô ta làm gì. Không phải dì Ba muốn gạt con, mà là con biết nhiều cũng vô dụng. Huống chi lại không có gì đáng nói.” Biểu tình của dì Ba trở nên nhu hòa

Trong lúc nhất thời, Nguyệt Hà cũng không biết nên nói gì. Phải a, hiện tại đã biết Tú Đồng là mẹ của Nguyệt Thư thì như thế nào? Cho dù biết được chuyện cũ giữa Nguyệt Thường Đức và mẹ Nguyệt Thư thì cậu có thể làm được gì? Huống chi làm sao dì Ba biết được mấy chuyện này chứ?

15. Chương 15

Buổi sáng thời tiết khá tốt, đến trưa đột nhiên bầu trời tối sầm xuống, dông tố nổi lên.

Mưa to tầm tã, tiếng sấm bùm bùm vang, nhìn đồng nhà cũ, lúc này có vẻ âm trầm đáng sợ.

Ngụy Hà xuyên qua hành lang, đi đến trước cửa phòng Ngụy Thư, cũng không đẩy vào mà cứ đứng sững sờ như vậy.

Cậu có chút nhớ nhung Ngụy Thư, lại sợ nhìn thấy anh, bởi vì Ngụy Hà ý thức được bản thân không thể giúp gì cho Ngụy Thư, không biết phải làm thế nào. Ngụy Thường Đức nói ông không giết Ngụy Thư, cậu nên tin ai đây?

Tin Ngụy Thư đi, Ngụy Thư cần gì phải dối gạt mình.

Hạt mưa xối xả rơi xuống đất, đánh ướt cả chân Ngụy Hà, lúc này mới nhớ tới lòng bàn chân có thương tích.

Ngụy Hà cúi người cởi giày, phát hiện miệng vết thương còn rỉ máu, thịt non lòi ra bên ngoài, ngâm nước trắng bệch, đêm qua quá tối không nhìn rõ, hiện tại vết thương thoát nhìn khá sâu.

Ngụy Hà lại dút chân vào trong giày, cậu cảm thấy bộ dáng như vậy có chút chật vật, trên mặt dưới chân đều bị thương.

Thất lạc tiến về phía trước hai bước, Ngụy Hà tính toán dầm mưa chạy nhanh về phòng mình, vừa định đi thì chợt có người nắm tay giữ lại.

Đó là một bàn tay không hề có độ ấm, trái tim Ngụy Hà đập thành thịch, quay đầu nhìn, không có ai.

__Mấy ngày nữa, là sinh nhật của A Hà đúng không...

Thanh âm thân thiết vang lên, Ngụy Hà chớp chớp mắt, cậu biết có người đang nắm tay mình, giọng nói vang vọng bên tai, có thể cảm nhận được hơi thở của Ngụy Thư.

Có hạ nhân đi ngang qua, nhưng hình như lại không phát hiện, chỉ thừa một tiếng cậu Hai sau đó cặm cụi làm việc của mình.

Ngay cả cậu còn quên mất ngày sinh nhật của mình...

Ngụy Hà lảng lảng, cái mũi ê ẩm, cảm động đến mức sắp làm cho một kẻ lì lợm như cậu khóc ròng. Ngụy Hà cắn răng không nói lời nào.

Bàn tay đang nắm lấy tay mình đột nhiên buông ra, có lẽ người nọ đi rồi. Không biết vì cái gì, trong lòng Ngụy Hà tràn đầy áy náy.

Tiếng sấm ầm ầm vang, mưa rền gió dữ không ngừng, người hầu đi ngang qua đều không khỏi quay đầu lại nhìn hành động cổ quái của Ngụy Hà.

__Sinh nhật của anh cũng cùng ngày với A Hà...

Hồi lâu, phía sau truyền đến tiếng thở dài.

Ngụy Hà lại ngoái đầu nhìn lại, Ngụy Thư đang đứng ngay sau lưng cậu. Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, ánh mắt cô đơn, sắc mặt tái nhợt hơn bình thường.

__"Lúc bé, em từng làm sinh nhật. Anh mới phát hiện chúng ta sinh cùng ngày. Cho tới nay, mỗi lần đến sinh nhật của các thiếu gia nhà họ Ngụy, cả trấn ai cũng biết, thật náo nhiệt."

Một câu "thiếu gia nhà họ Ngụy" bỗng làm trái tim Ngụy Hà đau đốn, không biết vì sao, lúc này lại cảm thấy Ngụy Thư cách mình rất xa.

Đúng vậy, chưa từng thấy qua sinh nhật của Ngụy Thư, vốn tưởng rằng Ngụy Thường Đức không nhớ ngày sinh của anh, mà chính bản thân Ngụy Thư cũng không biết. Lại không nghĩ tới anh nhớ rất rõ, vẫn cùng một ngày với cậu. Ngụy Hà không dám tưởng tượng lúc trước mỗi khi đến sinh nhật của mình, Ngụy Thư đang làm gì?

__Khi còn sống có một nguyện vọng, gọi gánh hát đến vì mình biểu diễn mấy ngày mấy đêm.

__Anh ngóng trông có một ngày thoát khỏi cái nhà này. Lúc sống không thể đi, chết rồi cũng bị nhốt ở chỗ này, không đâu thai được.

Thanh âm rất nhẹ,Ngụy Hà ngây ngốc nhìn đôi mắt kia mắt kia ánh sáng chậm rãi rũ xuống,thân thể dần trở nên trong suốt,mà anh thủy chung vẫn không liếc mắt nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà há hốc mồm nhìn anh biến mất trước mặt mình,cứng ngắt mở miệng “Tại sao?”

Không người đáp lại, Ngụy Thư đã mất.

Nếu em trở thành chủ của cái nhà này,có phải sẽ giúp được anh,anh muốn cái gì, em liền cho anh cái đó? Trong đầu Ngụy Hà đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

Đúng rồi,nhất gia chi chủ,nếu cậu trở thành chủ nhân của cái nhà này,Ngụy Thư muốn cái gì,cậu lập tức dùng hai tay dâng lên,đừng nói là gọi vài người đến hát mấy ngày mấy đêm,cho dù muốn đổi chỗ này thành rạp hát, Ngụy Hà cũng không có nửa phần do dự.

—”Cậu Hai! Cậu Hai! Bà Hai gọi người bắt Trình Hảo đi,con sợ bà Hai sẽ làm khó dễ Trình Hảo. Hắn còn đang bệnh,cậu làm ơn giúp hắn đi cậu Hai!” Một hầu gái mang theo thần sách kinh hoảng chạy tới

Ngụy Hà nhìn hầu gái,cậu biết người này,lúc sáng là cô ta dẫn cậu đi tìm Trình Hảo.

Ngay vừa rồi, cô lấy thuốc cho Trình Hảo uống thì có hai kẻ đột nhiên xông vào muốn mang Trình Hảo đi. Nói là việc hồi hăn,nhìn tư thế chỉ biết dì Hai bắt Trình Hảo không phải chuyện tốt lành. Hầu gái cũng không dám chắc liệu cậu Hai có chịu ra tay giúp đỡ, chỉ thấy hành động của cậu Hai lúc sáng tựa hồ có chút quan tâm đến Trình Hảo. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể cầu cứu cậu Hai.

—”Cậu Hai, cậu làm được mà, xin cậu giúp hăn!” Hầu gái kia cứ van nài mãi

Ngụy Hà nhìn thoáng qua cửa phòng Ngụy Thư,một lát sau mới gật đầu đồng ý

Theo hầu gái đi tới sảnh,Ngụy Thường Đức cùng với dì Hai và dì Ba đang ngồi ở trên,bên cạnh là Ngụy Lập Diễm cùng Ngụy Lương, ngay cả Ngụy Viện Viện cũng có mặt.

Trình Hảo đang quỳ ở giữa,thoạt nhìn vô cùng hoảng sợ,thân thể run lấy bầy

Ngụy Hà không nói hai lời, lập tức đi qua kéo Trình Hảo lên.

—”Mày làm cái gì, không nhìn thấy tao và lão gia đang thẩm vấn nó sao?” dì Hai trừng mắt nhìn Ngụy Hà, Ngụy Thường Đức cũng cau mày không vui “Đứng qua một bên!”

Dì Ba lo lắng, nhưng không mở miệng

—”Hỏi cái gì?” Ngụy Hà nín lấy Trình Hảo,Trình Hảo quỳ không được mà đứng cũng không xong “Cậu Hai...buông đi.”

Dì Hai lạnh lùng nói “Hỏi cái gì? Tự nhiên là chuyện nó giả thần giả quỷ dọa người! Đây không phải là chuyện đùa,mày đừng xía vào!”

—”Sao bà biết là hăn làm?” Ngụy Hà hỏi

Dì Hai lập tức đen mặt,hung hăng trừng Ngụy Hà

Lúc này, Ngụy Lập Diễm ở một bên mở miệng “Anh nói kẻ giả thần giả quỷ nằm trong đám người hầu,lúc đó tất cả mọi người đều có mặt theo lệnh của anh,chỉ một mình nó không tới,mà ngày hôm qua vẫn còn khỏe mạnh,hôm nay liền sinh bệnh không phải quá trùng hợp sao?”

—Đó cũng là đúng dịp mà thôi,hơn nữa đêm qua tao uống nhiều rượu,không chừng là tao nhìn lầm.

Ngụy Hà dùng sức túm Trình Hảo lên,Trình Hảo mắt đã lão đảo, một hồi lâu mới đứng vững.

—”Hồ nháo!” Ngụy Thường Đức tức giận đập tay lên bàn, trừng mắt nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà nhún nhún vai, “Tôi thật sự uống rất nhiều,quần áo hôm qua còn chưa giặt,không tin ông lập tức có thể gọi người cầm tới xem, ngửi ngửi mùi rượu trên đó.”

—”Mày biết mày đang nói cái gì sao?” Dì Hai cười lạnh

Ngụy Hà lắc đầu “Không, tôi chỉ ăn ngay nói thật. Nhưng thật ra các người, lại đối xử như vậy với một kẻ đang bị bệnh, rất quá đáng mà.”

Lúc này dì Ba cũng mở miệng “Lão gia, A Hà nói đúng đó. Đêm qua nó uống nhiều lắm, mới có thể làm ra chuyện nực cười như vậy. Mau thả hấn đi, nhiều người nhìn, truyền ra ngoài không phải sẽ bị thiên hạ chê cười sao?”

__”Lão gia! Chuyện này nhất định phải điều ra cho rõ!” dì Hai trừng mắt nhìn dì Ba, nói với Ngụy Thường Đức.

Ngụy Thường Đức nhìn dì Ba, sắc mặt dì Ba như thường, sau đó quay đầu nhìn về phía Ngụy Hà cùng Trình Hảo.

__Thả hấn ra.

__”Lão gia...” Dì Hai không thể tin kêu một tiếng

Ngụy Thường Đức dứt lời liền rời đi, dì Hai lập tức đuổi theo. Ngụy Lượng cười hì hì chạy đi, miệng không biết lại lẩm nhẩm cái gì. Ngụy Lập Diễm tự nhiên cũng đi theo Ngụy Lượng, chính là lúc lướt qua người Ngụy Hà, không khỏi lạnh lùng liếc cậu một cái, mang theo hàm ý cảnh cáo.

__”Cám ơn cậu Hai!” Hầu gái đi cầu cứu cảm kích nhìn Ngụy Hà

Ngụy Hà nhìn thoáng qua Trình Hảo đang cúi đầu đứng bên cạnh, Trình Hảo phảng phất còn sợ hãi, thân hình không ngừng run rẩy “Dẫn nó xuống, kêu thầy thuốc nhìn xem.”

__”Vâng!” Hầu gái nâng Trình Hảo ra ngoài

Ngụy Hà nhìn theo bóng dáng của Trình Hảo, sắc mặt đột nhiên cứng đờ

__”A Hà?” Dì Ba đi tới

Ngụy Hà thu liễm thần sắc “Con đi thay quần áo trước.”

__”Ừ, buổi tối đi xem hát với dì Ba và Viện Viện nhé.” Trong mắt dì Ba mang theo ý cười

Ngụy Viện Viện lại gần “Con đã sớm muốn đi! Anh Hai đồng ý đi!”

__”Sao hôm nay dì Ba lại có hứng đi xem hát?” Ngụy Hà nghi hoặc

Dì Ba cười cười “Thả lỏng thôi mà.”

Ngụy Hà cũng không thay quần áo mà đi tới chỗ Trình Hảo ở.

Khi nhìn thấy Ngụy Hà xuất hiện trước mặt mình, Trình Hảo có chút giật mình “Cậu, cậu Hai...” Trình Hảo ngồi dậy, Ngụy Hà mặt không cảm xúc nói “Không cần đứng dậy đâu.”

Trình Hảo bối rối ngồi trên giường, gục đầu nói “Vừa rồi thành thật cảm ơn cậu Hai...”

Ngụy Hà lạnh lùng không nói lời nào, Trình Hảo ngẩng đầu lên “Con, con không biết nên báo đáp cậu Hai như thế nào mới tốt...Nếu không có cậu Hai ra mặt...Con, con...”

Chính là nhìn như thế nào cũng không giống, người trước mắt yếu đuối nhất gan nào dám làm ra loại chuyện như vậy, chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn lầm? Nhưng nhìn theo bóng lưng lại giống hệt như kẻ mà cậu đuổi theo đêm qua.

Dù sao Ngụy Hà cũng chứng kiến tận mắt, không thể nói cậu không hề hoài nghi hấn “Mày đổ bệnh lúc nào?”

Ngụy Hà quan sát ánh mắt hấn.

Trình Hảo ngơ ngác nhìn Ngụy Hà “A?”

__”A cái gì? Muốn thiếu gia tao nhắc lại lần thứ hai sao?” Ngụy Hà không hề nề mặt quát

Trình Hảo vội vàng lắc đầu “Không không không...”

__Đừng vô nghĩa nữa, tao hỏi cái gì mày phải thành thật khai báo cặn kẽ!

__Bẩm, bẩm cậu Hai, là ngày hôm qua, chạng vạng có chút nóng sốt, lúc đầu cũng không để ý, sau đó, sau đó cứ như vậy...

Trình Hảo nơm nớp lo sợ trả lời, chuyện lúc sáng đã có người nói cho hắn biết, sợ Ngụy Hà hiểu lầm, Trình Hảo vội vàng bổ sung “Cậu Hai, thật sự không phải là con...”

Xem ra thật sự là mình nghĩ nhiều.

Ngụy Hà nhíu mày nhìn người đàn ông rưng rưng sắp khóc, ghét bỏ trừng mắt nhìn hắn “Tốt nhất là thật, bằng không....Hừ!”

16. Chương 16

Cậu Hai ra ngoài rồi sao?

__Đúng vậy, lão gia, cậu Hai cùng bà Ba, còn có cô chủ vừa ra ngoài không lâu.

__Được rồi, không liên quan đến người, đi xuống đi.

Tránh khỏi tầm mắt của người hầu, Ngụy Thường Đức lén lút đi tới trước cửa phòng Ngụy Thư, lại quay đầu ngó nghiêng xung quanh, gặp không ai mới đẩy cửa bước vào.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Ngụy Thường Đức nhìn thoáng qua bày trí trong phòng, không hề thay đổi, chỉ có đứa con thể yếu nhiều bệnh kia đã mất.

Ngụy Thường Đức nhìn chiếc xe lăn trước mặt mình, lạnh mặt không có cảm xúc.

Lão nhớ tới thời điểm Ngụy Thư chết, hai mắt tròng lớn, máu tươi từ trong miệng ồ ạt trào ra ngoài, ngã ngồi trên xe lăn, chết không nhắm mắt.

Cái ngày mà Ngụy Thường Đức đón Ngụy Thư vào cửa cũng chính là lần đầu tiên lão biết đến Ngụy Thư, khi đó mẹ Ngụy Thư đã chết hơn một tháng, Ngụy Thư sống chung với cả gánh hát trong một khu nhà cũ nát, người rất nhiều, đặc biệt âm ỉ.

Lúc Ngụy Thường Đức nhìn thấy Ngụy Thư, Ngụy Thư đang ngồi trong sân, khoe miệng khê cười, nhìn mọi người luyện tập.

Ngụy Thường Đức vừa liếc mắt liền nhận ra. Có chút khiếp sợ, sợ hãi khuôn mặt có bảy tám phần tương tự mẹ mình của Ngụy Thư, chính là anh quá trắng, trắng đến bệnh hoạn.

Ngụy Thường Đức đi về phía Ngụy Thư, thu liễm cảm xúc, mặt không chút thay đổi đứng trước mặt anh nói “Ngụy Thư phải không?”

Nghe có người gọi, Ngụy Thư nghiêng đầu nhìn, hai mắt vô cảm, nhẹ giọng nói “Là tôi.”

__”Theo ta về Ngụy gia.” Ngụy Thường Đức cũng không hỏi ý kiến của anh, mà là ra lệnh.

Ngụy Thư gật đầu.

__”Ừ.” Trên mặt Ngụy Thư không hề xuất hiện biểu tình kinh ngạc như Ngụy Thường Đức đã nghĩ, chỉ thản nhiên ừ một tiếng, tựa hồ hết thảy đều không liên quan đến mình.

Lúc rời đi, Ngụy Thường Đức gọi người nâng Ngụy Thư, nhưng lại nhìn thấy Ngụy Thư tự mình chống tay lên bánh xe lăn chậm chậm đứng dậy, Ngụy Thường Đức không khỏi sửng sốt, lão còn tưởng rằng, chân anh có tật.

__”Xe lăn đã cũ, trở về đổi một cái mới người.” Thấy anh định đẩy chiếc xe, Ngụy Thường Đức nói

Ngụy Thư lại lắc đầu “Nó theo tôi vài năm rồi.”

Cuối cùng vẫn mang theo.

Lên xe, Ngụ Thường Đức cũng không nói với Ngụ Thư mấy câu, còn Ngụ Thư chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẳng đến khi đứng trước cửa Ngụ gia, Ngụ Thường Đức mới bắt gặp biểu cảm khác thường trên mặt Ngụ Thư.

Ngụ Thư ngẩng đầu, tròn mắt nhìn chằm chằm hai chữ “Ngụ Trạch” hồi lâu, Ngụ Thường Đức cũng không gọi anh.

— “Mẹ tôi chết ở chỗ này sao?” Ngụ Thư xoay đầu, nhìn vào mắt Ngụ Thường Đức, bị hỏi bất ngờ khiến Ngụ Thường Đức ngây ngấn cả người, chờ kịp phản ứng mới luống cuống tránh thoát khỏi tầm mắt của Ngụ Thư, mặt không chút thay đổi ra lệnh cho người hầu “Mang hành lý của cậu cả vào.”

Sau đó liền nhanh chóng lướt qua cánh cửa, chỉ mình Ngụ Thường Đức mới biết, lúc đi ngang, lão thiếu chút nữa bắt cần sẩy chân.

Trước khi Ngụ Thư vào Ngụ gia, dì Hai đã cãi nhau một trận với Ngụ Thường Đức.

Đợi Ngụ Thư vào cửa rồi, vừa nhìn thấy Ngụ Thư dì Hai liền không tiếc lời chàm chọc, ngôn ngữ cay độc hà khắc, từng câu từng chữ như đâm sâu vào lòng người, ngang nhiên mắng trước mặt Ngụ Thường Đức. Nhưng Ngụ Thường Đức lại không ngăn cản, ngược lại phân phó hạ nhân tùy tiện dọn một gian phòng cho Ngụ Thư dọn vào ở, đối với Ngụ Thư, từ đầu tới cuối đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt.

Ngụ Thường Đức còn nhớ rõ, mặc cho dì Hai làm khó dễ, trên mặt Ngụ Thư thủy chung vẫn không gợn sóng, giống như kẻ đang bị mắng không phải là anh.

Về sau, Ngụ Thường Đức không còn xen vào chuyện của Ngụ Thư nữa, cũng không hỏi gì về anh.

Ngụ Thường Đức nghĩ, đó hẳn là cách tốt nhất cho đứa bé này.

Dần dần, lại thường xuyên truyền đến việc dì Hai hay tìm tới chỗ Ngụ Thư, buông lời chàm chọc khiêu khích, bắt nạt gây khó dễ, Ngụ Thường Đức cũng giả vờ như không biết. Chính là thân thể Ngụ Thư càng ngày càng suy yếu, lão âm thầm mời thầy thuốc giỏi nhất hay bác sĩ tây y đến chữa bệnh cho Ngụ Thư, cho dù mua loại thuốc tốt nhất vẫn không thấy khởi sắc.

Bệnh của Ngụ Thư là bẩm sinh, cũng không biết chừng nào thì bộc phát mà chết. Chỉ có thể dùng thuốc kéo dài, được ngày nào thì hay ngày đó.

Lại nhìn đến Ngụ Thư đã là buổi trưa, ngày đó mưa lâm râm, Ngụ Thường Đức đi bàn chuyện làm ăn về chợt nhớ tới đã lâu không nhìn tới Ngụ Thư nên chuyển hướng qua phòng anh.

Đi đến trước cửa phòng Ngụ Thư, trong lòng Ngụ Thường bỗng cảm thấy khó chịu, căn phòng đơn sơ như thế sợ là cũng không bằng bọn hạ nhân.

Cửa chính đóng chặt, chỉ có cửa sổ được hé ra một nửa.

Ngụ Thường Đức định rời đi, lúc ngang qua khung cửa sổ đột nhiên dừng lại.

Trong phòng có người đang ngồi trên ghế, thấp đèn, lẳng lặng cầm một quyển sách.

Ngụ Thường Đức chỉ nhìn đến một bên mặt, thân thể lập tức cứng đờ.

Rất giống cố ấy.... Trong nháy mắt đó, Ngụ Thường dường như thấy được bóng dáng người đó, thế nhưng giống nhau như đúc.

Từ nay về sau, mỗi lần có thời gian, Ngụ Thường Đức sẽ vô tình “đi ngang qua” nhìn Ngụ Thư. Đứa bé này thật sự rất nhu thuận, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách, uống thuốc, ngủ, sẽ không làm gì khác.

Chính là loại thói quen này qua thời gian sẽ chậm rãi biến chất, Ngụ Thường Đức hoảng loạn phát hiện thân là một người cha nhìn lên con mình là không đúng. Nhưng thứ Ngụ Thường Đức muốn ngừng mà ngừng không được lại chính là khuôn mặt của Ngụ Thư. Khuôn mặt kia rất giống mẹ anh, càng nhìn càng giống...

Như vậy bình tĩnh qua vài năm,thân thể Ngụy Thư đã không chịu nổi,chỉ có thể nằm bất động trên giường không thể nhúc nhích.

Thời điểm Ngụy Thường Đức đến thăm, anh đang nhắm mắt nằm ngủ trên giường,trên chân còn đọng lại vết máu.

__Từ ngày hôm qua, cậu cả liền không ngừng ho khan, nhiều lần còn ho ra máu,có thầy thuốc đến xem, lắc đầu bảo vô phương cứu chữa. Nói, nói....

__”Nói cái gì!” Ngụy Thường Đức lạnh giọng quát

__Nói, nói lão gia chuẩn bị hậu sự...

__”Cút đi!” Ngụy Thường Đức nổi giận

Chờ quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch kia thì, tất cả vẻ lạnh lùng vô tình trên mặt Ngụy Thường Đức đều bị đánh tan tát, lão rút cuộc nhìn không được đỡ mắt,yết hầu như bị một bàn tay vô hình siết chặt,chỉ có thể nức nở từng tiếng...

__”Tôi giống bà ấy lắm sao?” Người nằm trên giường đột nhiên mở mắt

Trong mắt một mảnh âm trầm, thẳng tắp nhìn Ngụy Thường Đức.

Không dám tiếp tục hồi tưởng,sắc mặt Ngụy Thường Đức tái nhợt, sóng lưng ớn lạnh.

Trong quãng thời gian này luôn mơ thấy Ngụy Thư, dùng khuôn mặt khủng bố đến đòi mạng, hàng đêm đều như thế.

Ổn định tinh thần, Ngụy Thường Đức lại nhìn về phía chiếc giường,trong mắt tựa hồ có thể thấy được thân ảnh của Ngụy Thư đang nằm trên đó...

Đây là lần cuối cùng lão nhìn đến căn phòng tràn ngập hơi thở của Ngụy Thư...Ngụy Thường Đức rũ mắt xuống xoay lưng lại.

Ngay khi lão vừa mở cửa phòng ra, một âm thanh bỗng vang lên từ phía sau...

__Tôi giống bà ấy lắm sao?

Tựa như bị tạt một thau nước lạnh, con người của Ngụy Thường Đức mãnh liệt co rút, hai tay khó có thể khắc chế run rẩy...

__”A Hà, sắp mở màn rồi, con đi đâu vậy?” dì Ba nghi hoặc nhìn Ngụy Hà đột nhiên đứng dậy rời đi

__”Con cảm thấy không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi.” Trong lòng cậu cứ bức rút không yên,nhưng bản thân lại không biết lý do vì sao,cậu muốn về nhà, chỉ muốn về nhà.

Nhìn Ngụy Hà vội vàng bỏ đi,dì Ba nhìn không được lắc đầu “Cứ như con nít, mãi không thể lớn...”

Vừa bước vào nhà, lập tức nghe thấy hàng loạt tiếng ầm ầm loảng xoảng, những âm thanh này xuất phát từ chỗ cậu ở.

Ngụy Hà nhanh chóng chạy qua,trên đường đụng đến một người hầu liền bắt lại hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

__”Lão gia đột nhiên gọi người tháo dỡ phòng của cậu cả lúc còn sống.....” Còn chưa kịp trả lời xong, Ngụy Hà đã bỏ người chạy đi.

__”Ai nha, lão gia,tôi đã sớm cảm thấy chỗ này âm trầm, tràn đầy tà khí. Bây giờ hủy đi thật tốt, tôi nghĩ, không bằng sẵn dịp chúng ta đập hết chỗ này, đổi thành cái vườn, trồng chút hoa lá cây cỏ.” Dì Hai cầm khăn che bụi nói

Ngụy Thường Đức chấp tay sau lưng, ra lệnh cho công nhân “Tay chân lạnh lẽo lên,phải phá hủy nó trong thời gian ngắn nhất.”

Mái ngói trên nóc phòng Ngự Thư lần lượt bị tháo xuống, diện tích gian phòng vốn không lớn, hiện tại đã bị dỡ hơn phân nửa, tro bụi bay đầy trời.

Lúc Ngự Hà nhìn thấy cảnh này liền choáng váng, đứng sau lưng đám người ngơ ngác nhìn hành động của bọn họ. Cậu không biết mình nên làm gì, đã đổ nát thành như vậy, cho dù muốn ngăn lại cũng đã quá muộn. Vừa rồi ngồi trong rạp hát luôn cảm thấy bất an chính vì nguyên nhân này sao? Khi đó bản thân đột nhiên hoảng loạn, lo lắng sợ hãi, mặt danh kì diệp.

Ngự Thư...Ngự Thư còn ở bên trong...

Ngự Hà bỗng kích động, hung hăng xông vào, diên cuồng rống vào mặt đám công nhân “Xuống dưới! Xuống dưới! Xuống dưới hết cho tao!”

__Có nghe không! Tao không cho phép phá nữa! Cút xuống cho tao! Mau cút xuống!

Thình lình xuất hiện tiếng quát làm cho mọi người đồng loạt sửng sốt.

Ngự Thường Đức tức giận nói “Mau kéo cậu Hai xuống! Đừng để nó gây chuyện!”

__”Tôi không sinh sự!” Ngự Hà quay đầu quát Ngự Thường Đức

__Tại sao phải phá phòng hủy của Ngự Thư? Vì cái gì?! Anh ấy đã chết các người còn không chịu để yên sao?! Ông còn muốn gì nữa???

Ngự Hà phẫn nộ, hai mắt đỏ ngầu, đi tới chỗ Ngự Thường Đức lại bị Ngự Lập Diễm ngăn lại “Không cho phép vô lễ với cha!”

__”Nha! Người cũng đã chết, còn giữ căn phòng này lại làm gì!?” Di Hai phát phất khăn tay, nhìn Ngự Hà hỗn hển, cười nói

Ngự Hà mở to hai mắt, hung hăng trừng bọn họ, lúc nhìn tới Ngự Thường Đức, cậu cắn răng nói “Lũ các người không phải là người! Nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Ngự Thường Đức sượng mặt, sau đó hữu ý vô ý dời tầm mắt sang chỗ khác nói “Tiếp tục đi.”

Ngự Hà ngừng giãy dụa, kinh ngạc nhìn Ngự Thường Đức, ánh mắt dường như đã nhìn thấu Ngự Thường Đức “Kỳ thật trong lòng tôi vẫn không tin ông giết Ngự Thư, bất quá hiện tại, tôi tin.”

Thời điểm Ngự Hà nói câu này vô cùng bình tĩnh, tầm mắt gắt gao dừng trên người Ngự Thường Đức, khóe miệng mơ hồ nở nụ cười trào phúng.

Nhưng vừa dứt lời, tất cả mọi người lập tức ngưng đại.

17. Chương 17

__Cậu Hai đây là giận quá hóa rồi, mau mang cậu Hai về phòng, mời thầy thuốc đến xem.

Ngự Thường Đức vẫn trấn định, ra lệnh cho người hầu bên cạnh.

Lúc nhìn đến ánh mặt trời ngập lửa giận của Ngự Hà không khỏi bỏ thêm một câu “Không có sự đồng ý của tao, không cho phép bất cứ kẻ nào đi thăm nó, cũng tuyệt đối cấm nó bước ra khỏi cửa nửa bước.”

Nói xong Ngự Thường Đức liền xoay người bỏ đi, Di Hai cũng lèo đèo theo sau.

Nhưng thật ra sắc mặt Ngự Lập Diễm có chút kỳ quái, không buông lời trào phúng Ngự Hà, cũng không thềm liếc mắt nhìn cậu, chỉ ngăn người nhìn căn phòng đổ nát thật lâu.

Nghe Ngự Hà nói vậy, lại nghĩ tới hành động bất thường của Ngự Thường Đức, đang yên đang lành đột nhiên sai người dỡ bỏ căn phòng, thật không thể không làm cho người ta hoài nghi. Tên Ngự Hà vô dụng

này vừa về đã vì chuyện của Ngụy Thư mà chống đối Ngụy Thường Đức, cũng không biết phát điên cái gì. Còn bên kia, tổng luôn cảm thấy Ngụy Thường Đức đang che giấu không ít bí mật.

Gặp Ngụy Hà bị kéo vào phòng, Ngụy Lập Diễm lại nhìn Ngụy Lượng đang ngồi xồm một bên hăng say nghịch búp bê, bọn họ có như thế nào cũng không liên quan đến mình, không cần nhún tay vào làm gì, thứ hắn cần chính là tài sản của Ngụy Thường Đức.

— “Lão gia, chờ tôi một chút!” dì Hai hấp tấp đuổi theo Ngụy Thường Đức oán giận.

— “Bà đi theo làm gì?” Ngụy Thường Đức quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nói

Dì Hai sững sốt, lập tức hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ tro bụi trên người “Đi theo lão gia, tất nhiên có chuyện muốn hỏi lão gia.”

— “Bà có thể hống hách vô lý trước mặt kẻ khác cũng không đại biểu bà có thể cười lên đầu tôi, cho bà sống thoải mái quá rồi? Cho nên mới rảnh rỗi như vậy?”

Ngụy Thường Đức vô tình nói, dì Hai nghe xong sắc mặt trắng bệch, móng tay đâm sâu vào thịt, trừng mắt nhìn Ngụy Thường Đức gần từng chữ “Ngụy Thường Đức, ông lo mà nhìn lại chính mình đi rồi hãy nói tôi.”

— “Tiện nhân!” Ngụy Thường Đức giơ tay tát dì Hai một cái sau đó nắm lấy áo bà “Bà có tư cách gì nói tôi, tôi lặp lại lần nữa, tôi nhắc nhở bà ngàn ấy năm, thế nhưng bà vẫn không biết tốt xấu!”

Dì Hai khiếp sợ, bùm mặt nhìn Ngụy Thường Đức “Ông dám đánh tôi!”

— “Tôi là đang nhắc nhở bà!” Ngụy Thường mạnh tay đẩy dì Hai ra.

— “Ha ha...” dì Hai nở nụ cười

— “Ngụy Thường Đức, để tôi nhắc cho ông nhớ, ông đừng quên chuyện xấu xa giữa ông và con tiện nhân kia! Ông không sợ một khi việc này lan truyền ra ngoài, người ta sẽ nhìn ông như thế nào sao? Còn nữa, Ngụy Thường Đức, tôi hoài nghi lời của thằng nhãi kia, chẳng lẽ chính ông đã tự tay giết chết con trai của ả tiện nhân đó?”

Ngụy Thường Đức vốn phải đi bỗng dừng bước, ông không thể tin mà nhìn người phụ nữ âm ngoan trước mặt, cái miệng bôi đầy thuốc độc của ả không ngừng thở ra độc khí “Ngụy Thường Đức, lão còn không bằng cầm thú!”

Ngụy Thường Đức đen mặt, cảm xúc phức tạp cùng ánh mắt ngoan độc đan xen vào nhau.

Chính là đối mặt với dì Hai, lão thủy chung vẫn bại trận trước, Ngụy Thường Đức không tự giác dịu giọng nói “Bà không nên ăn nói lung tung...”

Lại đối lấy dì Hai đắc ý cười lạnh “A, ông thật sự đáng thương.”

Hai người mãi mê giao chiến, không chú ý tới cách đó không xa có tên hầu đang nấp sau hành lang nhìn chăm chú bên này.

Dì Hai nắm được nhược điểm của lão gia? Có thể làm cho một kẻ lợi hại như lão gia phải khuất phục?

Cậu vánh tai lắng nghe tiếng động bên ngoài, tiếng tháo dỡ vẫn đang tiếp tục, đinh đinh bang bang đánh vào trong lòng Ngụy Hà.

Cậu nhất định phải báo thù cho Ngụy Thư... Trong lòng âm thầm thề, nhất định phải thay Ngụy Thư báo thù!

— Lão Vương, giúp tôi một tay, sắp là xong rồi.

Gã đàn ông tay trần ngồi trên mái nhà ôm đồng ngồi đưa qua.

Chờ lão Vương đón được, gã quệt mồ hôi lấm tấm trên trán,tính toán nghỉ ngơi hai ba phút.

Gã đàn ông ghé vào nóc nhà nhìn xuống căn phòng, chiếc giường cùng cái bàn bên trong đều bị phủ một lớp tro bụi thật dày,lúc này đã chạng vạng, xung quanh có chút mờ tối.

Gã đàn ông nghe nói đây là chỗ ở của cậu cả nhà họ Ngụy,thật keo kiệt,xem ra giống hệt như lời đồn đãi bên ngoài, vị thiếu gia này chịu hết khổ lạnh.

—”Thật đáng thương a...” Gã đàn ông nhẹ giọng thở dài

—Hắc! Hôm nay tới đây thôi! Trời sắp tối đen rồi, ngày mai lại đến!

Một người đề nghị, tất cả đám công nhân đều đồng ý

Gã đàn ông cười nói “Chờ tôi một chút, cùng nhau về!”

—”Vội vàng cái gì, cẩn thận một chút! Hấp tấp về nhà với vợ đúng không?!” Trong đó có một kẻ trêu chọc

—Tôi vội vã gấp ả làm gì, mỗi lần về tới nhà mụ la sát kia đều ồn ào, phiền muốn chết!

Gã tuy nói vậy, nhưng nụ cười hạnh phúc trên mặt không thể che lấp.

—Ái! Thôi đi! Ai lại không biết anh a!

Gã cười cười, không tiếp tục giằng co nữa.

Ngay khi gã đàn ông chuẩn bị bám thang leo xuống,chợt nghe thấy tiếng động truyền đến từ bên dưới,gã ta cúi đầu nhìn lại...

—”Rầm!” Thân thể gã đàn ông nặng nề rơi xuống đất, máu tươi bắn ra tung tóe

—A! Tiểu Trương! Tiểu Trương!

—Tiểu Trương ngã xuống!

Một công nhân bên cạnh phát hiện, lập tức hô to. Mà gã đàn ông nằm bất động giữa phòng Ngụy Thư, hai mắt hải hùng trừng lớn,trước khi chết gã đã thấy cái gì?

Gã nhìn đến một bàn tay nhợt nhạt bén nhọn vươn tới, bóp lấy cổ gã, sau đó mạnh mẽ lôi tuột gã xuống....

Di Ba cùng Ngụy Viện Viện vốn đang xem hát cũng bị người gọi về. Ngay khi biết trong nhà xảy ra chuyện,sắc mặt di Ba trở nên cực kì khó coi.

Lúc Ngụy Thường Đức tới,cả đám công nhân đều đình công, không chịu làm nữa. Tuy trong số họ, chết ngoài ý ngoài không phải không có,nhưng bọn họ cảm thấy chuyện này thật quái dị, luôn cảm thấy không khí xung quanh âm trầm, có lẽ tựa như bên ngoài đã nói, Ngụy gia a, có quỷ dữ. Như vậy kẻ nào to gan không muốn sống còn tiếp tục làm.

Bên ngoài ầm ầm, Ngụy Hà cũng không biết đã xảy ra chuyện gì,chỉ nghe la hét chết người liên tục dập cửa “Thả tao ra ngoài! Thả tao ra ngoài!”

Chính là hiện tại, bên ngoài đang rất hỗn loạn, không người bận tâm đến Ngụy Hà.

Ngụy Hà hung hăng đá cửa, thấy không được liền xoay người nhấc ghế phang, mà ngay khi cậu đang cầm ghế định nện vào cửa thì...

Cửa mở ra.

Người mở cửa là Trình Hảo,Trình Hảo mang theo vẻ mặt hoảng sợ chỉ sau lưng “Cậu, cậu Hai...chết người...”

Ngụy Hà cũng không kịp để ý tới Trình Hảo, cậu đẩy Trình Hảo ra, chạy đi.

Chen vào trong đám người, Ngụy Hà nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trong vũng máu. Thật sự vô cùng thê thảm, đầu đều vỡ nát,óc văng tứ tung. Một người phụ nữ ngã ngồi bên cạnh, khóc tê tâm liệt phế.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hà nhìn thấy hình ảnh máu me như vậy, dạ dày sôi sùng sục, muốn nôn cũng nôn không được.

Cậu quay đầu đi chỗ khác, liền bắt gặp Ngụy Thường Đức. Lúc này, sắc mặt Ngụy Thường Đức xám xịt, môi mím thật chặt không nói lời nào.

Người phụ nữ vừa đi qua, run rẩy ôm thi thể gã đàn ông vào lòng “Sao tôi mệnh khổ thế này! Ông là đồ tồi a! Từ khi gã cho ông, không ngày nào được sống yên ổn! Thật vất vả cuộc sống mới thoải mái được một chút! Tên vô lương tâm như ông đột nhiên buông tay đi rồi! Đời trước tôi rút cuộc đã làm chuyện gì ác nhân thất đức! Tạo cái gì nghiệt a!” Người phụ nữ thương tâm khóc rống, nước mắt che kín cả khuôn mặt.

—Đang yên đang lành sao đột nhiên lại rơi xuống chứ?

—Ai, còn trẻ như vậy, thật đáng thương...

—”Tôi lỗi a...” Mọi người bị cảnh tượng trước mặt cảm động không khỏi đỏ mắt

Ngụy Hà quay đầu nhìn gã đàn ông đã chết, hai mắt hắn mở lớn, trước khi chết dường như đã bị kinh hách.

Ngụy Thường vẫn đứng bất động tại chỗ, tầm mắt đặt trên người gã đàn ông kia.

Ngụy Hà đi qua, đứng song vai bên cạnh Ngụy Thường Đức, nhìn người phụ nữ nói “Nếu ông vẫn cố chấp gọi người tới tháo dỡ căn phòng, có thể sẽ tiếp tục gặp tao ương...”

Kỳ thật Ngụy Hà nói vậy bất quá chỉ muốn dọa Ngụy Thường Đức mà thôi, không nghĩ tới Ngụy Thường Đức nghe xong liền biến sắc, chính là cũng không lên tiếng mắng hay ra tay đánh người như Ngụy Hà tưởng.

Chỉ thấy Ngụy Thường Đức cứng ngắt chuyển hướng nhìn về một phía, Ngụy Hà tò mò nhìn theo tầm mắt của lão, Ngụy Thường Đức đang nhìn chiếc giường của Ngụy Thư.

Nhưng trên giường hoàn toàn trống trơn, Ngụy Thường Đức sợ cái gì chứ?

Tầm mắt của Ngụy Thường Đức lướt qua đám đông, có một người đang lẳng lặng ngồi trên chiếc giường phủ kín tro bụi, cúi đầu âm trầm che khuất mặt, đôi tay thon dài trắng bệch dính đầy máu tươi, thập phần khủng bố.

18. Chương 18

Ngụy Thường Đức xoay người đánh lên cửa, hoảng hốt chạy đi dưới ánh mắt hoang mang của mọi người.

Lão một đường chạy trốn, rời khỏi cái sân kia, lúc ngang qua sảnh chính, vừa lúc gặp được dì Ba trở về.

Dì Ba mang theo Ngụy Viện Viện vội vàng đi với. Nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của Ngụy Thường Đức liền nhanh chóng tiến đến gần Ngụy Thường Đức “Lão gia, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngụy Thường Đức dừng bước, cổ hàn ý sau lưng tựa hồ tiêu thất, ngay lúc này lão phải xoay người tránh đi thậm chí có thể cảm nhận được cái bóng đang đuổi theo mình, gắt gao bám đuổi. Ngụy Thường Đức càng đi nhanh thì vật kia càng sát lại gần.

Ngụy Thường Đức liếc mắt nhìn dì Ba, nhưng không trả lời bà. Ngược lại nghiêm khắc chuyển hướng về phía Ngụy Viện Viện quát “Con gái con đứa, luôn chạy ra ngoài làm cái gì, ngoan ngoãn ở nhà cho tao!”

Từ nhỏ, Ngụy Viện Viện đã sợ hãi Ngụy Thường Đức, vừa bị Ngụy Thường Đức mắng như vậy liền hoảng, gắt gao nắm chặt tay áo dì Ba, cúi đầu không dám nhìn Ngụy Thường Đức lấp bắp nói “Cha..Con..con...”

—”Viện Viện luôn chăm chỉ ở nhà học bài, hôm nay là tôi một mực kéo nó ra ngoài thư giãn. Lão gia, sao ông có thể dọa đứa nhỏ như vậy.” Dì Ba không nóng không lạnh nói

Ngụy Thường Đức nhìn dì Ba, người phụ nữ này tính tình ôn hòa, từ trước đến nay luôn hiền lương thực đức, thật sự không có tật xấu.

__”Rồi rồi, mấy ngày nay nếu không có gì thì hạn chế ra khỏi nhà biết không.” Ngụy Thường Đức thuận miệng nói một câu liền bỏ đi.

Dì Ba lại gọi lão lại “Lão gia, ngày kia là sinh nhật của A Hà.”

Ngụy Thường Đức hơi sững sốt, thanh âm không chút phập phồng “Cũng không cần phải chuẩn bị, trước đó không lâu vừa tang xong, trong nhà lại có thêm người chết, còn sinh nhật gì nữa.”

__”Mẹ...” Ngụy Viện Viện nghe xong có chút không vui, kéo tay áo dì Ba

__”Kia vừa lúc có thể bày tiệc rượu trong nhà, tổ chức ăn mừng xả xui.” Dì Ba vẫn nhẹ nhàng nói, nhưng lần này lại có cảm giác bất đồng, dường như thêm một phần kiên định.

Ngụy Thường Đức trầm mặc, tựa hồ đang suy ngẫm lời của dì Ba

Dì Ba thấy thế liền thêm vào “Lão gia, A Hà không còn nhỏ nữa, năm nay cũng hai mươi mốt. Không bằng tìm vợ cho nó đi? Cải lương không bằng bạo lực (nói làm liền), chọn ngày sinh nhật của A Hà càng tốt...”

__”Hoang đường!” Ngụy Thường Đức lập tức ngăn đầu nạt nộ dì Ba

Dì Ba cũng không sợ, chính là im lặng không nói. Nhưng Ngụy Viện Viện lại không khỏi run rẩy lui về sau một bước, sợ hãi nhỏ giọng thì thầm bên tai dì Ba “Mẹ, mẹ đừng nói nữa...”

__”Kết hôn sao có thể qua loa như vậy! Việc này chờ qua sinh nhật của Ngụy Hà rồi nói sau!” Ngụy Thường Đức nói

Những lời này đã ngầm đồng ý với dì Ba, tổ chức sinh nhật cho Ngụy Hà.

Dì Ba mỉm cười “Dạ, như vậy cũng tốt. Là tôi lo lắng không chu toàn, hôn sự của A Hà phải thận trọng mới thỏa đáng.”

Câu sau khiến Ngụy Thường Đức không khỏi liếc mắt nhìn bà nhiều lần, thấy bà tựa hồ không có ý khác, cũng không nói nữa.

Lúc xoay người chuẩn bị rời đi, Ngụy Thường Đức lại bổ thêm một câu “Ngần ấy thời gian cũng vất vả cho bà, phải chăm sóc thằng nhóc kia. Mẹ nó ở dưới tuổi vàng nếu biết được sẽ rất cảm kích bà.”

Những lời này là Ngụy Thường Đức nói từ đáy lòng, từ nhỏ dì Ba đã đối xử tốt với Ngụy Hà, không hề thay đổi, đây là điều mà toàn bộ Ngụy gia từ trên xuống dưới đều biết.

__Lão gia nói vậy là xem tôi là người ngoài rồi, tôi là mẹ Ba của A Hà, từ nhỏ đã xem A Hà như con ruột của mình, không thương nó thì thương ai.

Dì Ba vẫn nở nụ cười, Ngụy Thường cũng không xem bà, cứ thế rời đi.

Nếu như Ngụy Thường Đức chịu nhìn bà, sẽ phát hiện tia sáng âm đạm không thể che giấu trong mắt bà.

__Mẹ...mẹ làm sao vậy?

Ngụy Viện Viện giơ tay, quơ quơ trước mặt dì Ba “Cha đi mất rồi, mẹ còn nhìn cái gì?”

Tầm mắt dì Ba vẫn trông về một hướng “Cha con cưới ba người phụ nữ vào Ngụy gia, nhưng sản sóc nhất lại là dì Cả, dung túng nhất là dì Hai, chỉ có mình mẹ không được để mắt tới...Con nói, nếu lúc trước mẹ sinh con trai cho cha con, nói không chừng ...”

Thanh âm dì Ba phảng phất có chút đau thương, chỉ nói đến đó, liền im lặng.

Lúc nhìn Ngụy Viện Viện thì bất gặp biểu tình bi thương trên mặt cô gái gốc kia.

Dì Ba cười vỗ vỗ tay Ngụy Viện Viện “Mẹ đang nói giỡn, có con là mẹ hạnh phúc lắm rồi.”

Ngụy Viện Viện nghe vậy lập tức nở nụ cười.

Về cái chết của gã công nhân, cuối cùng giao cho Ngụy Lập Diễm giải quyết, kêu người mang xác về, bởi thường thỏa đáng, là một khoản tiền khá lớn.

Người nhà nạn nhân biết có làm âm ỉ cũng không giúp được gì, đến đây xem như đã chấm dứt.

Việc tháo dỡ gian phòng của Ngụ Thư buộc phải dừng lại, mái nhà mất ngói trống trơn, cực kì khó coi.

__Phòng vẫn để đó, mau gọi người tới dọn hết đồ đạc bên trong ra. Nhớ rửa sạch sẽ vết máu dưới sàn,sau đó khóa kĩ cửa lại.

Ngụ Lập Diễm rất có phong phạm của chủ nhà, bình tĩnh ra lệnh cho đám người hầu.

Mà khi Ngụ Lập Diễm đang nói chuyện với người nhà nạn nhân thì dì Ba đi tới,bà vẫn giữ im lặng không xen vào,dù sao việc Ngụ Lập Diễm làm như vậy hoàn toàn không sai.

Từ đầu tới cuối, bà thủy chung đều tìm kiếm Ngụ Hà. Gặp bộ dáng xộc xệch lôi thôi của Ngụ Hà, sắc mặt liền trở nên khó coi.

__”Vừa rồi xảy ra chuyện, lão gia không có tâm tư thì đúng ra con phải đứng ra xử lý, chứ không phải cứ ngăn người ở đây. Ngụ Lập Diễm nhỏ hơn con còn biết phải làm thế nào, chẳng lẽ con không biết?” dì Ba nghiêm khắc nói.

Ngụ Hà cúi đầu không nói

Dì Ba lẳng lặng ai thán “A Hà, con không còn nhỏ nữa.”

Ngụ Hà ngẩn đầu nhìn dì Ba, vẫn không mở miệng

__”Như vậy đi, dì Ba hỏi con. Nếu có ngày lão gia mất,con muốn làm chủ sao?” dì Ba nhìn thẳng vào mắt Ngụ Hà,không cho cậu né tránh.

__”Làm chủ, kế thừa gia nghiệp,con chính là nhất gia chi chủ. Tất cả mọi việc trong nhà đều mặc con sai khiến,người nói hỏi như vậy làm cái gì? Tự nhiên, dì Ba là đang hỏi con,nếu ngày đó thật sự đến,dì Hai cùng Ngụ Lập Diễm nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho con. Nếu như con không muốn vị trí đó, vậy con đừng lục đục với hai mẹ con họ nữa, nhưng đồng thời con cũng trắng tay.”

Ngụ Hà kinh ngạc nhìn dì Ba “Làm chủ...”

__A Hà, dì Ba là đang giúp con. Con chỉ cần nói có muốn hay không.

Hình ảnh Ngụ Thường Đức tháo dỡ căn phòng của Ngụ Thư bỗng dưng hiện ra trong óc Ngụ Hà...Ngụ Hà lập tức thốt lên “Con muốn.”

__”Vậy dì Ba sẽ giúp con.” Dì Ba từ tốn sờ đầu Ngụ Hà

Ngụ Hà ngẩn đầu khó hiểu “Dì Ba...”

__Sao?

__Tại sao lại đối tốt với con như vậy?

__”Dì Ba chỉ có độc nhất một đứa con trai là con, không giúp con thì giúp ai.” Dì Ba thu tay lại, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Ngụ Hà vẫn có chút hoang mang,cho dù dì Ba không có con trai nên phải gửi gắm hết nguyện vọng vào cậu, nhưng vì cái gì cố tình lại chọn cậu? Mà không phải Ngụ Lập Diễm hay Ngụ Lượng.

__”Ngày kia là sinh nhật của con, dì đã thương lượng với lão gia, tổ chức tiệc ăn mừng ở nhà.” Dì Ba dời đề tài.

Ngụ Hà nghe xong không hề lộ ra biểu tình cao hứng ngược lại có chút không vui “Năm nào cũng vậy, không có ý nghĩa,con không muốn làm.”

__Nói nhảm cái gì, đã nói năm nào cũng vậy thì năm nay sao lại không làm.

Ngụ Hà dường như nghĩ tới điều gì,chờ mong nhìn dì Ba

Dì Ba dùng vẻ mặt triu mến gật đầu nói “Con muốn thế nào?”

__Con muốn tới lúc đó, chúng ta mời một gánh hát đến nhà diễn hí khúc.” Ngụ Hà vội vàng nói

__”Hí khúc?” Dì Ba nhú mảy, nhưng nhìn biểu tình khẩn thiết của Ngụy Hà cũng không nỡ làm cậu mất hứng “Để ngày mai đi đi thương lượng với lão gia, tận lực thỏa mãn con.”

__”Cám ơn dì Ba!” Ngụy Hà vui vẻ cười rộ lên

Dì Ba nhìn cậu cười liên ngắc ra, lập tức cười theo “Chỉ cần con chịu nghe lời là tốt rồi.”

Sau khi dì Ba rời khỏi phòng Ngụy Hà không bao lâu, Ngụy Lập Diễm liền tới. Hắn tựa hồ không muốn bước vào phòng Ngụy Hà, chỉ đứng ngoài cửa, mặt không chút biểu cảm nói “Cha gọi anh thu thập đồ đạc, ngày mai sẽ chuyển đến phòng khác.”

Chuyện của tao, liên quan gì đến mày!

Ngụy Hà thiếu chút nữa đã thốt ra những lời này, nhưng nghĩ nghĩ một chút liền đổi thành “Tao ở trong này được rồi, giúp tao chuyển lời đến cha, không cần, cảm ơn.”

__”Tùy anh.” Ngụy Lập Diễm lạnh lẽo nhìn Ngụy Hà, không nói gì thêm lập tức rời đi

Trời đã tối sầm, Ngụy Hà ngồi trước cửa nhìn ngọn đèn ngoài hành lang. Lúc này trừ cậu ra không còn ai khác, những kẻ sợ chết nhất định sẽ không đến đây.

Nghĩ đến tử trạng của gã công nhân, trong lòng Ngụy Hà không khỏi sợ hãi, chính cậu cũng không muốn bị như vậy.

__”Thực xin lỗi, anh trai.” Ngụy Hà nhìn đồng hồ nát trước mặt

Không bao lâu, Ngụy Hà đứng lên, cố lấy dũng khí tiến về phía trước. Ánh sáng mờ nhạt đánh vào cánh cửa kia, Ngụy Hà nhìn ổ khóa nặng trĩu, trong lòng liền ê ẩm.

Không đợi cậu tiếp tục bị thương, bỗng “Phanh!” một tiếng, Ngụy Hà lập tức hoảng sợ, tựa hồ đang có người ném đồ về phía cậu, chẳng qua là bị cánh cửa chặn lại.

__”Anh...?” Ngụy Hà không xác định dò hỏi

“Phanh!” “Phanh!” “Phanh!” Trả lời Ngụy Hà là những tiếng đồng hồ nát liên hồi

Ngụy Hà bị dọa, run rẩy lui về sau mấy bước, kinh hoảng nói “Thực xin lỗi! Anh! Không phải em! Em không hề biết lão già kia sẽ làm như vậy! Không, không phải...”

“PHANH!” Lại một tiếng vang thật lớn, cánh cửa đập mạnh vào nhau

Ngụy Hà nuốt nước bọt, mở to hai mắt thử đoán Ngụy Thư nhất định đang phát giận bên trong “Em, em thừa nhận là lỗi của em...Em không thể ngăn cản...”

Ngụy Hà cảm thấy ánh mắt cay xè, cậu muốn giải thích, nhưng sự thật chính là như vậy, đều do cậu bất lực mà thôi, có giải thích như thế nào cũng vô dụng.

Nhưng lúc này, bên trong cánh cửa bỗng im bật.

__”Anh, anh đừng giận nữa được không?” Ngụy Hà chậm chạp đi tới “Em thề, em sẽ giúp anh báo thù, anh chờ em...A!”

Ngay khi Ngụy Hà áp đầu lên cửa muốn nghe động tĩnh bên trong thì, bỗng một bàn tay vươn ra bắt lấy cổ Ngụy Hà, Ngụy Hà lập tức không thể phát ra tiếng động.

Cánh tay trên cổ vô cùng mạnh mẽ, Ngụy Hà chưa bao giờ hoảng sợ như vậy, cánh tay kia dường như muốn mạng của cậu, dị thường hung mãnh...

Ngụy Hà giãy dụa vài cái, quơ tay muốn thoát khỏi gọng kìm, nhưng cho dù cậu đã mất đi toàn bộ khí lực thì cánh tay kia vẫn không lơi lỏng nửa phần. Tầm mắt cậu dần dần trở nên mơ hồ, không thể hô hấp, lỗ tai lùng bùng ù ù.

Trong lúc mơ màng, Ngụy Hà thần nhiên ngửi được mùi thuốc, loại hương vị từng làm cậu si mê giờ đây lại khiến trái tim cậu đau đớn.

__Cút đi!

Ngay khi Ngụy Hà ngừng chống cự,cảm thấy bản thân mãi mãi không thể tỉnh dậy, thì cánh tay kia đột nhiên buông tha cho cậu.

Ngụy Hà vô lực ngã ngồi trên đất,hai tay ôm cổ, hốt hoảng từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Cậu cũng không dám...tiếp tục dừng lại. Ngụy Hà nghiêng ngả lão đảo đứng lên, bỏ chạy về phòng mình.

Cậu vốn muốn dành cho Ngụy Thư một bất ngờ,cậu vốn định nói cho Ngụy Thư biết,cậu có khả năng giúp Ngụy Thư hoàn thành nguyện vọng kia.

Chính là cuối cùng cậu cũng chỉ tự chuốc lấy thương tổn, rồi trốn chạy trong nỗi sợ hãi tột cùng.

19. Chương 19

Ngụy Thường Đức trần trọc mất ngủ,mỗi lần lão nhắm mắt, lại nhìn thấy gương mặt khủng bố âm trầm kia. Loại sợ hãi này vẫn tiếp tục dai dẳng đến nửa đêm. Ngụy Thường Đức rốt cuộc không thể chống lại cơn buồn ngủ,dù sao cũng vừa mới hết bệnh, thân thể thật sự không chịu nổi.

Ngụy Thường Đức nhắm mắt lại mơ mơ màng màng,trong đầu cuộn cuộn chảy ra rất nhiều hình ảnh, mẹ Ngụy Thư,Ngụy Thư, mẹ Ngụy Hà,dì Hai, dì Ba,Ngụy Lập Diễm, Ngụy Lượng,Ngụy Viện Viện,gương mặt của những người này hiện lên vô cùng rõ ràng,giống như ngay tại trước mắt.

Ngụy Thường Đức đột nhiên cảm thấy mỗi một,nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo,hoàn toàn không hề buồn ngủ.

_Ông làm tôi tổn thương, tôi nói cho ông biết, tôi không thương chính là không thương,chúng không thể nào đâu.

_Đừng tìm tôi nữa,ông đã cưới vợ rồi,lo mà đối xử tốt với vợ con của mình đi.

_Tôi hận ông, tôi vốn không ghét ông, chỉ cảm thấy ông đáng thương. Nhưng mà hiện tại, tôi hận không thể giết chết ông,tại sao lại bắt tôi mang đứa bé này chứ! Nếu sau này nó trở thành kẻ ngốc hay tật nguyền, tôi sẽ hận ông cả đời! Ngụy Thường Đức! Tôi ghê tởm ông! Mãi mãi không bao giờ yêu ông!

Người phụ nữ kia tàn nhẫn nói ra những lời vô cùng hà khắc ngoan độc,ánh mắt chán ghét cùng oán hận đều làm cho Ngụy Thường Đức cực kì thống khổ mỗi khi nhớ lại.

_Trên đời này còn ai vô liêm sỉ như ông?? Ông có nhiều đàn bà như vậy, vì cái gì còn không chịu buông tha cho tôi! Tại sao lại muốn hại tôi???

_Ngụy Thường Đức, ông thắng. Ông hại tôi cả đời không thể ở bên cạnh người mình yêu,mỗi khi nghĩ tới ông đều khiến tôi cảm thấy dơ bẩn, ghê tởm cực kỳ.

Cô đã mất đi vẻ đẹp năm đó,đến cuối cùng cũng không thể tránh khỏi sự tàn phá của thời gian, nếp nhăn tầng tầng nơi khóe mắt,tầng thêm vài phần bi thương.

Trong lòng Ngụy Thường Đức lại đau đớn.

Ngụy Thường Đức chảy nước mắt,lão đã già rồi,làn da nhăn nhúm,có nếp nhăn,qua một ngày lại càng gần với cái chết hơn. Chính là từ ngày đó đến nay,trái tim lão vẫn bị hận thù dày vò.

Mãi đắm chìm trong nỗi thống khổ,Ngụy Thường Đức không hề phát hiện, cánh cửa bỗng nhiên không tiếng động mở ra.

Tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ nhàng vang lên,lúc này Ngụy Thường Đức mới thật sự cảm thấy sợ hãi,dường như có ai đó đang đến gần lão,thân thể Ngụy Thường Đức không khỏi buột chặt khăn trương.

Đột nhiên, một bàn tay trắng bệch xuất hiện trước mặt Ngụy Thường Đức,chạm rai túm lấy cổ lão.

Ngụy Thường Đức cảnh giác,cánh tay nhả lạnh như băng,dắt ngay cổ khiến lưng lão đổ đầy mồ hôi hột, cảm giác kinh hoàng tột độ bao trùm trong không khí,Ngụy Thường Đức chợt nghe “nó” nói chuyện.

__Ông đang sợ sao? Đừng sợ, tôi sẽ không giết ông đâu...Tôi nhất định sẽ không để ông chết...

Thanh âm kia cực kì mềm mại,hàm chứa ý cười khiến Ngụy Thường Đức e ngại.

Cánh tay dường như lại muốn đùa, từng chút từng chút siết chặt.

Ngay khi Ngụy Thường Đức bắt đầu run cầm cập thì nó trầm tĩnh lại “Giết ông chỉ làm tôi cảm thấy thật dơ bẩn thôi...”

Ngụy Thường Đức không dám cử động,lão ngừng thở,trong lòng muốn tìm tòi hàm ý trong câu nói,chính là lão sợ,giờ phút này lão chỉ cảm thấy sợ hãi,hoàn toàn bất lực.

Không biết qua bao lâu, dù sao Ngụy Thường Đức cảm thấy rất dài,cánh tay kia rốt cuộc cũng chịu rời đi.

Nhưng, Ngụy Thường Đức vẫn không dám mở mắt.

Đợi khi chắc chắn rằng nó thật sự đã bỏ đi, Ngụy Thường Đức mới lo lắng đề phòng chậm chậm mở mắt ra. Lại bất thành linh bất gặp một gương mặt tái nhợt không biểu tình.

Trái tim Ngụy Thường Đức mãnh liệt co rút,trợn tròn hai mắt,ngiên đầu hôn mê bất tỉnh.

Lúc trời gần sáng, Ngụy Hà mới có thể đi vào giấc ngủ, hai hàng chân mày nhíu chặt, mắt còn sưng nước. Thân thể vốn khỏe mạnh đã gầy ốm không ít,sắc mặt vàng vọt, trên mũi còn lưu lại vết máu.

Không biết từ bao giờ, có một người đang đứng bên giường, nhìn Ngụy Hà, trong mắt hoàn toàn vô cảm.

Qua thật lâu, người kia mới cử động,vươn bàn tay trắng toát sờ đầu Ngụy Hà. Hình ảnh thập phần quỷ dị,thẳng đến khi hừng đông, người kia mới hoàn toàn biến mất.

Cơm trưa, Ngụy Thường Đức mới xuất hiện. Sắc mặt lão có chút không tốt, thoát nhìn vô cùng mệt mỏi

Dì Ba tìm Ngụy Thường Đức bàn về việc tổ chức sinh nhật cho Ngụy Hà vào ngày mai,thời điểm bà nói Ngụy Hà muốn mời gánh hát về nhà biểu diễn,biểu tình của Ngụy Thường Đức cực kì khó xem,hệt như dì Ba đã lường trước.

Dì Ba thấy thế liền nói “Nếu lão gia không thích thì thôi vậy,tôi sẽ khuyên nhủ A Hà.”

__”Có thể.” Ngụy Thường Đức đột nhiên đáp ứng

Dì Ba hơi hơi há hốc mồm,không kịp phản ứng “Lão gia ông thật sự đồng ý?”

__”Ừ, nếu nó thích thì cứ theo nó.” Ngụy Thường Đức nói

Dì Ba nở nụ cười vui sướng,Ngụy Thường Đức lại nói “Lần này là ngoại lệ. Sinh nhật của nó giao cho bà xử lý.”

__”Cảm ơn lão gia,tôi lập tức đi nói với A Hà.” Dì Ba vui vẻ rời đi

Dì Ba vừa đi không lâu dì Hai lại tới. Đoạn đối thoại vừa rồi ả đều nghe được,trong lòng có chút bức bối không vui,châm chọc khiêu khích nói “Chớ dù sinh nhật của Lập Diễm cũng làm rất sơ sài, hơn nữa hôm qua mới có người chết,tổ chức âm ỉ trong nhà làm gì,theo tôi thấy,sinh nhật lần này của Ngụy Hà không bằng miễn đi, chờ mọi chuyện êm xuôi rồi bù lại cho nó cũng đâu muộn?”

Ngụy Thường Đức nghe dì Hai nói, sắc mặt càng thêm rét lạnh “ Đến loại chuyện này mà bà cũng so đo thì đi làm một cái giống nó đi,mỗi ngày đều hát hò, bà thích làm gì cũng được!”

Dì Hai lập tức sượng mặt,nhưng cho dù trong lòng không vui cũng không muốn cãi cò với Ngụy Thường Đức,ả ngồi xuống, nhanh chóng đổi đề tài “Lúc ông bệnh, chuyện buôn bán đều do một tay Lập Diễm quán xuyến, hôm qua tôi thấy sắc mặt nó không được tốt, không biết có nên ăn cái gì để bồi bổ...”

Dì Hai cực lực giả bộ lo lắng,chính là ý vị bất đồng, Ngụy Thường Đức đương nhiên nhận ra.

Cũng không nguyên tiếp tục dây dưa với người đàn bà này, không chút suy nghĩ nói “Gọi người đi mua đồ tốt về cho nó bồi bổ, chỉ nhiêu đó chuyện đã chịu không nổi? Về sau còn mệt hơn nữa.”

Còn mệt hơn nữa? Vậy ý tứ là về sau lão gia tính toán để Lập Diễm quản lý gia sản?

Vừa nghĩ như vậy, dì Hai liền thoải mái nở nụ cười.

Lúc dì Ba báo tin tốt cho Ngụy Hà, trên mặt cậu cũng không hề lộ ra vẻ vui mừng, chỉ vô tình nhìn thoáng qua dì Ba không nói gì.

Dì Ba tự cổ tự mực nói “Đợi lát nữa dì Ba thay con gọi gánh hát, đến chiều sai người dựng rạp, lại kêu đầu bếp có tay nghề đến, dọn hai mươi mấy bàn trong nhà, rồi mời thêm cả bạn làm ăn của cha con nữa, con thấy được hay không?”

__ “Đúng rồi, A Hà, con đừng ở chỗ này nữa, dì Ba đã dọn phòng mới cho con. Lát nữa kêu người chuyển đồ đạc trong này qua, con có chịu không?” Dì Ba hỏi

Ngụy Hà nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu “Dạ, được.”

Lúc hạ nhân vào dọn phòng, Ngụy Hà chợt nhớ tới kẻ tên Trình Hảo “Trình Hảo đâu?”

Một người trả lời “Đang trồng hoa.”

__ Hảo là người làm vườn?

__ Không phải, việc gì hảo cũng làm, vốn đã đủ người, nhưng lúc mới đến hảo nói không cần tiền lương, chỉ cần có cơm ăn là được, cho nên trong phủ mới tuyển.

__ Hảo vào Ngụy gia được bao lâu rồi?

__ Cậu Hai vừa đi học xa không lâu thì hảo tới.

__ Tính tình hảo thế nào?

__ A, tạm được, nhưng có chút nhát gan, không thích nói chuyện, cũng không hòa đồng với mọi người.

Gặp Ngụy Hà cau mày không nói gì thêm, người hầu kia thật cẩn thận hỏi “Trình Hảo làm gì sai sao cậu Hai...” “Mày gọi nó lại đây tao bảo.” Ngụy Hà phân phó

Chỉ trong chốc lát, Trình hảo liền có mặt, thời điểm nhìn thấy Ngụy Hà, biểu tình của hảo rất không tự nhiên “Cậu, cậu Hai, cậu gọi con?”

Ngụy Hà nhìn hảo, trầm mặc nửa ngày mới mở miệng “Mày rốt cuộc định làm gì?”

Trình hảo lập tức kinh hoảng, bật người quỳ xuống đất “Con, con chỉ là người hầu...”

Trên mặt Ngụy Hà lộ ra vẻ phiến chán, mắng “Con mẹ nó, mày còn biết mày là người hầu sao! Đừng giả đồ trước mặt tao!”

__ “Con, con không có, cậu Hai...” Trình Hảo cúi gầm mặt, bối rối túm chặt quần áo

__ “Thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà! Mày nghĩ nếu tao báo cho dì Hai cùng lão gia biết chính mày là đứa giả thân giả quý hù dọa người khác, mày sẽ có kết cục như thế nào?” Ngụy Hà ngồi xổm xuống, nhìn hảo.

Trong nháy mắt, mặt Trình Hảo trở nên trắng bệch, Ngụy Hà thật không thích bộ dáng ấp úng, lè mề của hảo, hung hăng đạp hảo một cái “Có nói không!”

__ “Giả quý đích thật là con...” Trình Hảo tuyệt vọng, vô lực ngồi bệt xuống đất

__ “Lý do!”

Tuy rằng đã đoán ra, nhưng khi nghe chính miệng hảo thừa nhận lại làm cho Ngụy Hà không khỏi hoảng sợ, một kẻ thoát nhìn thành thật như vậy, cũng dám cả gan gây ra chuyện như thế!

—”Bởi vì cậu Cả...” Khóe mắt Trình Hảo bỗng ươn ướt

Nghe được sự việc có liên quan đến Ngụy Thư, biểu tình trên mặt Ngụy Hà bỗng thay đổi, có chút khẩn cấp nói “Tiếp tục nói.”

Nhưng Trình Hảo cũng không nói gì thêm, chỉ lắc đầu nhìn Ngụy Hà “Cậu Hai...Đừng ép con, con thật sự không có ác ý...”

Ngụy Hà định moi thông tin từ hắn, gặp người này mạnh miệng phủ quyết, biết chắc cho dù bị đánh chết hắn cũng sẽ không nói, đành dịu giọng “Mày nói ra đi, tao nhất định sẽ không tiết lộ cho ai biết. Nếu tao đã chịu cứu mày, thì chắc chắn sẽ không hại mày.”

Trình Hảo tựa hồ đang giãy dụa, hắn gắt gao siết chặt nắm tay.

Ngụy Hà đột nhiên cười khở, nói với hắn “Tao không việc gì phải lừa mày, tao sẽ không nói cho ai biết, mày biết tao không thuận với lão gia cùng dì Hai mà.”

Trình Hảo cuối cùng cũng buông lỏng.

20. Chương 20

Trình Hảo chính là người hầu trước kia của mẹ Ngụy Thư, đã theo bà nhiều năm. Mẹ Ngụy Thư có ân với hắn, mà hắn vẫn luôn ghi tạc trong lòng. Sau đó mẹ Ngụy Thư chết, hắn hầu hạ Ngụy Thư một thời gian ngắn nhưng thủy chung vẫn không thể chống chọi lại cái nghèo, hắn liền xin lên tàu chuyển hàng, định kiếm ít tiền sau đó lại về.

Ai ngờ lúc trở về nghe người trong viện nói Ngụy Thư được cha ruột của mình là Ngụy Thường Đức đón đi. Hắn cảm thấy khổ sở vì không thể nhìn mặt Ngụy Thư, nhưng mặt khác chỉ cần nghĩ đến việc Ngụy Thư vào Ngụy gia rồi nhất định sẽ sống những ngày vinh hoa phú quý, không cần đi theo mình chịu khổ nữa thì mọi khổ sở đều tiêu tan.

Trình Hảo vì cuộc sống phải đi tha hương nơi đất khách quê người, muốn kiếm việc làm tiết kiệm chút nhiều mua nhà lấy vợ sinh con. Cứ như vậy lang thang hơn ba năm, hắn rốt cuộc cũng trở lại, việc đầu tiên hắn làm chính là hỏi thăm tin tức của Ngụy Thư. Nhưng sau khi từ trong miệng người khác biết được, mấy năm nay Ngụy Thư trôi qua không hề tốt, hắn cực kì áy náy. Chỉ trách bản thân không có ý chí kiên định, không thể chăm sóc cho Ngụy Thư. Hắn muốn gặp Ngụy Thư, chính là mỗi khi đứng trước cửa lớn nhà Ngụy gia thì lại khúm núm sợ hãi. Hắn có tư cách gì mà đòi gặp Ngụy Thư? Phải biết hoàn cảnh của Ngụy Thư không hề giống cuộc sống của một đại thiếu gia, nếu như hành động của hắn hại ngược lại Ngụy Thư thì làm sao bây giờ?

Trình Hảo khổ tư đã lâu, cuối cùng mới nghĩ ra biện pháp xin vào làm người hầu cho Ngụy gia. Thời điểm nhìn thấy Ngụy Thư, Trình Hảo chỉ cảm thấy Ngụy Thư ốm yếu hơn ngày xưa rất nhiều, lay động trước gió nhất định không chịu nổi một đám, không khỏi lệ nóng doanh ròng.

Trình Hảo thường xuyên lén lút đi nhìn Ngụy Thư, nhưng mỗi lần chỉ dám đứng xa xa, hắn không dám quấy rầy Ngụy Thư. Hắn biết Ngụy Thư nhận ra mình, chính là lại xem như người xa lạ.

Ngụy Thư ở Ngụy gia nhận hết ghê lạnh, mỗi lần như thế Trình Hảo lại càng khổ sở, luôn cảm thấy bản thân thật có lỗi với Ngụy Thư. Sinh tiền, mẹ Ngụy Thư đối xử với hắn vô cùng tốt, sau khi qua đời rồi thì hắn ngay cả con trai của ân nhân cũng không thể chăm sóc được.

Thẳng đến Ngụy Thư bệnh nặng, đột nhiên tử vong, Trình Hảo liền hận hết thấy người trong Ngụy gia. Hắn cảm thấy cái chết của Ngụy Thư đều có một phần trách nhiệm của bọn họ. Vì thế hắn bắt đầu tìm biện pháp báo thù cho Ngụy Thư. Nhưng mà Trình Hảo vốn nhất gan, cũng không dám làm ác nên cách duy nhất có thể nghĩ ra chính là hù dọa bọn họ.

Mỗi tối, hắn đều chờ bọn cùng phòng ngủ say liền thay đồ diễn, hóa trang, chạy đi hù dọa mọi người.

Tiếp sau đó, hắn bị Ngụy Hà phát hiện.

__”Chính là như vậy...con chỉ muốn thay cậu Cả xả giận mà thôi...” Trình Hảo nói xong, sắc mặt liền trắng bệch.

Trước đó, Ngụy Hà thấy Trình Hảo như vậy, nghĩ tới chuyện hắn đã làm khó tránh khỏi có chút căm tức. Nhưng sau khi nghe Trình Hảo khai báo xong lại cảm thấy hắn làm rất tốt, việc này vì tình hết ép buộc chỉ có thể nhịn nhục, Ngụy Hà tận lực kiềm chế “Ừ, tao biết rồi.”

Trình Hảo kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Ngụy Hà. Vị đại thiếu gia bình thường kiêu ngạo hống hách này sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy? Chỉ nhiều đó thôi sao?

__”Lần sau đừng làm nữa, nếu bị phát hiện tao cũng không giúp được mày.” Ngụy Hà nói

Trình Hảo sững sốt nửa ngày, không biết nên nói gì. Bình thường tính tình cậu Hai xấu xa muốn chết, hề không vừa ý sẽ phát giận, làm sao lại ân cần như thế.

__”Coi như tao không hề tìm mày. Đi làm việc đi.” Ngụy Hà đứng dậy, liếc nhìn căn phòng, dù sao cũng ở quen, có chút luyến tiếc. Nhưng mà...hắn cũng không dám ở nữa.

Nhìn vẻ mặt Ngụy Hà cô đơn rời đi, Trình Hảo ngơ ngác nhìn theo, hôm nay cậu Hai làm sao vậy? Thật khác thường.

Ngụy Hà đứng nhìn cửa phòng Ngụy Thư hồi lâu. Nhớ tới cánh tay siết cổ mình tối hôm qua, tâm tình không khỏi chìm xuống đáy cốc.

Ngụy Thư...chắc hẳn anh ấy không hề thích mình...

Ngụy Hà có cảm giác, loại tình cảm này từ sau khi Ngụy Thư chết liền bắt đầu mọc rễ đâm sâu vào trong tận đáy lòng, không thể cứu vãng, nhưng lúc ấy Ngụy Hà chỉ ham sắc đẹp trước mắt mà không nhận ra.

Buổi chiều, Ngụy gia rất náo nhiệt, dì Ba kêu người tới dựng rạp.

Ngụy Hà đi qua xem, vừa lúc bắt gặp Ngụy Lập Diễm cùng Ngụy Lượng Lượng cũng có ở.

Ngụy Lượng có chỉ số thông minh của một đứa trẻ, lúc này đang nằng nặc đòi giúp đám công nhân vác gỗ, mặt mũi tóc tai bẩn hề hề như thằng ngốc.

Ngụy Lập Diễm nhìn Ngụy Lượng, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Ngụy Hà chợt nhớ tới, từ sau khi có người chết, cậu cũng chưa từng nhìn thấy Ngụy Lượng, nói vậy chắc hẳn Ngụy Lập Diễm sợ làm Ngụy Lượng sợ nên không dám dẫn đến.

Không biết vì cái gì, Ngụy Hà nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng không khỏi hâm mộ. Mặc dù Ngụy Lượng là một thằng ngốc, nhưng chính vì nó ngốc, nên mỗi ngày đều có thể vui tươi hơn vô ưu vô lự, còn được Ngụy Lập Diễm thương yêu như vậy.

Ngụy Hà chán ghét Ngụy Lập Diễm, tựa như Ngụy Lập Diễm chán ghét cậu vậy.

Chính là Ngụy Hà chưa bao dám đối đầu trực tiếp với Ngụy Lập Diễm, cậu sợ, cậu e ngại Ngụy Lập Diễm. Cậu biết Ngụy Lập Diễm âm ngoan tàn độc. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa bao giờ thắng được Ngụy Lập Diễm, điểm ấy làm cho Ngụy Hà rất không vui.

__”Anh! Anh! Nhìn Lượng Lượng này!” Cách đó không xa, Ngụy Lượng đang vươn bàn tay bẩn hề hề chạy tới chỗ Ngụy Lập Diễm.

Ngụy Lập Diễm mỉm cười, cầm khăn lau tay cho Ngụy Lượng, “Chơi xong chưa, chúng ta đi về.”

__”Lượng Lượng chơi chưa xong!” Ngụy Lượng la lớn, lập tức quay đầu chạy đi. Ngụy Lập Diễm thấy vậy cũng không khuyển, về mặt dung túng.

Ngay lúc Ngụy Lập Diễm đang nhìn Ngụy Lượng chơi, thì Ngụy Lượng đột nhiên giơ tay, chỉ phía sau Ngụy Lập Diễm, hưng phấn hô lên “Tuấn! Tuấn! Tuấn! Tuấn!”

Ngụy Lập Diễm quay đầu nhìn, vừa lúc bắt gặp Ngụy Hà đang xoay người.

Hai mắt hơi hơi nheo lại,Ngụy Lập Diễm đánh giá Ngụy Hà một phen,thấy cậu đã rời đi liền không để ý tới,quay đầu lại chăm chú theo dõi Ngụy Lượng.

Ngày mai là sinh nhật của Ngụy Hà,nhưng cậu không hề nao nức, ngược lại tự giam mình trong phòng đến trưa, ai tới đều không gặp. Bên ngoài như thế nào cậu mặc kệ,Ngụy Hà nằm lì trên giường cau mày,cậu thực lạc lõng,cũng không biết vì chuyện tối hôm qua hay nguyên nhân khác. Cậu cần phải hảo hảo ổn định suy nghĩ của mình.

Trong lúc đó, dì Ba có đến một lần, gặp Ngụy Hà bảo một liên không quấy rầy cậu nữa.

Chạng vạng, Ngụy Viện Viện tìm đến, cô đứng bên ngoài hừng phần gõ cửa “Anh Hai, em vừa mới ra sân sau xem,nếu đám công nhân làm việc ngày đêm không nghỉ thì chiều mai chắc chắn sẽ dựng xong! Còn có, mẹ nói đã hẹn với gánh hát,buổi chiều ngày mai cũng sẽ có mặt,ở chỗ chúng ta một đêm, qua ngày hôm sau mới dọn đi.”

Ngụy Viện Viện lải nhải xong, Ngụy Hà vẫn giả bộ ngủ không trả lời.

Thấy vậy, Ngụy Viện Viện nói “Anh Hai, em chuẩn bị quà cho anh rồi. Ngày mai anh sẽ biết.” Cuối cùng đành bỏ đi.

Nháy mắt thế giới lập tức trở nên yên tĩnh. Ngụy Hà không thích căn phòng này,dù sao cũng mới dọn vào, có chút không quen.

Cậu nhắm mắt lại, thật muốn ngủ một giấc,nhưng như thế nào cũng không ngủ được.

Không lâu sau, người hầu mang bữa tối vào. Ngụy Hà qua loa ăn vài miếng liền lăn lên giường.

Nơi này cách phòng Ngụy Thư bao xa, Ngụy Hà đều có thể đếm rõ ràng, một cái sân, ba dãy hành lang...

Ngụy Hà nghĩ nghĩ, làm thế nào cũng không thể chợp mắt.

Trong lòng cậu vô cùng chua xót, ý thức được Ngụy Thư chán ghét mình, cậu rất sợ hãi. Ngụy Thư phần nộ như vậy,là vì mình không ngăn cản hành động của Ngụy Thường Đức? Là vì mình không thay anh ấy báo thù sao?

Cậu cũng không muốn như vậy ...Cậu rất muốn nhưng lại không làm được...Ngụy Hà uể oải nghĩ, cúi gằm mặt.

Đêm nay yên tĩnh đến thần kì,cái gì cũng không phát sinh,trừ bỏ tiếng lục đục lấp rập sân khấu. Có lẽ là do ban ngày phải vội vàng tất bật chuẩn bị sinh nhật cho Ngụy Hà nên mọi người đều đã mệt mỏi. Nhưng một đêm này, Ngụy Hà lại không hiểu bất an.

Hôm nay là sinh nhật của Ngụy Hà.

Sáng sớm vừa thức dậy, Ngụy Hà đã nhận được không ít lễ vật. Mà ngay cả dì Hai kẻ vẫn luôn đối nghịch với cậu cũng giả mù sau mưa, sai người mang một chiếc đồng hồ đến. Vừa nhìn liền biết rất đắt tiền, nhưng Ngụy Hà không hề ngạc nhiên.

Ngụy Hà gọi người, chất đồng mấy thứ đó lại với nhau.

Hôm nay, thái độ của Ngụy Thường Đức đối với Ngụy Hà cũng có chuyển biến,lúc nhìn Ngụy Hà vẻ ác liệt trên mặt chợt hiện ra chút nhu hòa. Ngụy Hà dù cho không thích Ngụy Thường Đức, nhưng từ ngày đó nghe dì Ba nói liền thu liễm rất nhiều.

Chính là khi nhìn Ngụy Thường Đức hai tay trống trơn, lại không khỏi cảm thấy mất mát.

—”Con đã hai mươi một tuổi, trưởng thành rồi.” Ngụy Thường Đức vỗ vỗ vai Ngụy Hà

Ngụy Hà mím môi không nói lời nào,trong lòng mâu thuẫn khi bị Ngụy Thường Đức đụng chạm.

—”Quà cho con cũng không thể giống như năm trước,trước khi con trở về, cha có khai trương một quán trà,thôi thì tặng cho con làm quà sinh nhật vậy. Nếu như con có khả năng kinh doanh,cha lại giao thêm cho con một quán nữa.” Ngụy Thường Đức nói

Nghe Ngụ Thường Đức nói xong, trong nháy mắt Ngụ Hà có chút bất ngờ. Chờ cậu tiêu hóa hết lời của ông thì Ngụ Thường Đức cũng đã đi xa. Để lại một mình Ngụ Hà không biết nên vui sướng hay khổ sở vì bị đối đãi lạnh nhạt.

Người tới rất nhiều, đại đa số đều là bạn làm ăn của Ngụ Thường Đức, ngồi đầy cả bàn.

Vai chính là Ngụ Hà, khó tránh khỏi bị kéo đi mời rượu, lại tán gẫu vài câu với các thương nhân.

Những điều này đều do dì Ba dạy cậu, Ngụ Hà bây giờ rất nghe lời dì Ba, dì Ba bảo cậu làm thế nào, cậu đều răm rắp vâng theo.

Bữa tiệc này ăn thật lâu, mãi cho đến ba bốn giờ chiều mới chấm dứt.

Vào thời điểm đó, sân khấu kịch cũng đã dựng xong, một số khách mời ở lại xem diễn buổi tối.

Năm giờ thì gánh hát đến, mang theo rất nhiều đồ đạc, ở trong khu phòng cũ của Ngụ Hà.

Khi biết được chuyện này là do dì Hai sắp xếp, Ngụ Hà càng thêm chán ghét ả, nơi đó hôm trước mới vừa xảy ra án mạng, hôm nay lại dám nhét người vào.

Nhưng điều Ngụ Hà càng để ý chính là, nơi đó rất gần với chỗ ở của Ngụ Thư, cậu sợ bọn họ sẽ làm ầm ĩ tới anh.

21. Chương 21

Ngụ Hà theo đuôi gánh hát.

Được vài hạ nhân hướng dẫn, người trong đoàn hát lần lượt tiến vào dãy nhà trước đây của Ngụ Hà, có một người được phân vào căn căn phòng mà Ngụ Hà mới dọn đi ngày hôm qua. Nhưng cũng may, không ai bước vào gian phòng đối diện.

Tò mò, không biết ai ở trong phòng mình, Ngụ Hà liền đi xem, đến trước cửa thì thấy một số người đang sắp xếp đồ đạc. Trong đó có một thân ảnh khiến Ngụ Hà cảm thấy rất quen mắt.

Đến gần mới biết, kẻ đó chính là Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh cũng phát hiện ra Ngụ Hà, cười khanh khách tiếp đón cậu “Cậu Hai.”

Không nghĩ tới người này còn nhận ra mình, Ngụ Hà đánh giá y, vô tình hỏi một câu rất ngốc “Sao anh lại ở đây?”

— “Tôi là đào hát, đi theo sư phụ, sư phụ nhận biểu diễn ở đâu thì tôi hát ở đó.” Dương Thanh cười cười, ngồi trước gương bắt đầu hóa trang.

Ngụ Hà trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chỉ ngây ngốc đứng nhìn Dương Thanh bận việc.

Ngụ Hà có ấn tượng khá tốt với Dương Thanh, người này cười rộ lên không hề giả dối, đặc biệt xinh đẹp.

— “Có phải cậu Hai cảm thấy, tôi không có khí khái của đàn ông hay không?” Dương Thanh đột nhiên ngừng tay, cười hì hì hỏi

Ngụ Hà vội vàng lắc đầu “Không phải, không phải.”

— “Vậy là gì?” Dương Thanh quay ngoắc đầu, nhìn Ngụ Hà

Ngụ Hà nghĩ nghĩ “Anh cười lên rất xinh đẹp.”

Không nghĩ tới Ngụ Hà lại nói trắng ra như vậy, Dương Thanh không khỏi sững sốt

Lúc này Ngụ Hà mới biết mình lỡ lời, cuống quýt giải thích “Tôi không có ý gì cả!”

Ngụ Hà thề, cậu thật sự không có ý xấu

__”Ha ha, hiểu rồi.” Dương Thanh tựa hồ cũng không để bụng,cầm lấy bút vẽ mi

__”Lát nữa anh hát khúc gì?” Trầm mặc một hồi, Ngụy Hà hỏi Dương Thanh

Dương Thanh nói “ Ban công hội.”

__”A...” Đối với cái này, Ngụy Hà thật không phản đối, gặp Dương Thanh không chú ý, vội vã muốn rời đi

Ngay khi Ngụy Hà định mở miệng,thì Dương Thanh buông bút xuống hỏi “Chuyện lần trước cậu uống rượu say còn nhớ sao?”

__”Uống rượu?” Ngụy Hà hoang mang

Dương Thanh gật đầu “Đúng vậy, hôm đó tôi đi diễn về,thấy cậu say như chết nằm bò bên đường, nên đành đưa cậu trở về. Lúc đó, anh của cậu còn đón cậu vào nhà,hai anh em các người lớn lên chẳng giống nhau chút nào.”

Dương Thanh xoay người nhìn Ngụy Hà,so với gương mặt rắn chắc khô ngô của Ngụy Hà thì anh trai cậu âm nhu tinh xảo hơn rất nhiều.

Ngụy Hà nghe vậy lập tức biến sắc, kinh ngạc nhìn Dương Thanh “Anh của tôi...?”

__”Đúng rồi, làm sao vậy?” Dương Thanh nghi hoặc nhìn Ngụy Hà

Ngụy Hà lắc lắc đầu “Không, không có gì...Tôi có việc đi trước.”

Nhìn Ngụy Hà hối hả chạy ra ngoài,Dương Thanh cười cười lắc đầu.

Lần trước uống rượu là Dương Thanh đưa mình trở về,hơn nữa y còn gặp được Ngụy Thư? Xem ra Dương Thanh không biết Ngụy Thư đã chết, bằng không nhất định sẽ rất sợ hãi.

Ngày đó là Ngụy Thư đưa mình về phòng sao? Ngụy Hà nghĩ,trong lòng không biết vì sao, có chút lo lắng.

Đến tối,toàn thể Ngụy gia từ trên xuống dưới cùng với một số khách dự tiệc đều đã tụ tập sau viện. Bàn ghế xếp đầy trong sân, chất đầy trà bánh, điểm tâm và trái cây.

Cho dù lần này Ngụy Hà là vai chính,nhưng cậu vẫn như trước không được xem trọng, hết như bình thường,bất quá thêm nhiều người, náo nhiệt chút thôi.

Gặp Ngụy Hà đứng trong góc,dì Ba vội vàng vẫy tay gọi cậu “A Hà, lại đây.”

Vị trí của Ngụy Hà được xếp chính giữa hàng đầu tiên, gần sân khấu nhất. Bên trái là Ngụy Thường Đức, dì Hai và dì Ba, người trong nhà đều ngồi chung một bàn. Ngụy Lập Diễm cùng Ngụy Lượng thì ở một bên.

Một mình Ngụy Hà chiếm một vị trí lớn. Không thấy Ngụy Viện Viện,nghe dì Ba nói chắc là chạy đi xem gánh hát hóa trang rồi,như vậy liền không ai ngồi cùng cậu.

Ngụy Hà khá vừa lòng,cậu nhìn lên sân khấu, tràn đầy chờ mong.

Đêm nay hẳn Ngụy Thư sẽ nhìn đến, không biết anh ấy có vui hay không...

__Hí khúc! Diễn!

Ngụy Lượng cao hứng vỗ tay,thỉnh thoảng lại hé miệng ăn hoa quả hoặc điểm tâm mà Ngụy Lập Diễm đưa đến.

Dì Hai ở bên cạnh, thấy vậy liền cau mày nói “Lập Diễm, tối rồi đừng cho nó ăn nhiều.”

Ngữ khí kia tựa hồ Ngụy Lượng không phải là con trai ả.

Ngụy Hà lập tức quay đầu liếc mắt nhìn Ngụy Lượng, thằng ngốc này dù bị mắng vẫn cứ hồn nhiên không biết.

Không hiểu vì cái gì, Ngụy Hà cảm thấy có chút buồn cười,cậu dời tầm mắt, hướng về phía sân khấu,trong lòng vô cùng lạc lõng.

Ngay khi sắp mở màn thì Ngụy Hà đột nhiên đứng dậy bỏ đi.

Lực chú ý của mọi người đều đang tập trung lên sân khấu, không ai biết Ngụy Hà đã rời đi.

Ngụy Hà ngồi không nổi nữa, cậu đứng ở phía sau quay đầu nhìn thoáng qua, đầu người đông nghìn nghịt, ồn ào ầm ĩ, lúc nói lúc cười, mà ngay cả một bàn của Ngụy Thường Đức cũng có vẻ dị thường ảm áp. Chính là bản thân cậu lại không thể nào dung nhập vào.

Ngắn người lúc lâu, Ngụy Hà hồi phục tinh thần, phát hiện mình vì một chuyện cởn cợn như thế mà sửng sờ không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ, tôi đây cũng không thèm. Lại hừ một tiếng, không hề quay đầu, bước nhanh ra ngoài.

Ngụy Hà giống như phát điên mà thần thờ đi khắp Ngụy gia một lần, chờ đến khi đến gần phòng Ngụy Thư, cậu mới dừng lại, lúc này đã không ai, trên cơ bản mọi người đều đã tụ tập sau viện xem hát.

Bên tai còn vang vọng tiếng hát, Ngụy Hà đứng xa xa nhìn cửa phòng Ngụy Thư, đều bắt đầu rồi, Ngụy Thư có đi xem sao? Thấy được sao? Nghe được sao?

—”Hẹn tốt lắm, kì hạn là một tháng. Sắp chia tay, chính miệng ta đã thề non hẹn biển.

—Ta cho là, hữu tình nhân rồi sẽ biến thành thân thuộc. Không thể tưởng được, mỹ mãn nhân duyên lại vỡ đôi.

—Lương huynh nha, ta cùng Lương huynh khó thành đôi, phụ thân đã đồng ý Mã gia mai mối,

—Ta cùng Lương huynh khó thành hôn, phụ thân đã nhận sinh lễ của Mã gia,

—Ta cùng Lương huynh khó cùng đầu bạc, phụ thân đã uống rượu Mã gia,

—Mệnh của phụ thân khó thể cãi, Mã gia thế đại, thân khó hồi!...”

Ngụy Hà lại vòng trở về hậu viện, đứng sau đám người nhìn con hát trên sân khấu. Chúc Anh Đài là Dương Thanh, Ngụy Hà không khỏi nhìn lâu một lát, còn tưởng rằng lần này Dương Thanh vào vai Lương Sơn Bá.

Lúc tầm mắt đặt lên người Ngụy Thường Đức, Ngụy Hà lơ đãng phát hiện chỗ ngồi của mình có dị thường. Vị trí vốn bị bỏ trống, giờ đã có lấp đầy...

Người kia đưa lưng về phía cậu, một thân áo trắng, lẳng lặng ngồi ở đó, đầu hơi nâng...

...Ngụy Hà quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn. Đó là Ngụy Thư!

Ngụy Hà vội vàng chen vào trong đám người, nhưng chờ cậu tới nơi lại phát hiện, thân ảnh kia đã biến mất không thấy!

Ngụy Hà bối rối quay đầu tìm kiếm xung quanh, chợt thanh âm của dì Ba truyền đến “A Hà, vừa rồi con đi đâu vậy?”

Ngụy Hà lại giống như không nghe thấy, ngụp lặn trong đám người tìm kiếm thân ảnh kia.

Cậu không nhìn lầm, cậu chắc chắn đó là Ngụy Thư...

Ngay khi tầm mắt sắp dời đi thì, Ngụy Hà bỗng bất động...

Người kia trộn lẫn trong đám đông, vẻ mặt vô cảm, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, đứng đối diện với Ngụy Hà.

Chạy tới chỗ anh ấy? Ngụy Hà nghĩ muốn, chính là cậu cũng không hành động, cậu sợ một khi bản thân vừa tới gần thì Ngụy Thư lại tan biến.

Ánh mắt của Ngụy Thư lướt qua người Ngụy Hà, chăm chú nhìn ra sau.

Loại cảm giác lạnh lùng khiến Ngụy Hà không khỏi giật mình, Ngụy Thư thật chuyên chú nhìn trên sân khấu, giống như không thể chấp nhận bất kì thứ gì khác.

Kỳ thật... Ngụy Thư bắt quá cũng chỉ đến xem hát mà thôi? Ngụy Hà cảm thấy cậu suy nghĩ nhiều rồi.

Mà đúng lúc này, bên người bỗng phát một tiếng thét kinh hãi, dì Hai vẫn luôn bình thường đột nhiên phát điên, hung hăng cầm đĩa đựng điểm tâm ném lên sân khấu, vùng vẫy thất thanh gào to “Cút mau! Cút mau! Tránh ra!”

22. Chương 22

Những người có mặt không ai không bị phản ứng của dì Hai dọa sợ, nhất thời hiện trường trở nên vô cùng hỗn loạn. Ngụy Hà nhìn Ngụy Thường Đức cố gắng túm chặt dì Hai, trong lòng không khỏi bất an.

Cậu nhìn về hướng có Ngụy Thư, thân ảnh kia đã biến mất. Ngụy Hà giật giật miệng, dường như cậu biết điều gì đó, nhưng nói không rõ.

”Bà Hai!” “Làm sao vậy?” “Xảy ra chuyện gì?” Tất cả mọi người đều vây quanh dì Hai, có người bắt an, có người hoảng sợ, cũng có kẻ tò mò...

Dì Hai ra sức giãy dụa, trợn to hai mắt hung ác nhìn chăm chăm sân khấu, điên cuồng gào thét “Cút ngay cho tao! Mày đừng bám riết không tha như vậy! Đừng lại đây!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều không khỏi phát run, đạo gần đây, bên ngoài thường đồn đãi Ngụy gia bị ma ám, bây giờ dì Hai như vậy, rõ ràng bị trúng tà.

Vài kép hát trên sân khấu cũng bị bất ngờ, không hiểu ra sao, lẳng lẳng đứng yên bất động. Dì Hai này lúc đầu còn bình thường, sao đột nhiên lại phát điên chứ?

—”Tao không trêu chọc mày! Tại sao mày cứ đi tao mãi! Đừng lại đây! Đừng lại đây!” Dì Hai tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó rất khủng bố, gắt gao siết chặt quần áo của Ngụy Thường Đức, dùng sức đẩy lão về phía trước, giống như muốn để Ngụy Thường Đức làm bia đỡ đạn.

Sắc mặt Ngụy Thường Đức trắng bệch, hung hăng hất tung dì Hai ra “Bà nổi điên cái gì!”

Dì Hai quỳ rạp trên mặt đất, hoảng sợ chôn đầu giữa hai chân “Cút ngay! Cút ngay!”

Ngụy Hà nhìn theo hướng dì Hai chỉ, Dương Thanh liền đứng ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích, bối rối nhìn qua bên này.

Dương Thanh đáng sợ như vậy sao? Dì Hai nhìn thấy cái gì? Lại sợ hãi như vậy.

Trong đầu Ngụy Hà hiện lên thân ảnh của Trình Hảo, nhưng lập tức ý tưởng này bị hất ra sau đầu. Cậu đã cảnh cáo hần, hơn nữa Trình Hảo có gan giả quỷ dọa dì Hai cũng không dám mình mục trượng đảm xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, cứ nhìn tính tình của Trình Hảo thì biết, cho hần mười lá gan cũng không dám.

—”Mẹ! Mẹ làm sao vậy?” Ngụy Lập Diễm nâng dì Hai dậy, tựa vào ngực mình, chính là dì Hai lại ngẩng đầu liều mạng đẩy Ngụy Lập Diễm ra “Cút ngay!”

Ngụy Lập Diễm nhúu mày “Con là Lập Diễm! Mẹ nhìn cho rõ! Con là Lập Diễm!”

Dì Hai càng thêm khiếp sợ, bà run rẩy lui về sau, mở to hai mắt nhìn Ngụy Lập Diễm “Không phải, mày không phải! Mày là Ngụy Thư! Mày là Ngụy Thư! Mày không phải con tao! Cút ngay! Đừng bám theo tao nữa!”

Dì Hai vốn đang xem diễn, khi con hát sắm vai Chúc Anh Đài vừa hát xong một đoạn, thì đột nhiên lại nhìn bà không chớp mắt, càng nhìn càng không bình thường, trong mắt tràn đầy oán độc. Ngay lúc dì Hai bị dọa lưng rét run thì khuôn mặt con hát dần dần biến đổi, hóa thành gương mặt của Ngụy Thư!

Dì Hai hoảng hốt nhảy dựng lên, tùy tay quơ đồ trên bàn ném đi, chính là khuôn mặt đã chết của Ngụy Thư càng ngày càng khủng bố âm trầm, càng ngày càng tiến lại gần...

Thời điểm được người ôm, dì Hai dần cảm thấy an ổn, nhưng chờ bà vừa ngẩng đầu lên thì lập tức chống lại vẻ mặt đáng sợ của Ngụy Thư!

Bà đẩy người trước mắt ra, muốn chạy đi, lại phát hiện đám người xung quanh đều là Ngụy Thư, cúi đầu không cảm xúc, tròn mắt trống rỗng gắt gao nhìn chăm chăm bà. Bà chỉ cảm thấy trái tim nghẹn ở yết hầu, trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Dì Hai ngắt đi làm cho mọi người đều bối rối, có kẻ nhất gan không dám ở lâu, trực tiếp bỏ đi. Những người còn lại thấy thế cũng nói “Ngụy lão gia, tôi có việc đi trước...”

_Ngụy lão gia, lần sau lại tới...

...Sau đó vội vã rời khỏi.

Ngụy Hà chú ý tới, biểu tình trên mặt Ngụy Thường Đức chưa từng thả lỏng, hết sức kìm nén.

Lại nhìn về phía dì Ba thì, lúc này vẻ mặt của dì Ba cũng không tốt hơn bao nhiêu, phân phó hạ nhân nâng dì Hai về phòng, gọi người đến canh chừng.

Ngụy Lập Diễm rõ ràng rất lo lắng, hai hàng chân mày gắt gao nhứ chặt, đi theo dì Hai, bỏ lại Ngụy Lượng ở chỗ này.

Ngay tại Ngụy Hà thất thần không biết làm gì, thì Ngụy Thường Đức bước tới, hung hăng tát vào mặt Ngụy Hà.

Lực đạo rất lớn, Ngụy Hà thật không ngờ tới Ngụy Thường Đức sẽ đánh mình, lão đảo ngã xuống đất.

Dì Ba thất thanh kêu lên “Lão gia! Ông làm cái gì vậy!”

_SÚC SINH! Nhìn chuyện tốt mà mày làm này! Nếu mày không đòi mồi gánh hát đến thì đã không xảy ra chuyện!

Ngụy Thường Đức quát tháo Ngụy Hà, sợ hãi giấu trong lòng hóa thành phần nộ, hung hăng rút hết lên đầu câu “Đều là lỗi của mày! Từ khi mày trở về chẳng ngày nào được yên cả!”

Ngụy Thường Đức cay độc chỉ vào mặt Ngụy Hà, Ngụy Hà sững sốt mở to hai mắt nhìn hành động của Ngụy Thường Đức, thật lâu vẫn không lên tiếng.

_Lão gia! Ông làm sao vậy! A Hà làm gì sai chứ?!

Dì Ba đau lòng chạy đến bên cạnh, vươn tay ôm Ngụy Hà, nước mắt lăn như mưa “A Hà, có đau không...?”

_”Ngày mai lập tức dỡ bỏ cái sân khấu chết tiệt này!” Ngụy Thường Đức vừa dứt lời liền bỏ đi, tựa hồ một khắc cũng không muốn dừng lại.

Ngụy Thường Đức không ngừng phát run chứng tỏ lão đang vô cùng sợ hãi. Tổng cảm thấy ở một góc âm u nào đó đang có kẻ nhìn chằm chằm mình, hại lão không thể bình tĩnh. Ngụy Thường Đức nhớ đến cái tên mà dì Hai rên la, nghĩ tới mấy lời mà Ngụy Thư nói khi lão giả bộ ngủ, sau lưng không khỏi rét lạnh.

_A Hà...Con nói gì đi a! Lão gia đánh con đau lắm phải không...

Dì Ba luống cuống nhìn Ngụy Hà, mà Ngụy Hà vẫn cứ bất vi động sở, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của Ngụy Thường Đức.

Dì Ba bị bộ dáng của Ngụy Hà dọa sợ, nhẹ nhàng đẩy cậu “A Hà, A Hà, rốt cuộc là con làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao? Hả? Con nói cho dì Ba nghe!”

_”A Hà! Con nói một câu được không? Đừng làm dì sợ!” Dì Ba khóc ròng

Ngụy Lượng ở một bên nhìn nhìn cũng nức nở khóc theo, phỏng chừng bị kinh hách

_”Dương Thanh, tôi thấy chúng ta nên đi trước, chuyện vừa rồi rất quý dị...” Một người trên sân khấu vỗ vai Dương Thanh, nói xong liền cùng vài kẻ khác rời đi, chỉ còn lại Dương Thanh cùng một số khác ở lại dọn đồ.

Một người thấy bọn họ đi rồi cũng vội vã muốn chạy theo, gặp Dương Thanh còn sững sờ liền nói “A nha cậu đừng nhìn nữa! Ngụy gia này thật sự rất loạn!”

Dương Thanh nhìn Ngụy Hà trầm mặc cùng dì Ba và Ngụy Lượng đang khóc dưới đài, quét qua một vòng liền sụp mắt xuống.

Vừa rồi, y rõ ràng đã nhìn thấy anh trai của Ngụy Hà, từ lúc bước lên sân khấu, y đã phát hiện ra người kia, ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cách mình rất gần, chính là chỉ một lát sau liền không thấy. Lúc lại nhìn thấy thì anh ta đã hòa lẫn vào trong đám người, cách đó rất xa, lảng lảng nhìn về phía này.

Anh của Ngụy Hà dường như rất thích xem hát, ánh mắt vẫn luôn chăm chú lắng nghe. Hơn nữa tính cách còn khá lạnh lùng, cơ hồ chưa từng nhìn thấy anh ta cười. Thời điểm bà Hai đột nhiên phát điên, người này cũng chỉ đứng ở một bên bàng quan nhìn, vẻ mặt vô cảm.

Nhưng mà tiếp theo sau, người này lại kì quái biến mất.

Ngụy Hà biết, nguyên nhân khiến cậu trở thành cái đinh trong mắt của dì Hai là do tương lai cậu sẽ trở thành kẻ tranh giành gia sản với Ngụy Lập Diễm. Mà lý do để Ngụy Lập Diễm chán ghét cậu cũng giống như mẹ hắn. Kỳ thật, ngay cả đám người hầu cũng không hề thích cậu, loại ánh mắt đó Ngụy Hà làm sao đoán không ra. Ngụy Hà còn biết Ngụy Thường Đức không coi trọng cậu chính do tính tình ác liệt của cậu, không có chí cầu tiến, không phải là đứa con ưu tú mà lão kỳ vọng.

Toàn bộ những điều đó, Ngụy Hà đều biết, cậu lại không ngóc, làm sao không biết được.

Nhưng mà cho tới tận bây giờ, cậu chưa từng nghĩ đến có một ngày Ngụy Thường Đức sẽ đối xử tàn nhẫn với mình như vậy.

Ngụy Hà chống đất đứng lên, cái tát vừa rồi làm cho mặt cậu sưng phồng lên, mùi máu tươi lan tràn khắp khoang miệng.

Dì Ba còn đang khóc, Ngụy Hà nhìn bà “Bất quá chỉ là cái tát tay, lão già kia ngần ấy tuổi rồi còn bao nhiêu sức chứ, không đau. Ngày nào đó con nhất định sẽ cho lão ném mùi đau khổ!”

Ác thanh ác khí, sắc mặt của Ngụy Hà cũng trở nên vô cùng hung ác, chính là đôi mắt không biết tại sao, lại rưng rưng phiếm hồng.

Dì Ba cắn răng “A Hà...”

Ngụy Hà quay đầu bước đi.

Một đêm này, là sự kiện “náo nhiệt” nhất Ngụy gia từ trước đến nay.

Dì Hai còn đang hôn mê, thầy thuốc bảo là do kinh hách quá độ, ngủ một giấc thì tốt rồi, sau đó lại kê thêm vài thang thuốc an thần.

Ngụy Lập Diễm canh giữ trước đầu giường dì Hai, chờ Ngụy Thường Đức tới thì quay đầu lại nhìn lão “Con luôn không tin mấy chuyện ma quỷ, nhưng hôm nay mẹ lại như vậy, thật sự rất kỳ quái!”

Ngụy Thường Đức không dấu vết trốn tránh tầm mắt của Ngụy Lập Diễm, nhìn dì Hai thản nhiên nói “Đâu ra ma quỷ, con không cần nghe đám người ngu xuẩn đó nói bậy.”

— “Mẹ gặp chuyện như vậy nhất định phải có lý do, con không tin đang êm đẹp, mẹ đột nhiên lại phát điên.” Ngụy Lập Diễm nghiêm mặt.

Ngụy Thường Đức trầm mặc. Ngụy Lập Diễm không dễ lừa, nhưng lão cũng không tìm ra lời giải nào thích hợp.

Ngay khi Ngụy Thường Đức đang lâm vào tự hỏi, Ngụy Lập Diễm bỗng đứng lên, đối mặt với Ngụy Thường Đức “Nếu thật sự là do âm hồn chưa tán của Ngụy Thư thì sao?”

Ngụy Thường Đức ngẩn ra, lập tức áp chế sợ hãi, ra vẻ trấn định nói “Lo chăm sóc mẹ con đi, cha sẽ điều tra chuyện này.”

Ngụy Lập Diễm mặt không chút thay đổi nhìn Ngụy Thường Đức rời khỏi phòng. Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới Ngụy Lượng còn đang ở hậu viện.

Lập tức hoảng hốt, hắn quay đầu liếc mắt nhìn dì Hai, thấy bà vẫn ngủ say liền vội vàng chạy đi.

Về tới phòng, Dương Thanh vẫn còn đang thắc mắc. Ngụy Hà là cậu Hai nhà họ Ngụy, vậy anh của Ngụy Hà chính là cậu Cả, nhưng sao không nghe ai nói gì hết....?

__”Cậu Cả của Ngụy gia tên gì?” Dương Thanh tẩy trang, hỏi đại sư huynh đang thay đồ diễn bên cạnh. Sư huynh sững sốt, hoảng sợ đi tới, đè thấp giọng âm thanh “Cậu đừng nói lung tung!”

Dương Thanh khó hiểu.

Sư huynh lăm la lăm lét nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói “Cậu cả nhà họ Ngụy chết rồi...”

__”Chết...?” Dương Thanh không kịp phản ứng, vậy kẻ mà y nhìn thấy là ai? Người kia thật sự là cậu Cả nhà họ Ngụy à, chính miệng anh ta còn thừa nhận là anh trai của Ngụy Hà, “Chẳng lẽ Ngụy lão gia không có đứa con riêng nào khác sao?”

__”Nào có a! Cậu Cả nhà họ Ngụy chính là con riêng. Không phải Ngụy gia chỉ có một mình hần sao! Vừa rồi cậu có nhìn thấy bà Hai nhà họ đột nhiên nổi điên gào to tên Ngụy Thư không? Ngụy Thư chính là cái người đã chết đó...”

Sau khi nói xong, sư huynh luôn cảm thấy có chút thấp thỏm lo âu, liền vội vàng phát tay “Thôi không nói không nói nữa, đêm hôm khuya khoắt, còn đang ở tại Ngụy gia nữa...Sợ muốn chết, sư đệ, cậu mau tắm rửa đi ngủ đi. Đừng hỏi nữa, sáng mai chúng ta liền đi. Đứng ở chỗ này thật sự làm cho người ta...Ai, quên đi, không nói, hôm nay thật sự xui xẻ mà...”

Tay Dương Thanh đang cầm trang sức bỗng đứng cứng đờ, anh của Ngụy Hà đã chết? Vậy kẻ mà y nhìn thấy...không phải là người!?

23. Chương 23

Dương Thanh không khỏi cảm thấy mao cốt từng nhiên, nói như vậy, y gặp phải quỷ?!

Hơn nữa, nhớ tới biểu tình của Ngụy Hà khi y nhắc đến chuyện cậu uống say được anh trai đưa vào nhà lúc chạng vạng....

Ngụy Hà tựa hồ nhận ra điều gì đó, nhưng lại im lặng không nói.

Dương Thanh không biết rõ tình hình của Ngụy gia, chỉ cảm thấy thực hỗn loạn, nhưng dù sao Ngụy gia có như thế nào đều không liên quan đến y, mà y cũng không muốn bị liên lụy. Dương Thanh đành vội vàng thay đồ diễn.

Tẩy trang xong, Dương Thanh nhìn vào chính mình trong gương, lúc nghe sư huynh nói, sau lưng luôn cảm thấy lạnh lẽo, y nhìn thoáng qua phía sau, không có gì.

Chờ bình tĩnh lại, y không khỏi cảm thấy buồn cười trước hành động ngây thơ của mình. Gặp qua vị đại thiếu gia kia nhiều lần, người ta cũng không có ý muốn hại y, y còn sợ bóng sợ gió cái gì.

Ngay lúc Dương Thanh nghĩ vậy, thì ngoài cửa lại truyền đến những tiếng tăt tăt tách tách. Y nhìn thoáng qua sư huynh đang nằm trên giường, hình như đã ngủ say rồi.

Lại vánh tai nghe một hồi, tiếng động kia vẫn vang vọng không dứt

Dương Thanh có chút ngạc nhiên, liền đi ra cửa. Đứng trước cửa do dự hồi lâu, vẫn vươn tay chậm rãi mở ra.

Toàn bộ hành lang, trừ phòng y, tất cả dãy phòng đều đóng chặt cửa. Tiếng động lạ truyền đến từ phía đối diện.

Dương Thanh nheo mắt nhìn,có một người đang đưa lưng về phía y, đứng trước căn phòng mất nóc không biết đang làm gì.

Có lẽ là người hầu Ngụy gia đi ngang qua,Dương Thanh nghĩ vậy. Đang muốn xoay người vào phòng thì lại nghe “Phanh!” một tiếng.

Dương Thanh quay đầu nhìn, bắt gặp người nọ đang phá cửa, nương theo ánh đèn mờ tối ngoài hành lang, Dương Thanh nhìn mặt nghiêng của hắn liền nhận ra, đó là Ngụy Hà.

Ngụy Hà ở đây làm gì? Dương Thanh nghi hoặc đi qua.

Ngụy Hà không có chìa khóa phòng Ngụy Thư,mà cậu làm thế nào cũng không mở khóa được,không khỏi nổi giận, hung hăng đập cửa.

__Cậu Hai?

Ngụy Hà cứng đờ,sau đó quay đầu lại, bắt gặp Dương Thanh đứng sau lưng mình,trong mắt mang theo nghi hoặc.

Ngụy Hà nhất thời không biết nên làm gì, nói gì.

__”Cậu Hai đang làm gì vậy?” Dương Thanh nhìn Ngụy Hà bị dọa ngốc,cười cười nói “Bị tôi hù sợ rồi sao?”

__”Không phải.” Ngụy Hà rút cuộc mở miệng

Dương Thanh lướt qua người Ngụy Hà nhìn ổ khóa trước mặt,còn không chờ Dương Thanh hỏi, Ngụy Hà liền nói “Tôi chỉ muốn tới lấy đồ nhưng quên mang chìa khóa.”

__”Vậy à.” Dương Thanh gật đầu. Nhìn gương mặt sưng đỏ của Ngụy Hà, sau đó khuyên “Cậu Hai đi bôi chút thuốc đi,như vậy vết thương trên mặt sẽ mau khỏi.”

Ngụy Hà nâng mắt nhìn y, có chút mắt tự nhiên sờ sờ mặt mình “Ừ, tôi đi trước. Anh cũng hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền vội vàng bỏ chạy.

Dương Thanh nhìn theo bóng dáng của Ngụy Hà, cảm thấy cậu có chút đáng thương. Nghĩ đến cái tát cùng những lời mà Ngụy lão gia nói trong hậu viện,nghe qua những tưởng là chuyện nhỏ,nhưng chỉ bởi vì dì Hai đột nhiên phát điên,liền dồn hết mọi tội lỗi lên đầu Ngụy Hà. Sợ là cho dù trái tim làm bằng sắt cũng sẽ tổn thương.

Dương Thanh thở dài, thu hồi tầm mắt,y nhìn thoáng qua cánh cửa bên cạnh, là một căn phòng bỏ hoang,còn khóa kĩ như vậy làm gì?

Đúng lúc này, Dương Thanh lại nghe thấy tiếng ho khan vọng ra từ bên trong.

Trong phòng có người sao?

Dương Thanh bước đến gần, cẩn thận lắng nghe.

__Khụ khụ...

Thanh âm kia thật rõ ràng,Dương Thanh tựa vào cửa gần như vậy,còn có thể thản nhiên ngửi được mùi thuốc.

__”Khụ...” Tiếng ho khan càng lúc càng kịch liệt

Dương Thanh vươn tay gõ cửa, “Có ai không?”

Lúc này tiếng ho khan đột nhiên ngừng lại.

Dương Thanh lại hỏi lần nữa, bên trong im bật,chẳng lẽ y nghe nhầm? Không thể nào a?

Đứng trước cửa hồi lâu,vẫn không có chút động tĩnh.

Nhất thời trong lòng không khỏi sợ hãi,Dương Thanh luống cuống vội vàng rời khỏi chỗ đó.

Đứng trước gian phòng của mình, Dương Thanh bất tri bất giác mà nhìn thoáng qua phía sau.

Cái nhìn này, khiến Dương Thanh cực kì hoảng sợ.

Cửa phòng bị khóa sau lưng không biết từ bao giờ đã được mở ra, một thân ảnh thon dài tựa vào khung cửa, ngọn đèn mờ nhạt phản chiếu lên mặt người nọ, mà người nọ cũng đang nhìn theo Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh lại không hề hoảng sợ, trong đầu chỉ biết đôi mắt kia thật xinh đẹp, hơn nữa không mang theo ác ý.

Ý thức dần dần hồi phục, Dương Thanh nháy mắt nhìn anh trai của Ngụy Hà, mà người kia vẫn cứ nhìn y không chớp mắt. Chính là không được bao lâu, liền nâng tay che miệng, nhẹ giọng họ khan “Khụ...”

Dương Thanh nháy mắt liền hiểu tiếng họ khan trong căn phòng bị bỏ hoang là từ đâu mà đến.

Vẫn luôn tránh trong góc quan sát, Ngụy Hà không hề bỏ sót một chi tiết nào. Thời điểm Dương Thanh xuất hiện sau lưng cậu, Ngụy Hà không ngừng cầu khẩn Dương Thanh mau mau chạy đi, cậu sợ Dương Thanh sẽ phát hiện ra điều gì đó bất thường. Chính là sau khi cậu đi rồi, Dương Thanh không những vẫn đứng ở đó mà còn tiến lại gần. Thật vất vả y mới chịu bỏ đi thì Ngụy Hà lại phát hiện, cánh cửa vốn bị khóa kín bỗng nhiên không tiếng động mở ra, tiếp theo đó Ngụy Thư liền lộ diện.

Một khắc kia, trong lòng Ngụy Hà không khỏi chờ mong, cậu cho là Ngụy Thư đi tìm mình...

Nhưng khi cậu chứng kiến ánh mắt mà Ngụy Thư nhìn Dương Thanh thì cảm xúc bất an chợt dâng trào...

Tại sao Ngụy Thư lại nhìn Dương Thanh như vậy?

— “Dương Thanh! Cậu đi đâu rồi?” Cửa bị mở, sư huynh của Dương Thanh nhô đầu ra.

Dương Thanh quay người lại.

— “A! Mặt cậu làm sao vậy? Định hù chết tôi sao? Ban đêm ban hôm lang thang bên ngoài làm gì? Ai, ai, không nói, tôi đi giải quyết đây...” Phàn nàn xong liền vội vã chạy đi

Sư huynh tựa hồ không nhìn thấy anh của Ngụy Hà...

Dương Thanh xoay người xem, lại nhìn đến cửa phòng đóng chặt. Thân ảnh kia đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện, mà chỉ là ảo giác của y.

Dương Thanh nhìn cửa phòng hồi lâu, sau đó rũ mắt xuống không biết đang suy nghĩ cái gì, anh ta cũng không có ý hại mình, thôi thì mặc kệ anh ta vậy.

Nhìn Dương Thanh vào phòng, Ngụy Thư cũng biến mất mà không hề liếc mắt nhìn mình một cái. Ngụy Hà lẳng lẳng bất động, vì cái gì Ngụy Thư lại không thèm để ý đến mình?

Một loại ủy khuất chưa bao giờ có nhanh chóng lan tràn trong lòng, Ngụy Hà gắt gao siết chặt lan can hành lang, ý đồ áp chế cảm xúc khốn khổ này.

Cậu khẩn cấp muốn tìm Ngụy Thư như vậy, nhưng chỉ khi Ngụy Thư muốn gặp cậu, cậu mới có cơ hội nhìn thấy Ngụy Thư.

Vậy nếu từ nay về sau, Ngụy Thư không muốn nhìn mặt cậu nữa, thì sao?

Ngụy Hà khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn cửa phòng Ngụy Thư.

Sẽ không... Ngụy Thư sẽ không làm như vậy...

Nước mắt nhịn hồi lâu từng giọt từng giọt rơi xuống, tiếp theo liền ào ào chảy không ngừng, Ngụy Hà vươn tay quệt nước mắt. Con mẹ nó, khóc làm cái gì!

Ngụy Hà siết chặt nắm tay xoay người muốn đi, đột nhiên bị bóng đen chắn trước mặt dọa sợ.

Ngụy Thường Đức nhìn cậu, vẻ mặt âm trầm!

24. Chương 24

—”Mày làm gì trong này?” Ngụy Thường Đức âm lãnh hỏi

Ngụy Hà bối rối “Con...”

Quá bất ngờ, Ngụy Hà không kịp trả lời.

Cậu bị Ngụy Thường Đức dọa không nhẹ, đột nhiên xuất hiện sau lưng không một tiếng động, ai mà không sợ a.

Ngụy Thường Đức nhìn bộ dáng kinh hoàng của Ngụy Hà, sắc mặt càng thêm khó coi.

Ngụy Hà hồi thần, cũng không hòa nhã trả lời “Tôi lại đây lấy đồ không được sao!”

—”Hừ!” Ngụy Thường Đức hừ lạnh một tiếng

Ngụy Hà không muốn nói gì thêm với Ngụy Thường Đức, từ biệt xong liền rời đi, nhưng vừa đi được một đoạn bước lại dừng bước.

Cậu ngẩng đầu nhìn Ngụy Thường Đức “Tôi nhìn thấy Ngụy Thư...”

Quả nhiên, Ngụy Thường Đức lập tức quay đầu, thân thể cứng ngắt, hung hăng trừng Ngụy Hà.

Ngụy Hà xoay người lại, nhìn sau lưng Ngụy Thường Đức “Ông nói...”

Hai mắt Ngụy Thường Đức trợn lớn, rốt cuộc không thể áp chế sợ hãi.

—Ngụy Thư bây giờ, không phải đang nhìn ông sao?

Ngụy Hà cứ nhìn chằm chằm sau lưng lão như vậy, giống như thực sự đã nhìn thấy cái gì đó.

Mà lúc này, Ngụy Thường Đức cũng ấn nhắc đến cực hạn, phát cuồng vươn tay bóp cổ Ngụy Hà, “Tao cảnh cáo mày! Nếu mày còn dám nhắc đến nó nữa...”

Tròng mắt Ngụy Thường Đức che kín tơ máu, đôi tay tóm lấy cổ Ngụy Hà không ngừng run rẩy, sợ hãi hóa thành phần nộ khiến lão nổi lên sát ý muốn giết Ngụy Hà. Chỉ cần mỗi lần Ngụy Hà há mồm kêu tên Ngụy Thư thì lão hận không thể mãi mãi cho cậu câm miệng lại!

Bị sát khí của Ngụy Thường Đức kinh sợ, Ngụy Hà ngậm chặt miệng, chính là bàn tay dắt trên cổ vẫn hung hăng siết chặt, Ngụy Hà liền nhắc chân đá Ngụy Thường Đức một cái.

Thân thể Ngụy Hà vốn khỏe mạnh, khí lực không nhỏ, Ngụy Thường Đức bị đá rất đau, lão đảo lui về sau mấy bước, buông lỏng cánh tay đang nắm cổ Ngụy Hà.

Ngụy Hà không thể tin nhìn Ngụy Thường Đức “Ông muốn giết tôi...”

Thật sự là thiên đại chê cười, Ngụy Hà cứng ngắt kéo kéo khóe miệng. Hiện tại, trong mắt cậu, Ngụy Thường Đức là một con quái vật, một con quái vật có thể giết cả con ruột của mình.

Gặp Ngụy Hà hành động vô lễ với mình như vậy, Ngụy Thường Đức càng tức giận, lão phát tay muốn đánh Ngụy Hà, lại bị Ngụy Hà bắt được.

—Lão già chết tiệt, ông nghĩ tôi sợ ông sao? Nếu không niệm tình ông là cha ruột của tôi thì tôi đã xử ông lâu rồi!

Ngụy Hà hung hăng đẩy Ngụy Thường Đức ra, trong lúc vô tình cả người Ngụy Thường Đức đập mạnh vào cây cột, phát ra một tiếng “Phịch!”. Sau đó mềm nhũn té trên mặt đất, bất động.

Ngụy Hà ngẩn người, nhất thời không biết nên làm gì. Cậu nhìn hai tay mình, lại nhìn Ngụy Thường Đức hôn mê bất tỉnh....Chết...chết rồi sao?

Ngụy Hà cực kì hoảng hốt, cậu lăm la lăm lét quan sát xung quanh, may mắn không ai phát hiện...Sau đó Ngụy Hà cầm đầu bỏ chạy.

Chạy một đoạn ngắn lại cảm thấy có chỗ nào là lạ, tại sao cậu phải chạy chứ? Chạy đi đâu bây giờ?

Ngụy Hà dừng bước, xoay người trở về.

Ngụy Thường Đức còn nằm ở đó.

Ngụy Hà nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, hoảng sợ nhìn bốn phía, sợ lúc này đột nhiên có người xuất hiện.

Cả gan kéo lê Ngụy Thường Đức, đặt trước cửa phòng Ngụy Thư, cậu giết người rồi...Người cậu giết là Ngụy Thường Đức!

__”Cậu Hai...” Thanh âm của Trình Hảo bỗng vang lên từ phía sau

Ngụy Hà quay ngoắt đầu lại, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Mà lúc này Trình Hảo lại thân thủ che miệng Ngụy Hà lại, nhanh chóng kéo Ngụy Hà vừa đi vừa nhỏ giọng nói “Cậu Hai, cậu đừng sợ, con sẽ không hại cậu...”

Chờ đến chỗ không người, Trình Hảo mới dừng lại, Ngụy Hà hất tay hất ra, hung hăng nắm áo hất.

Trình Hảo vội vàng hô “Cậu Hai! Cậu nghe con nói! Con thật sự sẽ không hại cậu...”

__Mày nhìn thấy cái gì?!

Nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Ngụy Hà, Trình Hảo không khỏi nhún nhó, tội nghiệp nói “Con...Con nhìn thấy hết...”

Câu trả lời trung thực khiến Ngụy Hà sửng sốt, mà ngay khi Ngụy Hà muốn giết người diệt khẩu thì Trình Hảo hốt hoảng xua tay “Chính là con biết cậu Hai không phải cố ý! Cậu Hai! Con, con thật sự sẽ không hại cậu, nếu con có ý xấu thì đã lẫn mất, chờ tới sáng mai nói chuyện này cho mọi người biết, đúng không...”

Trình Hảo nói cũng có đạo lý, Ngụy Hà do dự nhìn Trình Hảo, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng chịu buông tay.

__”Mày...” Giọng Ngụy Hà khàn khàn, không biết nên nói gì, hiện tại cả đầu óc cậu đều là bộ dáng của Ngụy Thường Đức, bị giết...

__”Cậu, cậu Hai, cậu đừng gấp, có lẽ lão gia chỉ hôn mê thôi, vừa rồi con thấy lão gia còn thở mà...” Trình Hảo lắp bắp nói

Ngụy Hà ngẩng đầu lên nhìn hất “Thật sao...”

__”Dạ...” Trình Hảo gật đầu

Ngụy Hà nhẹ nhàng thở ra, nhưng không quá vài giây sắc mặt lại căng thẳng, nếu Ngụy Thường Đức không chết...Vậy không phải càng tệ hơn sao? Lão còn có thể làm gì cậu nữa đây? Chỉ cần nhớ tới vừa rồi lão ra tay ác độc như vậy, sau này cậu chắc chắn không có ngày lành.

Nhìn Ngụy Hà trầm tư, Trình Hảo thật cẩn thận mở miệng “Kỳ thật...kỳ thật...con có ý này...”

Ngụy Hà nhìn hất, trong lòng hoài nghi “Mày việc gì phải giúp tao?”

Trình Hảo cúi đầu “Cậu, cậu Hai có ân với con...Hơn nữa, nhìn cậu Hai tốt với cậu Cả như vậy...”

Ngụy Hà quan sát Trình Hảo, nhất thời cảm thấy Trình Hảo có chút ngây thơ, cậu giúp hất bắt quả vì hất trung thành với Ngụy Thư, hướng chi cũng chỉ nhắc tay chi lao mà thôi, mà tâm tư của cậu đối với Ngụy Thư thì...Ngụy Hà trong lòng phát khổ. Người này nếu hiểu không biết sẽ nghĩ gì đây?

__Trên người con còn chút tiền, cậu Hai chạy ra ngoài trốn đi...

Ngụy Hà kinh ngạc nhìn hất, bất ngờ không kịp phản ứng.

__”Biện pháp của mày đó sao?” Ngụy Hà nhìn vào mắt hất “Mày đang hại tao, hay đang giúp tao? Nếu tao trốn, không phải mọi chuyện càng rối hơn sao?”

__”A...a...” Trình Hảo ngây ngốc nhìn Ngụy Hà

Ngụy Hà hít một hơi thật sâu “Mày đi đi...”

Trình Hảo thật lòng muốn giúp cậu, chính là người quá ngốc, nếu muốn tìm một biện pháp chu toàn, Nguyệt Hà chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Nguyệt Hà cảm thấy câu nói vừa rồi có chút đông cứng, không được tự nhiên sửa miệng “Tao có cách rồi, mày không cần quản, chỉ cần nhớ kỹ hôm nay không hề xảy ra chuyện là được.”

Nguyệt Hà lo lắng liếc mắt nhìn Trình Hảo, sau đó xoay người bỏ đi

Thời điểm rời đi, còn nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn.

Mặc kệ Trình Hảo xuất phát từ mục đích gì muốn giúp cậu, cậu đều muốn cảm ơn.

Một mình đối mặt với chuyện như vậy rất đáng sợ, nhưng khi một người đàn ông yếu đuối nhất gan lại dám nói giúp mình thì, Nguyệt Hà không khỏi cảm động, thậm chí cảm thấy sự tình không tồi tệ như cậu nghĩ.

Nguyệt Thường Đức còn chưa chết, cậu có thể đỡ Nguyệt Thường Đức trở về, nói với mọi người Nguyệt Thường Đức đột nhiên té xỉu. Lỡ như Nguyệt Thường Đức tỉnh dậy...

Nguyệt Hà còn chưa nghĩ tới điểm này.

Nguyệt Thường Đức cảm thấy đầu đau như nứt ra, lão dùng sức kéo mở mí mắt nặng trĩu, thấy được một bóng trắng.

Ngọn đèn mờ tối, Nguyệt Thường chỉ cảm thấy rất mơ hồ, bóng người kia lắc lư, dựa vào lão gần một ít.

Tầm mắt của Nguyệt Thường Đức dần dần khôi phục thanh minh.

Lúc trông rõ khuôn mặt người tới thì, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch

__Mày..mày...

__”May mắn ông không chết...” Khóe mắt cùng đuôi lông mày của người nọ tràn đầy ý cười khiến Nguyệt Thường Đức Mao cốt từng nhien.

__”Tôi đã nói, tôi sẽ không giết ông...” Người nọ cúi đầu, thanh âm mềm nhẹ

Nguyệt Thường Đức cảm thấy mình lại sắp hôn mê, hô hấp đều đình chỉ

__”Chính là tôi không thích chỗ này của ông...” Bàn tay lạnh như băng dán lên mặt lão

Nguyệt Thường Đức hãi hùng mở to hai mắt “Nguyệt, Nguyệt Thư...Đừng như vậy...”

__”Đừng cái gì?” Đôi mắt xinh đẹp hàm chứa ý cười, sáng rọi dưới ánh đèn.

Sau lưng Nguyệt Thường Đức ướt đẫm, đang lúc Nguyệt Thường Đức há mồm cần xin, bàn tay kia lại đặt lên tròng mắt của lão.

Nguyệt Thường Đức còn chưa kịp hiểu Nguyệt Thư định làm gì thì, ngón tay tái nhợt bèn nhợt đã đâm thủng mắt lão, tàn nhẫn móc hết hai tròng mắt của lão ra!

Nguyệt Thường Đức giương miệng ứ ớ không thể phát ra âm thanh, loại đau đớn kịch liệt xâm nhập cốt tủy lập tức đánh lão hôn mê bất tỉnh!

Nguyệt Hà về phòng, nhưng càng đi càng cảm thấy không đúng

Cậu dừng bước nhìn thoáng qua xung quanh, cảm thấy tựa hồ cũng không có gì sai cả, mà khi quay đầu lại, Nguyệt Hà không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

Nguyệt Thư đang ngồi trên xe lăn, quần áo có chút hỗn độn, hai mắt thông thả chớp nháy, hướng về phía Nguyệt Hà.

Nguyệt Hà kinh ngạc nhìn anh, không xác định mở miệng “Anh...”

__”Buổi diễn tối nay rất hay.” Giọng nói của Nguyệt Thư mềm nhẹ, nhưng không hề có chút cảm xúc.

Chính là chỉ cần một câu nói đã làm cho Ngụy Hà vốn đang khó chịu không vui, không khỏi hờn hờ cười rộ lên “Đó là quà em tặng anh, anh thích thì tốt rồi.”

__”Tất nhiên là anh thích...” Ngụy Thư hơi cúi đầu xuống, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay, thanh âm hàm chứa ý cười.

__”Nhưng mà anh lại không có quà tặng em...”

__”Anh có.” Ngụy Hà kinh ngạc nhìn Ngụy Thư

Ngụy Thư mỉm cười, vẻ mặt tràn đầy ôn nhu “Cái gì?”

Ngụy Hà há hốc mồm, tỉnh táo lại gắt gao siết chặt nắm tay, lắc đầu “Không có gì.”

Ngụy Hà không thể hiểu được anh, Ngụy Thư hỉ nộ vô thường, nguyên bản vốn đang tức giận vì cái gì đột nhiên lại cười với mình?

Ngụy Hà bắt đầu cảm thấy khó chịu, nghĩ tới ánh mắt khi Ngụy Thư nhìn con hát kia, loại ánh mắt đó rất quen thuộc, chính cậu cũng từng nhìn Ngụy Thư như thế.

__”Anh...Anh có yêu em không?” Ngụy Hà nhìn thẳng vào mắt Ngụy Thư, nghiêm túc hỏi

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp ôn nhu nhìn cậu, không hề chớp mắt.

Trong nháy mắt, trái tim Ngụy Hà như ngã nhào xuống đáy cốc

__”Thiếu chút nữa em đã giết chết lão già kia...Chính là em cũng không muốn...” Ngụy Hà mở to hai mắt, cổ họng nghẹn ngào “Dù cho em có chán ghét lão như thế nào cũng không xuống tay được.”

Ngụy Thư vẫn giữ vẻ mặt trù mến nhìn Ngụy Hà, không nói một câu.

Ở trước mặt Ngụy Thư luôn luôn ngây ngốc, Ngụy Hà đột nhiên lộ ra biểu tình thương tâm, cố kìm nén nước mắt nói “Em biết anh không thương em.”

Là khi nào biết được? Có lẽ từ lúc Ngụy Thường Đức sinh bệnh, cậu đã biết hiểu ra.

Chưa bao giờ chịu liếc mắt nhìn mình, Ngụy Thư làm sao dễ dàng tiếp nhận cậu như vậy? Chính là cậu yêu Ngụy Thư, tình yêu suốt bao năm chưa bao giờ vì cái chết của Ngụy Thư mà suy giảm, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Mà ngay khi chứng kiến ánh mắt Ngụy Thư nhìn con hát, Ngụy Hà thật sâu sắc cảm nhận được bản thân bị lừa. Tại sao lại muốn dối gạt cậu chứ?

25. Chương 25

__”Chính là em lại không có cách nào làm anh yêu em.” Ngụy Hà đỏ mắt, cố chấp siết chặt tay “Em chỉ muốn anh yêu em thôi, bắt em làm gì cũng được.”

Cuối cùng Ngụy Hà mang theo cầu xin nói “Chỉ cần được ở bên anh, em chấp nhận trả giá hết thầy...”

Đáy mắt Ngụy Thư mềm mại, vẫy vẫy tay “Lại đây.”

Ngụy Hà đi qua, quỳ gối xuống đất, vươn tay ôm lấy Ngụy Thư. Ngụy Thư vuốt ve mặt cậu, ngón tay thon dài dừng giữa đôi mày rậm, nhẹ nhàng lướt qua từng chút từng chút một, sau đó ôn nhu xoa xoa mắt cậu, khóe miệng khẽ nhếch ý vị không rõ “A Hà...Trưởng thành rồi...”

Ngụy Hà tham lam hít cổ được hương quen thuộc trên người Ngụy Thư, cậu không cần gì cả, cậu chỉ cần Ngụy Thư trước mắt, những thứ khác đều không muốn để ý.

Khi Ngụy Hà chủ động ngẩng đầu hôn môi Ngụy Thư thì, Ngụy Thư không né tránh cũng không đáp lại, bàn tay mềm nhẹ sờ đầu Ngụy Hà.

—”Anh...” Trong giọng nói Ngụy Hà tràn ngập hương vị tình dục, chuyện Ngụy Thường Đức cậu đã sớm ném ra sau đầu, trong mắt chỉ có Ngụy Thư.

Cậu có chút vội vàng chôn đầu vào hõm vai Ngụy Thư, tinh tế cắn, một tay cởi bỏ nút thắt quần áo, tay kia sờ soạng một mảnh nhẵn nhụi bóng loáng.

Thanh âm của Ngụy Thư phiêu đảng bên tai “A Hà còn nhớ không, ngày đầu tiên, anh bước vào Ngụy gia?”

Ngụy Hà mê mang ngẩng đầu, chống lại gương mặt tràn đầy ý cười “A Hà nhất định đã quên sự kiện kia, vui lắm đó...”

Ngụy Thư cúi đầu, cắn môi Ngụy Hà.

Chuyện gì? Ngụy Hà mờ mịt nhìn Ngụy Thư, đột nhiên cánh môi đau xót, Ngụy Hà giật mình nhìn anh

Ngụy Thư cắn môi cậu, đau đến mức thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt tràn đầy sùng nịnh của Ngụy Thư, trong lòng Ngụy Hà lại có chút rạo rực, hẳn là tình thú...

Ngụy Hà càng thêm chủ động ôm chầm Ngụy Thư, hận không thể lập tức xé nát quần áo anh. Trong đầu vừa nghĩ như vậy, Ngụy Hà lập tức hành động.

Mà lúc này, Ngụy Thư vẫn bất động, tùy ý Ngụy Hà ghé vào người mình gây sức ép. Chính là chờ Ngụy Hà cởi áo ra, Ngụy Thư lại thản nhiên nói một câu “Nhân quỷ giao hợp, nghĩ tới hậu quả sao?”

Ngụy Hà ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn anh

—”Anh sẽ hút dương khí của em.” Ngụy Thư vươn tay bắt lấy cằm Ngụy Hà, cúi đầu xuống, hôn lên khoeo mắt cậu

—”Sống không được lâu lắm.” Thời điểm nói những lời này, ý cười trên mặt Ngụy Thư lắng xuống, khẽ cụp mắt, nhìn môi Ngụy Hà, thanh âm khàn khàn

Ngụy Hà cứng đờ, nhưng chỉ do dự vài phút, cậu liền bỏ nhào về phía Ngụy Thư, che khuất nhìn không thấy biểu tình trên mặt “Sau khi chết, em cũng sẽ biến thành quỷ, không đầu thai, cùng anh day dưa mỗi ngày. Em ước gì chết sớm một chút mới tốt...”

Cánh tay sờ soạng sau lưng Ngụy Hà bỗng bất động, sau đó chậm rãi dời đến bên hông, lặp lại câu nói của Ngụy Hà “Chết sớm mới tốt...”

Ngụy Hà phản xạ có điều kiện, hóp chặt mặt sau, cậu ghé vào ngực Ngụy Thư, dời về phía trước, không tiếng động tránh né

Ngụy Thư dùng tay đè thắt lưng cậu lại “A Hà.” Ngụy Thư gọi

Ngụy Hà liền không né tránh nữa, vươn tay giữ chặt bắp vai Ngụy Thư, trong lòng có chút sợ hãi. Đau đớn đêm đó, cậu còn nhớ rõ.

Trận làm tình hôn thiên địa ám này khiến đầu óc Ngụy Hà nhũn ra, chỉ biết đau đớn, ngẫu nhiên lóe lên một chút khoái cảm, nhưng đau đớn vẫn chiếm đa số.

Mới trước đây, từng nghe ai đó nói, một người chết rồi nếu oán hận hoặc chấp niệm quá sâu sẽ hóa thành quỷ. Cho nên dù biết bản thân sắp chết, cậu vẫn không sợ. Ngụy Thư là chấp niệm của cậu, cậu chết rồi cũng sẽ biến thành quỷ quần quýt Ngụy Thư, ở bên cạnh Ngụy Thư vĩnh viễn không rời...

Ngụy Hà hỗn loạn ôm chặt Ngụy Thư, giống như muốn nhanh chóng dung nhập vào thân thể mình. Ngụy Thư thuộc loại quỷ nào nhỉ?

Ngụy Hà mơ mơ màng màng nghĩ.

—A....Anh...

Ngụy Thư oán hận sâu đậm

Ngụy Hà chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang lóe lên, cơ thể hư thoát vô lực, thanh âm của một người văng vẳng bên tai...

__Dương nhiên chết mới tốt...

Ngụy Hà mơ một giấc mộng

Cũng giống như giấc mơ lần trước, cậu lạc trong ngôi nhà tối đen, chỉ còn mình cậu, không hề có tiếng động, loại yên tĩnh này quá mức đáng sợ. Cậu hô tên Ngụy Thư, một lần lại một lần, tràn ngập tuyệt vọng, chính là Ngụy Thư chậm chạp không đến.

Nhưng ngay sau đó, cậu mơ thấy một kẻ điên, vẻ mặt cô độc, lẳng lặng ngồi trước cửa Ngụy gia, miệng nói “Ngụy Hà em nhất định sẽ cùng anh dạy dỗ cả đời.”

Cho dù đang ở trong mộng, Ngụy Hà vẫn cảm giác được nỗi đau xé lòng, làm cho người ta không nhận được bị thương rơi lệ

__”A!!!!” Một tiếng thét dài cao vút đánh vỡ khung cảnh yên tĩnh của Ngụy gia, kinh động toàn bộ mọi người trong nhà

Cô hầu gái này đi tiểu đêm, lúc ngang qua con đường bắt gặp hai người đang nằm trên mặt đất, đúng là lão gia cùng cậu Hai.

Mặt Ngụy lão gia đều là máu, hai mắt chỉ còn lại hai cái lỗ đen ngòm, máu tươi chảy đầm đìa thập phần khủng bố ghê tởm. Mà cậu Hai ngã nhào bên cạnh bất tỉnh nhân sự, càng làm cho người ta sợ hãi là, cậu Hai cùng lão gia đều đang nằm trước cửa phòng cậu Cả!

Cái loại sợ hãi này giống như có hàng ngàn cánh tay đang túm lấy chân mình, sắp dọa cô té xỉu!

Kẻ đầu tiên chạy tới là Dương Thanh và sư huynh, còn có hai người khác trong đoàn. Nhìn thấy cảnh này đều lông tơ dựng đứng, sắc mặt tái xanh cực kỳ khó coi

Lúc Dương Thanh nhìn thấy thảm trạng của Ngụy Thường Đức, dạ dày lập tức sôi sùng sục, muốn nôn mửa

Chính là rốt cuộc cũng liên quan đến mạng người, trong đám chỉ còn mình Dương Thanh giữ được bình tĩnh, đi qua dò xét hơi thở của Ngụy Thường Đức, phát hiện Ngụy Thường Đức vẫn còn hô hấp, vội vàng nói với người bên cạnh “Mau đi gọi người đến! Còn thở!”

Lại thử với Ngụy Hà, thấy Ngụy Hà vẫn hô hấp bình thường, sắc mặt chỉ hơi tái nhợt. Dương Thanh ngẩng đầu nghiêng ngẫm cánh cửa đóng kín kia, trong lòng thâm kinh hãi...

Chẳng lẽ...

__”Tránh ra! Tránh!” Dì Ba đầu tóc rối bù chạy tới, vẻ mặt khẩn trương

Lúc nhìn thấy tình trạng của Ngụy Thường Đức thì thiếu chút nữa đã ngất đi.

__”Lão gia!” Dì Ba khóc thét lên, mềm nhũn quỵ trên mặt đất, sau đó quay sang Ngụy Hà “A Hà! A Hà con làm sao vậy!”

Dương Thanh ở một bên mở miệng “Bà Ba, cứu người quan trọng hơn, mau đưa lão gia đi cấp cứu đi, cậu Hai rất tốt, bà Ba không cần lo lắng, phỏng chừng chỉ bị hôn mê.”

Dì Ba nghe Dương Thanh nói xong liền quay phắt đầu lại, lạnh giọng quát bọn người hầu “Còn đứng trơ ra đó làm gì! Mau gọi người đến! Đưa lão gia đi cấp cứu! Nhanh chân lên!”

Kỳ thật Dương Thanh cảm thấy, Ngụy Thường Đức bị móc hết mắt, còn thở được đã là kỳ tích

Đám người hầu bị dọa sợ sững sờ lập tức luống cuống chạy đi

Chờ khi Ngụy Lập Diễm tới, chứng kiến cảnh tượng kinh người liền nhất nhất xem thật kỹ, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

__Ai làm!

Không người lên tiếng

—”Ai phát hiện!” Ngụy Lập Diễm lại hỏi

Một hầu gái nơm nớp lo sợ, rụt rè mở miệng “Là...là con...Lúc đi vệ sinh ngang qua chỗ này,nhìn đến...nhìn đến lão gia và cậu Hai đang nằm trên đất...”

Nhớ tới cảnh tượng khủng bố vừa rồi, hầu gái không khỏi nức nở khóc thành tiếng

Ngụy Lập Diễm ở lại, phân phó người hầu “Đem toàn bộ gánh hát, hạ nhân trong nhà, không chừa bất cứ kẻ nào, kêu lại đây hết cho tao!”

Ngụy Thường Đức và Ngụy Hà sao lại nằm ở chỗ này, mà kẻ nào to gan lớn mật dám móc mắt Ngụy Thường Đức ra?

—”Cả đoàn hát các người đều ở chỗ này, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không ai hay biết gì hả?” Ngụy Lập Diễm ánh mắt sắc lẹm quét quanh đám người.

—Tôi thật sự không nghe thấy gì hết a!

—Đúng, đúng vậy!

Tất cả mọi người đều vì mình giải thích. Dương Thanh đứng ở một bên nhìn chằm chằm cánh cửa không rời.

Ngụy Lập Diễm chú ý tới bộ dáng thất thần của Dương Thanh, lạnh giọng quát “Sao mà không trả lời?”

Dương Thanh quay đầu lại nói “Gánh hát chúng tôi không oán không cừu với Ngụy lão gia,tôi chỉ muốn tìm cách chứng minh bản thân trong sạch. Nghe nói...Ngụy gia bị ma ám, cậu Cả kia âm hồn chưa tan?”

Ngụy Lập Diễm lập tức đen mặt “Nói nhăng nói cuội!”

Lúc này không biết kẻ nào mở miệng nói “Bằng không chuyện này nhất định không phải do người làm...”

Ngụy Lập Diễm bị chọc giận,hắn quay đầu nhìn cánh cửa, gọi người cầm chìa khóa đến.

—Tao thật muốn xem, cậu Cả của chúng mày đang ở đâu!

Chìa khóa đưa tới,Ngụy Lập Diễm tự mình mở cửa, đám người phía sau nhìn hành động của Ngụy Lập Diễm đều khấn trương nín thở,căng thẳng chờ đợi hình ảnh sắp xuất hiện.

Cửa chỉ nha một tiếng mở ra, bên trong tối đen. Có kẻ gan lớn, chạy qua mở đèn.

Trong phòng trống rỗng,phủ đầy tro bụi, nơi này hai ngày trước vừa xảy ra án mạng,làm cho người ta vừa ngẫm lại liền cảm thấy âm trầm. Chính là ngoài cảm giác lạnh lẽo ra cũng không có gì khác thường.

Ngụy Lập Diễm quay đầu nhìn đám người “Thấy chưa!? Làm gì có quỷ!”

—”A! Cậu Ba!” Cùng lúc đó, người hầu đi theo Ngụy Lập Diễm bỗng dưng sợ hãi thất thanh hét lên,trợn to hai mắt nhìn ra cửa.

Ngụy Lập Diễm nhanh nhóng đi qua xem, lập tức phát hiện hai cầu mắt nhễ nhại máu tươi đang lặng lặng nằm ở đó.

Lúc này tất cả mọi người đều hãi hùng kêu rên “Có quỷ!” “Có quỷ a!” Tiếng hét dài đan xen lẫn vào nhau, hốt hoảng chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Mà ngay cả Ngụy Lập Diễm cũng biến sắc.

Bên kia,dì Ba đang lo lắng nhìn Ngụy Hà hôn mê, vẻ mặt hết sức khó coi

Nhìn Ngụy Hà lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe bên cạnh đang chở Ngụy Thường Đức

Thật sự...có quỷ sao?

Dì Ba căng thẳng,biểu tình mang theo kinh hoảng

_A Hà...đừng làm dì Ba sợ...dì Ba không chịu nổi đâu...

Dì Ba cầm tay Ngự Hà,nhưng khi nắm lấy tay cậu thì trong nháy mắt khiến trái tim bà kinh hãi như muốn ngừng đập.

Hai tay Ngự Hà dính đầy máu tươi!

Dì Ba hoảng sợ nhìn cánh tay đầy màu của Ngự Hà,lại nghĩ tới Ngự Thường Đức bị móc mắt,nhất thời sắc mặt xanh mét,ngơ ngác không thể cử động.

Chính là chỉ kinh hách trong chốc lát, dì Ba tựa hồ nhớ tới điều gì đó,bà vội vàng dùng đồ vật che khuất, lén lút lau sạch máu dính trên tay Ngự Hà,sau đó lại nhìn tài xế, gặp lái xe vẫn chuyên chú hướng về phía trước không để tới bên này.

Bà từng chút từng chút một lau đi máu trên tay Ngự Hà,động tác cứng ngắt chết lặng.

Dì Ba trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vẫn máy móc lau máu cho Ngự Hà...May mắn Ngự Hà mặc áo có tay,may mắn có bà đi theo cậu,may mắn...

26. Chương 26

_Sau khi cậu Cả nhà họ Ngự chết, Ngự lão gia liền ốm liệt giường,may mắn mới yên ổn được một chút, thì trong lúc tháo dỡ phòng cậu Cả, một công nhân bị ngã chết! Ngày hôm sau,Ngự gia mời gánh hát đến tổ chức sinh nhật cho cậu Hai, thì bà Hai lại phát điên, luôn mồm gọi tên cậu Cả, nhất định là đã nhìn thấy âm hồn của cậu Cả! Nhưng đây mới là chuyện lớn! Ngự lão gia a, ngay đêm hôm đó bị người ta móc hết hai mắt! Mà cầu mắt! Bị đặt trước cửa phòng của cậu Cả đã chết kia!Cậu Hai thì hôn mê chưa tỉnh được đưa đi cấp cứu rồi. Ai yêu, Ngự gia này chương khí mù mịt, thật đúng là bị quỷ ám, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây!

Lời đồn truyền đi rất nhanh,một truyền mười, mười truyền trăm.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cơ hồ toàn bộ người trong trấn đều biết. Có kẻ thích khoa trương,liên thối phòng chuyện này lên. Cái gì mỗi tối đều nhìn thấy cậu Cả nhà họ Ngự trở về đòi mạng,sắc mặt xám trắng,không có tròng mắt,đầu dưới kéo dài thật dài...

Nói giống như đã tận mắt chứng kiến vậy.

Chính là mặc kệ những kẻ đó nói như thế nào, đều không thể ảnh hưởng đến Ngự gia. Mà bên trong Ngự gia, mọi chuyện đều đang rối tung rối mù, nào rãnh rỗi mà bận tâm.

Ngự Hà vừa tỉnh lại liền bắt gặp hai mắt dì Ba phiếm hồng nhìn mình, Ngự Hà thầm căng thẳng,ngó nghiêng xung quanh, phát hiện đây là bệnh viện, mới khàn giọng hỏi “Dì Ba, chuyện gì vậy?”

_”Chuyện gì vậy? Con không nhớ gì hết sao?” Dì Ba lưng thẳng tắp, nhìn chằm chằm vào mắt Ngự Hà, vì giữ một tư thế quá lâu, cả người đều cứng ngắt, thực quái dị.

Ngự Hà trầm tư một hồi, hoang mang hỏi dì Ba “Dì Ba, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Không phải con đang nằm trong phòng sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

_”Thật sự không nhớ gì hết?” Biểu tình trên mặt dì Ba trở nên cổ quái,Ngự Hà bị xem không thoải mái,chỉ có thể gục xuống, giả vờ đau nhức, cau mày gật đầu nói “Không nhớ rõ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dì Ba vẫn như trước, nhìn Ngự Hà không chuyển mắt,sâu trong đồng tử tràn đầy sợ hãi, gần từng tiếng “Cha con, bị móc mắt.”

Ngự Hà lập tức cứng đờ

Hồi lâu, dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của dì Ba,Ngự Hà ngẩng đầu lên, hoảng sợ mở miệng “Ai, ai làm?”

Dì Ba nhìn Ngụy Hà, trầm mặc

Thấy dì Ba đột nhiên đứng dậy rời đi, trong lòng Ngụy Hà liền khẩn trương, nhớ lại câu nói kia của dì Ba, Ngụy Thường Đức... bị móc mắt!

Không lâu sau, dì Ba liền xoay người lại, “Thân thể không có gì đáng ngại chứ?”

Ngụy Hà không hiểu, bây giờ dì Ba đang tính toán cái gì? Ngụy Thường Đức bị móc mắt, mà bà còn bình tĩnh được như vậy? Nhưng vẫn mở miệng trả lời “Vâng... Không sao.”

__Theo dì đến chỗ này.

Ngụy Hà gật đầu, thời điểm từ trên giường xuống, dì Ba đột nhiên nói “Chuyện ngày hôm qua, không nhớ thì thôi, ai hỏi con cứ nói không biết.”

Ngụy Hà nghi hoặc ngẩng đầu, cậu thật sự không biết gì hết a, trừ việc không cẩn thận làm Ngụy Thường Đức hôn mê bất tỉnh ra, chuyện móc mắt... ngón tay của Ngụy Hà không tự giác đâm sâu vào lòng bàn tay, “Con muốn đi xem ông ấy.”

Dì Ba ngăn trở “Để cha con yên tĩnh nghỉ ngơi đi, chờ trở về lại qua thăm.”

Dì Ba mang cậu ra ngoài gọi hai chiếc xe kéo, báo tên một khu nghĩa trang, Ngụy Hà có chút kinh ngạc, đó là nơi hạ táng Ngụy Thư. Hơn nữa, dì Ba không kêu tài xế trong nhà mà gọi xe kéo, cho thấy muốn giấu diếm chuyện này.

__”Dì Ba...” Ngụy Hà bất an mở miệng.

Dì Ba ngồi lên chiếc xe phía trước, sau đó không hề để ý tới cậu, sắc mặt thực khó coi, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

Ngụy Hà khó hiểu, sao dì Ba lại lo lắng như vậy?

Ngụy Hà nhìn ngôi mộ, trong lòng không khỏi khó chịu, tuy bây giờ đối với cậu mà nói, Ngụy Thư đang tồn tại, cho dù Ngụy Thư không hề là người, nhưng anh vẫn ở bên cậu đó thôi. Nhưng, chỗ này lại là nơi mai táng thân thể của Ngụy Thư, thân thể bằng xương bằng thịt bị chôn sâu dưới lớp bùn đất. Thật khó chịu... trong lòng Ngụy Hà ghen ngào.

Dì Ba bỗng quỳ xuống, thấp một ngọn nến, đốt giấy tiền vàng bạc.

__”Trong suốt một năm con đi vắng, trong nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện...” Dì Ba nhìn bia mộ, Ngụy Hà không rõ có phải dì Ba đang nói chuyện với mình hay không, cậu quỳ xuống, cùng dì Ba đốt giấy tiền.

__”Đứa bé Ngụy Thư kia... Nó rất đáng thương.” Thời điểm dì Ba nói những lời này, hai tay bắt đầu run lên. Bà quay đầu lại nhìn Ngụy Hà “Là Ngụy gia chúng ta nợ nó.”

Ngụy Hà sững sờ, tiện đà mím chặt môi, rũ mắt xuống “Ừ.”

Ngụy Hà chỉ có thể lạnh nhạt ừ một tiếng, Ngụy gia nợ anh ấy, không sai.

__”Năm đầu tiên khi Ngụy Thư đến, dì Hai thiếu chút nữa đã hại chết nó.” Tiền giấy bị lửa đỏ nuốt chửng, giọng nói của dì Ba bình tĩnh đến thần kỳ.

Ngụy Hà nghe xong lập tức khiếp sợ ngẩng đầu “Dì nói gì?”

Dì Ba có chút lảng tránh, bà hơi gục đầu xuống “Dì Hai của con, vẫn luôn chán ghét nó.”

Dì Ba còn nhớ rõ, năm đó lúc Ngụy Thư tiến vào Ngụy gia, biểu tình trên mặt dì Hai cực kỳ âm ngoan, ánh mắt hận không thể lột da rút xương Ngụy Thư. Tuy biết tâm tính dì Hai độc ác nhưng dì Ba lại không ngờ tới, có một ngày ả lại xuống tay với một ma ốm hai tay trời gà không chặt như vậy. Có điều, dì Ba không thể không thừa nhận, gương mặt của Ngụy Thư rất giống mẹ mình. Dì Hai vừa nhìn thấy liền hận, trừ bỏ này ra, không có nguyên nhân nào khác.

Thời điểm sự kiện kia phát sinh, Ngụy Thư đã ở Ngụy gia hơn ba tháng. Chiều hôm đó, Ngụy Thường Đức không ở nhà, dì Ba nhân rồi muốn tìm mẹ Ngụy Hà nói chuyện phiếm, tới nơi mới biết mẹ Ngụy Hà đã dẫn cậu ra ngoài mua đồ.

Đang muốn đi về, thì bất gặp dì Hai đang ở trong phòng Ngụ Thư, hung tợn lớn tiếng mắng nhiếc gì đó, còn đập nát cả chén thuốc, không bao lâu liền thấy dì Hai đột nhiên nhìn chăm chăm Ngụ Thư, vươn tay liều mạng muốn bóp chết Ngụ Thư.

Lúc đó Ngụ Thư dường như không thể phản kháng, dì Ba nhìn không đành lòng, bước nhanh qua muốn ngăn cản dì Hai.

Chờ đến cửa thì, dì Ba không khỏi sửng sốt

Ngụ Thư mặc đồ diễn, hóa trang thành con hát, thần thái như vậy thật sự giống hệt mẹ mình.

Dì Hai ngày đó nổi lên sát tâm, vừa bóp cổ Ngụ Thư vừa điên cuồng mắng “Đồ tạp chủng, không muốn sống nữa sao? Mày đang thị uy với tao hả? Hả? Mày nghĩ mày đang làm cái gì? Giả làm con diêm hát rong giống mẹ mày sao? Mày cho là tao sợ mày chắc?”

Dì Ba khi ấy cũng bối rối không biết nên làm gì, bà chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng lại không ra tay ngăn cản. Thậm chí, chờ Ngụ Thư phát hiện bà, thống khổ nhìn bà còn bà thì vẫn bất vi động sở.

Vẫn là hầu gái bên cạnh dì Hai vội vàng xông vào, nói lão gia đã trở lại! Lúc này, dì Hai mới chịu buông tay.

Dì Ba vẫn không quên được ánh mắt của Ngụ Thư khi đó, cho tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ đến, đều làm bà cảm thấy khó chịu.

Đó là một đôi mắt tràn đầy oán hận.

Về sau, không còn gặp Ngụ Thư chạm vào di vật của mẹ mình nữa. Mà Ngụ Thư trôi qua cũng không tốt, bọn người hầu dần biết cậu Cả này không được coi trọng, cũng không còn ai xem Ngụ Thư là chủ, ngay cả cơm nước, nhớ thì đưa tới, không nhớ thì thôi.

Dì Hai vẫn thường xuyên xuất hiện ở chỗ Ngụ Thư, trào phúng một chút, nhục mạ một phen.

Đối với chuyện này, toàn bộ người trong Ngụ gia đều biết, nhưng lại không ai ra tay tương trợ. Cũng không biết trong vài năm đó, Ngụ Thư đã sống như thế nào.

Trong khi tất cả mọi người đều cảm thấy Ngụ Thư bị bắt nạt, thì dì Ba lại không cho là như vậy. Bà vẫn luôn có cảm giác, phía sau vẻ ôn hòa của đứa bé kia, cất giấu một mặt hoàn toàn trái ngược.

Một người cho dù bị đánh chửi nhục mạ đến trình độ nào cũng không phản kháng, điều này hoàn toàn không bình thường.

Ánh mắt của đứa bé kia, bình tĩnh đến mức đáng sợ

Có lẽ Ngụ Thư rất biết ẩn nhẫn, suốt ba năm dài chưa hề xảy ra chuyện lớn nào...

__Tóm lại, là dì Hai của con thua thiệt nó...

Dì Ba nói tới đây liền im lặng. Bà nhìn Ngụ Hà đỏ mắt, gương mặt tối sầm, bình tĩnh nói “Con khóc cái gì?”

Ngụ Hà trừng mắt không đáp, hỏi lại dì Ba “Ngụ Thư...Anh ấy thật sự đã sống như vậy sao...”

__”Chỉ trách nó sinh ra quá xinh đẹp, hại chính nó...” dì Ba nói một chút lại ngẩng đầu nhìn Ngụ Hà

“Cũng hại cả con.”

Đang thương cảm, Ngụ Hà nghe xong những lời này lập tức ngẩng đầu hoang mang nhìn dì Ba.

Dì Ba cũng không nhìn cậu, đột nhiên gục đầu xuống, khấn vài cái trước mộ Ngụ Thư “Ngụ gia có lỗi với con, nợ này nhất định sẽ trả, nhưng xin con buông tha cho bọn họ, buông tay đi...”

Ngụ Hà nhìn một màn, ánh mắt nhìn Ba có chút thay đổi

Dì Ba dường như biết rất nhiều chuyện, đồng thời cũng che giấu rất nhiều chuyện. Trong lúc nói, dì Ba tựa hồ vẫn luôn giãy dụa muốn bỏ chạy, nhưng lại bị một bàn tay vô hình gắt gao đè xuống giữ chặt. Dì Ba chỉ nói đến đây, nhất định còn chưa hết, một năm cậu không ở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một trận gió ập tới, ngọn nến bị thổi tắt.

Dì Ba đứng dậy, vỗ vỗ bần đất trên người, “A Hà, về nhà thôi.”

Ngụy Hà bất động, cậu nhìn mộ Ngụy Thư, thật lâu sau mới quay đầu hỏi dì Ba “Ngụy Thư anh ấy, chết như thế nào?”

Dì Ba không ngờ tới Ngụy Hà sẽ hỏi như vậy, nhất thời bất ngờ đứng trân tại chỗ, nhìn Ngụy Hà không nói nên lời

__Dì Ba, Ngụy Thư anh ấy...

__”Con thật sự muốn biết sao?” Dì Ba thẳng ngoắc ngoắc nhìn Ngụy Hà

Gặp dì Ba như vậy, Ngụy Hà đột nhiên không biết vì cái gì trong lòng có chút bất an, chẳng lẽ Ngụy Thư chết là do một nguyên nhân khác?

Cuối cùng cậu vẫn do dự gật đầu “Con muốn biết.”

Dì Ba cụp mắt, bà nhìn sau lưng mình sau đó nhìn Ngụy Hà, tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó, trầm tư một hồi mới rụt rè nói “Ngụy Thư, nó tự sát.”

Ngụy Hà sửng sốt, hoảng sợ mở to hai mắt, cậu không thể tin nhìn chằm chằm dì Ba

Đồng thời khi dì Ba nói xong câu đó, trong mắt liền không thể ức chế sợ hãi.

27. Chương 27

Ngụy Hà không biết mình cùng dì Ba đã rời khỏi khu nghĩa trang như thế nào, chỉ thấy khi tỉnh táo lại, cậu đang đứng trước giường bệnh của Ngụy Thường Đức.

Hai mắt Ngụy Thường Đức bị băng kín, người vẫn trong trạng thái hôn mê, hơi thở mỏng manh.

Ngụy Thư tự sát...? Tại sao Ngụy Thư phải tự sát...?

Không đúng, Ngụy Thư bị Ngụy Thường Đức hại chết. Ngụy Thư nói như vậy, anh ấy còn dùng vẻ mặt thống khổ nhìn mình, do chính miệng anh ấy nói với mình.

Làm sao có thể...?

Dì Ba đang gạt mình sao? Không, dì Ba không thể nào gạt mình, còn Ngụy Thư... Cậu làm sao có thể nghi ngờ Ngụy Thư được chứ?

Chính là... Một trong hai người, nhất định có kẻ đang nói dối.

__”Lúc con hôn mê, Lập Diễm có đến một chuyến, toàn bộ gánh hát kia đã dọn đi, không thăm tra được gì.” Dì Ba mặt không biểu tình, hai mắt chăm chú nhìn Ngụy Thường Đức, nói chuyện với Ngụy Hà.

Ngụy Hà vẫn chưa hết rối rắm, siết chặt nắm tay, sắc mặt trắng bệch

Dì Ba không nhắc lại chuyện cũ, nói với Ngụy Hà “Thời gian không còn sớm, để dì gọi người đưa con về, tới nhà rồi con nhớ hảo hảo nghỉ ngơi.”

__”Lão già này sắp chết rồi sao?” Ngụy Hà tỏ ra rất bình tĩnh, chính là trong mắt lấp lánh thủy quang, làm cho dì Ba cảm thấy an lòng, A Hà đứa nhỏ này, kỳ thật tâm địa không xấu.

__”Hắn là sẽ chết, lão già này xem ra cũng sống không được bao lâu, làm nhiều chuyện thất đức như vậy, nhất định gặp báo ứng.”

Ngụy Hà nghiêng răng nghiêng lợi, dì Ba nhận ra cậu đang cố cạy mạnh, nhưng bà lại phá lệ trả lời “Sẽ không đâu.”

Những lời này không phải đang an ủi, mà là khẳng định

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn dì Ba “Tại sao? Lão già kia đáng chết.”

—”Con hận cha mình đến thế sao?” Dì Ba chua xót

Ngụy Hà không chút do dự gật đầu “Phải.”

Ngụy Hà vừa trở lại Ngụy gia thì Ngụy Lập Diễm lập tức tìm tới, khi đến còn dẫn theo Ngụy Lượng, sắc mặt âm trầm “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Lượng không hiểu hai người đang nói gì, chính là lúc nhìn thấy Ngụy Hà liền vươn tay chỉ vào mặt cậu hắc hắc cười “Tuần tuần! Tuần tuần đen đen!”

Ngụy Hà chuyển tầm mắt sang Ngụy Lượng, không để ý tới Ngụy Lập Diễm chút nào. Mặc kệ Ngụy gia xảy ra chuyện gì, thằng ngốc này vẫn luôn vui tươi hơn hử, nó rốt cuộc có biết cái gì gọi là vui là buồn hay không? Có thể là ngốc nhân có ngốc phúc. Cuối cùng Ngụy Hà đưa ra kết luận như vậy.

—”Tao cũng muốn biết đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hà quay đầu nhìn Ngụy Lập Diễm

Ngụy Hà phát hiện, khí thế trong mắt Ngụy Lập Diễm luôn cao hơn cậu.

Ngụy Lập Diễm nghe xong liền nhú mày

—”Tao không nhớ gì hết.” Ngụy Hà nói tiếp “Mà mày để ý cái này làm gì? Lão già kia chết, không phải sẽ có lợi cho mày sao?” Ngụy Hà trào phúng

Gặp Ngụy Hà như vậy, Ngụy Lập Diễm thật không nói gì thêm, tựa hồ bị Ngụy Hà nói trúng, nhưng cũng không giận, câu này vốn là sự thật. Cuối cùng chỉ lạnh giọng cảnh cáo Ngụy Hà “Anh tốt nhất nên an phận thủ thường, đừng động cái gì tâm tư.”

Ngụy Hà cũng không để ý đến Ngụy Lập Diễm, vươn tay xoa đầu Ngụy Lượng, “Lượng Lượng ăn cơm chưa?”

Ngụy Lượng mở to hai mắt, cố gắng hiểu lời Ngụy Hà nói, sau đó lắc đầu rồi lại gật đầu

Ngụy Hà nặng nề thở dài, không biết tại sao

Sau đó, Ngụy Hà dưới cái nhìn âm trầm của Ngụy Lập Diễm, tiêu sái rời đi

Ngụy Hà chân trước vừa đi, Ngụy Lượng liền ngẩng đầu nhìn Ngụy Lập Diễm nói “Tuần tuần đen, tuần tuần đen.”

Cho dù từ nhỏ đã ở chung với Ngụy Lượng, Ngụy Lập Diễm cũng không hiểu Ngụy Lượng đang nói gì, Ngụy Hà có chỗ nào đen?

Nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của Ngụy Lượng, Ngụy Lập Diễm sờ đầu nó, đành xem như Ngụy Lượng đang nói nhảm vậy.

Ngụy Lượng lệch đầu sang một bên, trên người tuần tuần đang tỏa ra hắc khí kia, trông vui thật! Còn có cái anh kia...cái anh kia sao cứ nhìn qua bên này mãi?

Ngụy gia thật im lặng, nếu Ngụy Hà đoán không sai, người hầu phổng chùng cuốn gói chạy hết rồi

Ngụy Hà theo thói quen đi về căn phòng trước kia đã ở, trên đường lại bắt gặp Trình Hảo

Trình Hảo vừa thấy Ngụy Hà, đầu tiên là sửng sốt, sau đó do dự không biết có nên chào hỏi Ngụy Hà hay không. Ngụy Hà tiến về phía hắn, Trình Hảo phân vân nửa ngày, rốt cuộc có lấy dũng khí ngăn Ngụy Hà lại “Cậu, cậu Hai! Cậu đừng vào trong đó!”

Ngụy Hà nhìn hắn “Sao vậy?”

—”Ngày, ngày hôm qua...Tóm lại cậu Hai đừng đi. Nơi đó không sạch sẽ...” Trình Hảo lắp bắp

Nghe Trình Hảo nói, Ngụy Hà có chút không vui, “Cái gì không sạch sẽ? Mày cũng bắt đầu nói lung tung rồi sao?”

Trình Hảo ghen đỏ mặt, vội vàng lắc đầu nói không phải, chính là một màn kia thật sự rất khủng bố

Ngụy Hà hừ lạnh một tiếng, phát tay “Được rồi, được rồi, không cần giải thích đâu. Tao chỉ định về phòng lấy ít đồ thôi.”

Trình Hảo đáng thương nhìn Ngụy Hà không nói, cả ngày nay hắn đều lo lắng cho cậu Hai, lỡ có kẻ nào vu oan giá họa nói cậu Hai liên quan đến chuyện lão gia bị móc mắt, thì cậu Hai nhất định sẽ gặp rắc rối

Đang đi, Ngụy Hà đột nhiên quay đầu lại hỏi Trình Hảo “Đúng rồi, dì Hai bây giờ ra sao?”

__ “Dì Hai vẫn điên điên khùng khùng, không cho ai tới gần cả, cứ tự nhốt mình trong phòng...” Trình Hảo đáp

Ngụy Hà gật đầu, hỏi thêm “Trong nhà bị ma ám. Mà kẻ gây ra là Ngụy Thư. Mọi người đều đồn như vậy đúng không?”

Trình Hảo không rõ nhìn Ngụy Hà gật đầu

__ “Vậy mày cảm thấy thế nào?” Ngụy Hà nhìn hắn

Biểu tình trên mặt Trình Hảo lập tức cứng đờ, sau đó rũ mắt xuống không nói lời nào

Ngụy Hà quan sát hắn, cũng không nói gì, chỉ nhắc nhở “Chuyện của cậu mày, cho dù sự thật, mày việc gì phải sợ anh ấy, đó là cậu Cả của mày.”

Trình Hảo đỏ mặt, mạnh gật đầu

__ “Mặc kệ anh có gạt em hay không, em vẫn luôn đứng về phía anh

Ngụy Hà nhìn vết máu khô trên đất, thật lâu sau mới mở miệng, nói với Ngụy Thư

Dừng lại một hồi, Ngụy Hà đứng dậy, đầu hơi choáng váng. Thì ra thân cận một lần phải trả giá đắt như vậy, thậm chí là tử vong.

Ngụy Hà chậm rãi rời đi, người phía sau cứ lảng lảng nhìn theo bóng dáng của cậu thật lâu.

Ngụy Hà uống say mềm, kéo xe nâng cậu, “Thiếu gia muốn đi chỗ nào nha? Ngài nói địa chỉ, con đưa ngài trở về.”

Ngụy Hà mơ mơ màng màng nhìn kéo xe, sau đó lắc đầu “Không, không phải anh của tao.”

__ “Ngài còn nhớ địa chỉ nhà mình sao?” Kéo xe đau đầu nhìn cậu, ma men thật khó hầu hạ

Ngụy Hà dường như nhìn thấu tâm tư của tên kéo xe, nhếch miệng cười, khoát tay bảo “Mày tưởng tao say chứ gì? Không! Tao không có say!”

Kéo xe gặp Ngụy Hà như vậy cũng không muốn chở, dù sao thời gian còn sớm, trời vừa mới chập tối, mặc hắn gây sức ép đi, cũng không liên quan đến mình.

__ “Tao đang đợi anh tao đến đón.

Ngụy Hà cười hì hì tựa vào tường, trên đường kẻ tới người lui, rất náo nhiệt, thỉnh thoảng gặp ma men ngã say ngoài đường là chuyện thường, nên chẳng ai đoái hoài đến Ngụy Hà.

Ngụy Hà giằng co một hồi liền yên tĩnh, mơ mơ màng màng nhìn thấy một đôi chân đứng trước mặt mình

Ngụy Hà cũng không ngẩng đầu “Tao không có say...”

Người nọ khẽ cười một tiếng, ngồi chồm hồm xuống, vỗ vai Ngụy Hà “Cậu Hai, cậu có thói quen thật xấu, mỗi lần say đều gục ven đường.”

__ “Tao! Tao không say!” Ngụy Hà nổi giận, cong người muốn đá kẻ trước mặt

Chính là toàn thân vô lực, vừa động một chút, cả người liền ngã xuống

__”Không biết uống hết bao nhiêu a...” Người nọ thán một tiếng,nâng Ngụy Hà dậy, đặt trên lưng

Ngụy Hà vẫn lảm nhảm “Tao không say, không say...”

Người nọ cũng phụ họa, cười nói “Vâng vâng, cậu không say.”

Bỗng phía sau không có động tĩnh, không còn ồn ào, thật im lặng

Dương Thanh ngoái đầu lại xem,vừa lúc chống lại hai mắt Ngụy Hà, có chút mơ màng

Khuôn mặt Ngụy Hà kiên định,không hề có chút thanh tú hay đáng yêu, nhưng thoát nhìn mạnh mẽ cứng rắn như thế giờ lại bày ra bộ dạng ngơ ngác đáng thương, không khỏi làm cho người ta mềm lòng.

Dương Thanh thấy cậu hé miệng nói “Những kẻ thanh tỉnh mới đáng thương nhất...”

Trong lúc nhất thời cũng không rõ người này đang say thật hay say giả

Dương Thanh chớp mắt nhìn Ngụy Hà,Ngụy Hà cũng nhìn y vài giây, sau đó gục lên vai Dương Thanh, ngủ mất

Dương Thanh bật cười,xem ra say thật rồi

Cũng không biết có phải là duyên phận hay không,cậu Hai nhà họ Ngụy Hà này lần nào say cũng bị y bắt gặp ven đường

Nhớ tới chuyện xảy ra ở Ngụy gia tối hôm qua,Dương Thanh không khỏi có chút đồng tình với Ngụy Hà. Mỗi lần tâm tình không tốt cậu Hai này mới chạy ra ngoài mua say,sống trong cái gia đình kia, cũng rất khó khăn...

Trên lưng cảm thấy nặng, Dương Thanh lắc người vài cái. Lại đi thêm mấy bước liền gọi một chiếc xe kéo,thả Ngụy Hà lên,nói địa chỉ với kéo xe. Nghĩ nghĩ vẫn không yên lòng, thôi thì cùng về với Ngụy Hà vậy.

Lần này vừa đưa Ngụy Hà tới cửa liền đụng phải dì Ba. Dì Ba nhìn Ngụy Hà say rồi tỉnh rồi mù vô cùng đau lòng, vội vàng phân phó người hầu “A Hà, sao lại uống say như vậy?”

Nhìn qua dì Ba tựa hồ rất thương Ngụy Hà, Dương Thanh nghĩ

__”Cảm ơn cậu đã đưa A Hà về.” Chờ đám người đưa Ngụy Hà vào,dì Ba mới chú ý tới Dương Thanh

Dương Thanh lắc đầu “Nhắc tay chi lao mà thôi.”

__”Cậu với A Hà là...” Dì Ba nghi hoặc nhìn Dương Thanh

Dương Thanh cười nói “Bạn bè.”

Xem ra dì Ba không nhớ mặt y, Dương Thanh cũng không muốn giải thích nhiều,trả lời như vậy cũng khá thích hợp,tuy quan hệ giữa bọn họ cũng không thể xưng là bạn bè

__Tiến vào nhà ngồi một chút, uống chén trà lại đi.

Dương Thanh đang muốn cự tuyệt,nhưng nhìn dì Ba là cố ý muốn giữ y lại cũng không thể từ chối,đành gật đầu đồng ý

Theo dì Ba vào Ngụy gia,Dương Thanh mới thấy, Ngụy gia ban ngày cũng không khác gì ban đêm. Có thể là vì đồng nhà cũ, nên dù cho bây giờ có mở hết đèn, vẫn luôn cảm thấy có chút âm trầm. Hơn nữa, tối hôm qua vừa xảy ra chuyện,cộng thêm lời đồn đãi từ bên ngoài, Dương Thanh không khỏi cảm thấy hối hận về quyết định của mình.

__Đi pha một bình trà đến.

Dì Ba phân phó hạ nhân xong liền quay đầu nở nụ cười với Dương Thanh “Mời ngồi.”

Dương Thanh gật đầu ngồi xuống

__Từ ngày A Hà chúng tôi trở về cũng không thấy nó có bạn bè gì. Hiện tại, tôi cũng có chút an tâm, vốn đang lo lắng với tính tình quái gở của nó...

Dương Thanh nhìn vẻ lo lắng cùng sốt ruột trên mặt dì Ba, nếu không phải đã biết đây là bà Ba nhà họ Ngụy, không chừng y còn tưởng lầm bà là mẹ ruột của Ngụy Hà.

28. Chương 28

__Dì Ba, cậu Hai không ngừng nôn mửa, còn la hét đòi gặp cậu Cả nữa.

Một người nghiêng ngả lão đảo chạy vào sảnh, đầu đầy mồ hôi, cực kì sợ hãi

Dì Ba nghe xong vội vàng đứng lên, chạy theo người hầu kia

Dương Thanh nghĩ nghĩ, cũng đi qua xem

__Buông! Tụi bây thả tao ra! Tao muốn đi tìm Ngụy Thư! Anh! Anh! Đừng đi!

Ngụy Hà ngồi trên đất dẫy giụa, một hạ nhân đứng bên cạnh khuyên thế nào cũng không nghe.

Dì Ba đi tới, đột nhiên vươn tay hung hăng tát vào mặt Ngụy Hà, Dương Thanh đứng ở phía sau không khỏi sững sốt, vội vàng tiến đến khuyên can “Bà Ba sao lại...”

Dì Ba không để ý tới y, chỉ rút nước mắt nhìn Ngụy Hà “Con đang nói mê sảng gì đó! Hả? Cái nhà này còn chưa đủ loạn hay sao!”

Ngụy Hà bất vi động sở, ngơ ngác nhìn dì Ba, ủy khuất nói “Con nhìn thấy anh ấy.”

__”Nói bậy! Nói bậy!” Dì Ba lại tát một cái, Ngụy Hà dường như không biết đau, chỉ ngơ ngác nhìn dì Ba

Dì Ba khóc lóc hại, có chút kích động “Con đừng dọa dì, dì nghe con nói như vậy, thật sự chịu không nổi...thật sự chịu không nổi...”

Gương mặt dì Ba che kín nước mắt, ôm chầm lấy đầu Ngụy Hà. Ngụy Hà không nói gì, hai mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dương Thanh biết một người ngoài như y không thể nhiều lời, chỉ cười cười an ủi Ngụy Hà. Nhưng Ngụy Hà vẫn nhìn y, hai mắt dại ra.

Dương Thanh thăm buồn bực, vươn tay quơ quơ trước mặt Ngụy Hà. Ngụy Hà đột nhiên ngây ngốc cười hề hề

Dương Thanh hồ nghi quay đầu ra sau.

Một cái bóng trắng đang đứng trong góc hành lang cách đó rất xa, ngẩng đầu nhìn về bên này

Trong nháy mắt, lông tơ trên người Dương Thanh cơ hồ dựng đứng hết lên, lại quay đầu nhìn Ngụy Hà, phát hiện Ngụy Hà vẫn chuyên chú hướng về phía người kia, nở nụ cười thỏa mãn.

__Cho cậu chê cười, A Hà uống say, liền nói nhảm

Trần an Ngụy Hà xong, dì Ba tiễn Dương Thanh ra cửa

Dương Thanh không thèm để ý lắc đầu, “Không sao, con hiểu mà.”

__Lần sau lại bảo A Hà mời cậu tới chơi, hảo hảo chiêu đãi cậu.

Dì Ba miễn cưỡng mỉm cười, Dương Thanh gật đầu

Chờ dì Ba xoay người vào nhà, Dương Thanh cũng định trở về, lúc đi bất giác liền quay đầu nhìn lại

Lập tức, y bắt gặp một người mặt mày như họa.

Trên cơ thể người nọ thân nhiên tỏa ra mùi dược hương, đang đứng bên trong cách cửa chính một khoảng, mùi dược hương nồng nặc vờn quanh chớp mũi Dương Thanh.

Y có chút không thích mùi hương này, trước đây thân thể không tốt, thường xuyên phải uống thuốc, khiến cho hiện tại vừa ngửi được loại mùi này liền cảm thấy buồn nôn.

—”Cảm ơn cậu đã đưa A Hà về.” Thanh âm người nọ mềm nhẹ, đi sâu vào lòng người

Thân thể cứng đờ của Dương Thanh lập tức buông lỏng, tận lực bình tĩnh đáp “Không cần cảm ơn đâu.”

—”Cậu hát Ban Công Hội rất hay.” Người nọ thản nhiên nói một câu

Dương Thanh đành phải miễn cưỡng đứng lại trả lời “Vâng, cảm ơn đã khen.”

Trong lòng cưỡng ép bản thân không nên nhìn người nọ, cho nên cúi đầu, lại cố tình thấy được dưới chân người nọ không có cái bóng

Tiếng lòng buộc chặt, Dương Thanh ngẩng đầu cười khan “Nếu không có việc gì, tôi đi trước đây.”

Thấy người nọ không nói gì, Dương Thanh liền cầm đầu bỏ chạy

Thời điểm rời đi, Dương Thanh thậm chí còn có thể cảm nhận được tầm mắt của người nọ, vị thiếu gia kia sắc mặt trắng bệch đứng ngay cửa, trầm mặc không lên tiếng, lẳng lặng nhìn y.

Giống như con mồi bị theo dõi vậy...Dương Thanh lắc lắc đầu, không khỏi sợ hãi. Y không hề có bất cứ quan hệ nào với Ngụy gia, chắc hẳn không trêu chọc trúng ai đâu nhỉ?

Dì Ba nhìn Ngụy Hà ngủ say, thật lâu sau, mới run rẩy vươn tay sờ mặt Ngụy Hà

Bà nói “Ngụy gia nợ con, nhưng Ngụy Hà lại không có. Con đừng hại nó...”

Lời này hiển nhiên không phải nói với Ngụy Hà, chính là trong phòng trừ bỏ Ngụy Hà ra cũng không có người khác, thoát nhìn vô cùng quỷ dị.

—”Dì biết con đã trở lại, dì biết con vẫn luôn ở đây...Nhưng dì van con, đừng thương tổn A Hà, A Hà vô tội mà...”

Dì Ba sờ đầu Ngụy Hà, nước mắt lăn chả không ngừng rơi xuống.

Cửa “Chi nha!” một tiếng mở ra, dì Ba quay đầu nhìn, không ai cả, bên ngoài trống rỗng không một bóng người.

Dường như bị kinh hách, dì Ba lão đảo lui về sau mấy bước, hoảng sợ nói “Người, người đừng lại đây...”

Sau khi dứt lời thì cổ lãnh khí vọt tới bà đột nhiên tiêu thất

Dì Ba kinh hồn chưa định, há mồm thả hồn hển

—Tôi không muốn các người chết sớm như vậy, chính các người đã tra tấn tôi một đoạn thời gian rất dài...

Không biết từ khi nào Ngụy Hà đã mở mắt, cậu quay đầu nhìn về phía dì Ba, ánh mắt trống rỗng vô hồn mà giọng nói rõ ràng không phải của Ngụy Hà.

Dì Ba kinh hãi, trợn to hai mắt nhìn Ngụy Hà.

Cũng không bao lâu, bất quá mấy chục giây sau, Ngụy Hà vẫn là Ngụy Hà, vẫn im lặng ngủ say như trước, tựa hồ tất cả đều là do dì Ba trông gà hóa cuốc

Đồng thời như có một bàn tay vô hình bóp lấy cổ mình, dì Ba bắt đầu không thể hô hấp

Tầm mắt của bà dần dần trở nên mơ hồ...

—”Cứu tôi...” Ngụy Thư thống khổ tuyệt vọng, Ngụy Thường Đức tới gần anh, ánh mắt mất trí tràn đầy si mê

Lúc này anh lại bắt gặp dì Ba đang đứng ở cửa, hệt như những lần bị dì Hai dày vò, lúc sau vang lên tiếng la, vừa hận vừa bất lực.

Dì Ba kinh ngạc nhìn chăm chăm một màn trong phòng không thể nhúc nhích, cảm giác ghê tởm như ăn phải ruồi bọ, chính là bà chỉ có thể trơ mắt nhìn không thể làm gì.

__”A!” Là tiếng hét của Ngụy Thường Đức

Thì ra lúc Ngụy Thường Đức muốn chạm vào Ngụy Thư, Ngụy Thư liền quơ lấy mảnh sứ vỡ, cắt một nhát lên tay Ngụy Thường Đức.

Ngụy Thường Đức chợt tỉnh táo lại, đầu tiên cho Ngụy Thư một tát, sau đó dường như ý thức được hành động bất thường của mình, lập tức hốt hoảng bỏ chạy.

Ngụy Thư ngã ngồi trên đất, quần áo hỗn loạn, ngẩng đầu nhìn bà, trong mắt chất đầy oán hận...

Dì Ba giật mình, quay đầu chạy trốn.

__Cứu tôi...

Đôi mắt kia thẳng tắp nhìn vào mắt bà, mỗi một lần như vậy bà đều cố gắng phớt lờ, mỗi một lần, bà đều làm như không thấy.

__”Cứu tôi...” Giọng nói kia vẫn cứ quanh quẩn bên tai bà

Ngày hôm sau, Ngụy Thư chết.

Trên cổ có một bàn tay đang muốn bóp chết bà, dì Ba dùng sức tháo mở, bà vùng vẫy lắc đầu nhưng không khí càng ngày càng loãng.

Mà đúng lúc này, cánh tay kia đột nhiên buông lỏng, bà mềm nhũn ngã nhào trên đất, trong lúc hỗn loạn, bà chợt ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Bà bắt gặp hình ảnh của chính mình đang lén lút trốn trong một góc bí mật, lạnh lùng nhìn qua bên này...

__Cứu tôi...

Cả người dì Ba sững sờ chết lặng

Ngụy Hà tỉnh, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, muốn uống nước

Cậu từ trên giường ngồi dậy, đầu rất đau, nhìn gì cũng thấy mơ hồ. Định đi qua rót ly nước, lại phát hiện hai chân tê rần, không thể cử động.

__”Bên ngoài có ai không?” Ngụy Hà khàn khàn hô, đợi hồi lâu cũng không có người trả lời

Ngụy Hà đành xoa nắn chân mình, tính toán chờ máu lưu thông rồi nói sau

Đột nhiên vang lên tiếng nước chảy.

Ngụy Hà ngẩng đầu, một người đang đưa lưng về phía cậu, cầm ấm rót trà, nhận ra tấm lưng quen thuộc, Ngụy Hà lập tức nở nụ cười “Anh...”

Người nọ khẽ quay đầu lại, cái đầu xanh tím tỏa ra hắc khí, cách quá xa không thấy rõ ngũ quan

__”A!” Ngụy Hà lập tức hoảng sợ hét rầm lên

__”Phanh!” Đầu không biết đụng phải thứ gì, Ngụy Hà ăn đau bật người ngồi dậy

Thời điểm mở to mắt mới biết, thì ra chỉ là một giấc mơ... Gần đây tổng luôn mơ thấy ác mộng, Ngụy Hà thở dài một hơi, nhắm mắt định thần, cổ họng khát khô

__Đã tỉnh.

Thanh âm ôn hòa bỗng vang lên bên tai, Ngụy Hà lại mở choàng hai mắt, nhìn đến cánh tay trắng nõn đang cầm tách trà lơ lửng giữa không trung.

Vừa xoay qua bên cạnh lập tức chống lại một đôi mắt tràn đầy ôn nhu

Nguyệt Hà chớp chớp mắt, đột nhiên chồm người qua.

__”Phanh!” Tách trà rơi xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh

__”Cuối cùng cũng mơ thấy anh, em luôn muốn được gặp anh.” Mang theo giọng mũi dày đặc, Nguyệt Hà ôm chặt người trước mắt.

Người nọ hơi cương một chút, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Nguyệt Hà trấn an “Không phải anh đã ở đây rồi sao?”

__”Lúc em không ở bên cạnh, anh đi đâu vậy?” Nguyệt Hà tựa đầu lên vai Nguyệt Thư, nũng nịu cọ cọ hết như một con cún cỡ lớn.

Nguyệt Thư không trả lời cậu, vẫn như trước ôn như vuốt ve lưng Nguyệt Hà, xoa dịu người trong lòng.

__”Anh ghét em sao?” Nguyệt Hà lại hỏi anh, vẻ mặt tựa như hôm hỏi anh có yêu cậu không, chính là lần này Nguyệt Hà đã tự tin hơn.

Nguyệt Thư vẫn không nói gì, chỉ hôn lên trán cậu, động tác rất nhẹ

Nguyệt Hà ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Nguyệt Thư “Có người nói cho em biết, lão già kia bị móc hết hai mắt, là do anh làm.”

Nguyệt Hà rất tỉnh táo, cậu lẳng lặng chờ đợi Nguyệt Thư trả lời

Chính là cậu đang nói dối, không ai nói cho cậu biết hung thủ là ai.

Ánh mắt Nguyệt Thư tối sầm.

Nguyệt Hà lại chôn đầu vào hõm vai anh “Em không tin.”

Nguyệt Thư vươn tay ôm Nguyệt Hà, thản nhiên “Ừ” một tiếng

__Nếu là anh làm, em sẽ không vui. Lão già kia đáng chết, móc mắt lão còn nhẹ, rõ ràng phải giết lão chết luôn cho rồi.

Về mặt Nguyệt Thư tràn đầy ôn nhu, người trong ngực khẽ run rẩy, Nguyệt Thư cũng không nói gì, chỉ hôn lên cổ Nguyệt Hà.

Tựa đầu gác lên vai Nguyệt Thư, hai mắt Nguyệt Hà rung rung phấp phồng, nước mắt ào ào chảy ra, ướt đầm áo Nguyệt Thư.

Sau đó, cậu lại nghe Nguyệt Thư từ tốn hỏi mình “Sao A Hà lại khóc?”

__”Bởi vì em thích anh.” Nguyệt Hà nói như thế

Tiếp đó, dường như không thể chịu đựng được nữa, Nguyệt Hà đột nhiên ôm chặt lấy Nguyệt Thư gào khóc, ủy khuất giống hệt như một đứa trẻ

Nguyệt Thư thực bình tĩnh, dùng tay vuốt ve tóc cậu, từng chút từng chút một

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong đôi mắt hẹp dài xinh đẹp tưởng chừng như tĩnh lặng kia đang cố gắng che lấp cảm xúc dị thường không ngừng dâng mãnh trào ra...

Đứa ngốc này, tựa hồ đã biết điều gì đó...

Chính là đáy mắt anh vẫn ôn nhu như nước, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt Nguyệt Hà “Đừng khóc.”

Nguyệt Hà nhìn Nguyệt Thư, đau đớn vẫn luôn kìm nén trong lòng giờ đây đang kêu gào, đục khoét tìm đường chui ra, cậu không thể không chế được cảm xúc của mình.

Tại sao cậu lại yêu Nguyệt Thư cơ chứ? Vì cái gì lại yêu thắm đến nước này?

29. Chương 29

__Cậu Hai, cậu đã tỉnh.

Trình Hảo vừa gặp Ngụy Hà mở cửa, liền bưng chậu nước vào, Ngụy Hà gật gật đầu, cảm thấy hai chân mềm nhũn, lão đảo không vững, nhìn gì cũng mơ hồ.

Trình Hảo đặt đồ vật sang một bên, nhìn Ngụy Hà khẽ cau mày, đang muốn mở miệng hỏi cậu Hai làm sao vậy, nhưng chợt nghĩ đến bản thân là kẻ hầu người hạ, không có tư cách nhiều lời, liềm mím chặt môi không nói, chỉ dùng vẻ mặt lo lắng nhìn Ngụy Hà.

Khí sắc cậu Hai càng ngày càng kém, đáy mắt đều thâm đen.

Trình Hảo nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng “Cậu Hai, cậu...”

__”Hôm qua tao xin, ai đưa tao về vậy?” Ngụy Hà gãi tóc hỏi Trình Hảo

Trình Hảo nói “Là bạn của cậu Hai.”

__”Bạn?” Ngụy Hà nghi hoặc nhíu mày, cậu làm gì có bạn

__”A, đúng rồi. Người nợ xưng là Dương Thanh. Sau khi đưa cậu Hai về, bà Ba còn mời ngài ấy vào nhà uống nước.”

__”Dương Thanh...” Ngụy Hà trợn to hai mắt, lại là y. Hai lần, đều là y đưa cậu trở về, này có tính là mắc nợ người ta không? Nhưng...Ngụy Hà thật không muốn gặp Dương Thanh, nhớ tới ánh mắt mà Ngụy Thư nhìn y, trong lòng Ngụy Hà thậm chí có chút ghen ghét

__”Đúng rồi cậu Hai, dì Ba hôm qua hình như có chút không khỏe, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy rời giường. Cậu có muốn qua thăm hay không?” Trình Hảo nói. Từ lúc dì Ba rời khỏi phòng cậu Hai, sắc mặt đã có chút không thích hợp, tái nhợt cực kì kinh hoàng.

__”Dì Ba không thoải mái sao?” Ngụy Hà nhíu nhíu mày “Để tao đi thăm bà ấy.”

Trên đường đến phòng dì Ba liền đi ngang qua phòng dì Hai, nghe thấy bên trong có tiếng động, Ngụy Hà chợt dừng lại trước cửa, mà cửa thì không khóa.

Cậu xuyên qua khe hở, lặng lẽ nhìn vào bên trong.

Dì Hai tựa hồ đang khắc khẩu với Ngụy Lập Diễm

__Tránh ra! Tránh ra!

Dì Hai dùng tay đẩy Ngụy Lập Diễm, Ngụy Lập Diễm cũng không tức giận chỉ lẳng lặng đứng ở một bên

Hiện tại, dì Hai dường như biến thành một người hoàn toàn khác, tóc tai rối tung, sắc mặt tiêu tụy, con mắt đại ra trần đầy sợ hãi

__”Đừng lại đây! Không phải tao! Mày cút ngay! Tao không có giết mày!” Dì Hai khàn giọng mắng

Ngụy Lập Diễm không vui nhíu mày “Mẹ đang nói nhầm gì đó!”

__”Đừng! Đừng! Đừng bám theo tao nữa!” Dì Hai che mặt, quỳ gối trên giường, hai mắt sưng húp

Ngụy Lập Diễm thấy vậy liền nổi giận, đi nhanh về phía trước lôi kéo dì Hai, thanh âm lạnh lùng “Mẹ! Là con! Lập Diễm đây!”

__”Lập Diễm...” Dì Hai mơ mơ màng màng nhìn Ngụy Lập Diễm. Chính là ả làm sao còn có thể nhận ra Ngụy Lập Diễm, rõ ràng là gương mặt của một người phụ nữ, không đúng, lại hóa thành Ngụy Thư...Bà phát hiện hai người đang trợn trắng mắt nhìn bà.

Dì Hai hoảng sợ thét điên lên, chống giường bật người ra sau “Không phải! Mày là Tú Đồng! Mày là Ngụy Thư! A!!!! Mày đi tìm Ngụy Thường Đức! Không liên quan đến tao! Là lão giết mày!”

Nghe dì Hai nhắc tới Tú Đồng, Ngụy Hà khản trương vánh tai nghe

Chỉ thấy Ngụy Lập Diễm tỏ ra khó chịu, một cước đá bay cái ghế bên cạnh, “Làm ơn đi mẹ! Mẹ đừng vậy nữa, con thấy phiền lắm rồi!”

Dì Hai càng nhìn càng sợ, cuộn mình trốn trong góc, người phụ nữ bình thường hà khắc cay độc giờ phút này có vẻ cực kì đáng thương “Không liên quan đến tao, mày tìm Ngụy Thường Đức đi...Không liên quan đến tao, là lão hại chết mày...Là lão...Tất cả đều là lỗi của lão...Tú Đồng, mày dừng lại đây, thả tao ra...Tao sai rồi, tao thật sự sai rồi...”

Ngụy Hà đứng ngoài cửa, da đầu buộc chặt, dì Hai đang nói gì? Tú Đồng...Ai giết Tú Đồng? Rốt cuộc mẹ Ngụy Thư chết như thế nào?

Ngụy Hà mở to hai mắt không thể tin nhìn dì Hai phát điên trong phòng

Ngụy Hà thâm bất an, cái nhà chết tiệt này, đến cùng còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật? Hiện tại trong đầu liên hồi bết, cậu khẩn cấp muốn biết nguyên nhân cái chết của mẹ Ngụy Thư.

Ngụy Lập Diễm nghe dì Hai nói xong liền biến sắc, hấn sợ run một chút, sau đó đỡ lấy bả vai dì Hai hỏi ả, “Mẹ vừa nói gì?”

Chính là dì Hai cứ liên tục lảm nhảm, không Tú Đồng thì lại Ngụy Thư, bộ đáng vô cùng thê thảm, gương mặt trắng bệch không chút máu, liều mạng đẩy Ngụy Lập Diễm ra.

Ngụy Lập Diễm do dự, đột nhiên hấn nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt trở nên âm trầm. Thả dì Hai xuống, bỏ ra ngoài.

Gặp phải Ngụy Hà, sắc mặt hấn càng thêm khó coi “Anh lén lút đứng ngoài cửa làm gì?”

Ngụy Hà mộng, cậu quỳ trên đất ngẩng đầu nhìn Ngụy Lập Diễm, nửa ngày không nói nên lời

Ánh mắt Ngụy Lập Diễm càng thêm tối tăm, chính là hấn cũng đang vội, nên không có thời gian so đo với Ngụy Hà, chỉ lạnh giọng nhìn Ngụy Hà “Mau cút cho tôi!”

Ngụy Hà vẫn còn chưa hết khiếp sợ sau khi nghe dì Hai nói, theo bản năng đứng lên, thất hồn lạc phách đi ra ngoài

Ngụy Thường Đức có quan hệ thế nào với mẹ Ngụy Thư? Dì Hai tựa hồ định nói Ngụy Thường Đức là hung thủ giết chết Tú Đồng? Còn Ngụy Thư thì sao...Trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dì Hai nhất định là đầu mối, nhưng bây giờ ả điên mất rồi...

Trước mắt đột nhiên xuất hiện gương mặt xinh đẹp của Ngụy Thư cùng câu nói của dì Ba

__Tóm lại, là dì Hai thiếu nợ nó...

Sắc mặt Ngụy Hà tái nhợt, cậu siết chặt nắm tay, sau đó lại cưỡng chế buông lỏng.

Khi Ngụy Hà đang trầm tư suy nghĩ thì cậu bất tri bất giác đã đứng trước cửa phòng dì Ba

__”Anh Hai.” Tiếng kêu to của Ngụy Viện Viện đánh tỉnh Ngụy Hà, Ngụy Hà nhìn Ngụy Viện Viện đang chạy về phía mình “Anh Hai tới tìm mẹ sao?”

Ngụy Hà gật đầu “Ừ, nghe nói dì Ba không khỏe, anh đến thăm.”

__”Em mới từ chỗ cha về.” Ngụy Viện Viện xoa xoa mắt, Ngụy Hà bắt gặp mắt cô sưng đỏ, hấn vừa mới khóc

Trong lúc nhất thời, Ngụy Hà không biết nên làm gì, muốn đi an ủi lại phát hiện không thể mở miệng, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ vai Ngụy Viện Viện “Chăm sóc...” Ngụy Hà dừng một chút, hễ nhắc tới Ngụy Thường Đức trong lòng Ngụy Hà không khỏi rối rắm, dường như oán hận nhiều hơn...nhưng còn có...Còn có chút không thoải mái. “Chăm sóc ông ấy cả đêm rồi, đã nghỉ ngơi chưa? Mau đi nghỉ đi...”

__Hai ngày nữa em phải ra nước ngoài du học, em chỉ muốn ở cùng cha lâu một chút mà thôi.

Thanh âm Ngụy Viện Viện khàn khàn, nhìn bộ dạng muốn khóc lại không dám khóc của cô, Ngụy Hà có chút đau lòng, cậu vươn tay vuốt tóc Ngụy Viện Viện “Nhưng cũng phải nghỉ ngơi.”

Này chỉ sợ là lần đầu tiên Ngụy Hà đối xử ôn nhu với cô như vậy, trong lòng Ngụy Viện Viện cảm thấy ấm áp, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống “Trong nhà cứ luôn lục đục không vui, cho nên chưa ai biết chuyện này, em chỉ mới thương lượng với mẹ mà thôi. Em không nở rời xa gia đình, xa mẹ, xa anh Hai...”

Nói xong Ngụy Viện Viện liền khóc, Ngụy Hà tê rần, đang muốn an ủi Ngụy Viện Viện thì lại nghe cô vừa khóc vừa nói “Cha đột nhiên xảy ra chuyện! Dì Hai lại phát điên! Rất nhiều người nói Ngụy gia chúng ta bị quỷ ám! Em rất sợ!”

Giống như muốn hoàn toàn phát tiết ủy khuất trong lòng, Ngụy Viện Viện ngồi xổm xuống đất, che mặt khóc lớn.

Ngụy Hà thật sự không có gì để phản bác...trong nhà, quả thật đang bị quỷ ám.

Cậu kinh ngạc nhìn Ngụy Viện Viện, miệng giật giật, rồi lại mím chặt

—”Viện Viện!” Cửa bị mở ra, dì Ba xuất hiện, nâng Ngụy Viện Viện dậy “Con gái ngốc, con đang nói bậy cái gì đó!” Bà vội vàng lau nước mắt cho cô

Ngụy Hà vừa thấy dì Ba, đột nhiên nhớ tới, dì Ba nhất định biết chuyện gì đó...Sao cậu vẫn luôn không nghĩ đến nhỉ?

—”Dì Ba.” Ngụy Hà gọi bà một tiếng

Dì Ba nhìn cậu, lại cúi đầu nâng Ngụy Viện Viện, dịu giọng khuyên nhủ “Con suy nghĩ nhiều, bọn họ toàn nói lung tung thôi, nghe lời Viện Viện, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Ngụy Viện Viện nghe dì Ba nói càng ô ô khóc to hơn, trong lòng cô vốn tin tưởng những lời này, hiện tại thấy dì Ba chối, liền run rẩy lớn tiếng kêu “Vậy còn cha thì sao! Tại sao cha, tại sao mất cha lại...”

Cô nói không nổi nữa, gắt gao cắn chặt môi

Ngụy Hà nhớ tới một chuyện, từ sau khi Ngụy Thường Đức nhập viện, cũng chỉ có mình Ngụy Viện Viện khóc thảm thiết như vậy.

Cậu không có, Ngụy Lập Diễm không có, thằng ngốc Ngụy Lượng kia càng không thể, dì Hai thì điên rồi, người hầu trong nhà đừng nói, mà ngay cả dì Ba...Nhìn dì Ba yêu Ngụy Thường Đức như vậy nhưng cũng không thấy bà rơi một giọt nước mắt. Chính là Ngụy Hà biết, dì Ba rất để ý.

Từ ngày đưa Ngụy Thường Đức đi cấp cứu, dì Ba liền trở nên khác thường, cậu luôn dễ dàng bắt gặp vẻ lo lắng sợ hãi trên mặt bà.

—Đừng nghĩ linh tinh nữa, con ngủ một giấc đi, nghe lời.

Gặp Ngụy Viện Viện như vậy, trong nháy mắt dì Ba liền lạnh giọng nói

Ngụy Hà cũng mở miệng an ủi “Viện Viện nghe lời, mau đi ngủ đi.”

Ngụy Viện Viện cắn môi, nước mắt không ngừng rơi, chính là không dám nức nở thành tiếng nữa, mỗi lần cô nhắc tới chuyện bị quỷ ám, mẹ luôn phá lệ nghiêm khắc.

—”Mẹ đưa con về phòng.” Dì Ba dặt tay Ngụy Viện Viện, cô cúi đầu lẳng lặng đi theo

Ngụy Hà nhìn dì Ba rời đi cũng không nói gì, chính là dì Ba vừa đi được vài bước liền quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngụy Hà “Con vào phòng trước, dì có chuyện muốn nói với con.”

Ngụy Hà ở trong phòng dì Ba đứng ngồi không yên, bàn tay đỏ đẫm mồ hôi lạnh, lát nữa cậu nên hỏi dì Ba như thế nào đây? Mà dì Ba có gì muốn nói với cậu?

Ngụy Hà chưa bao giờ cảm thấy khẩn trương như thế, cậu đột nhiên có chút sợ dì Ba trở về.

Giống như, chỉ cần cậu vừa biết được, nhất định sẽ mất đi thứ gì đó.

30. Chương 30

Sau khi trở lại, dì Ba ngồi xuống, nhấp vài ngụm trà

Ngụy Hà có chút xao động, đợi không kịp hỏi “Dì Ba có chuyện muốn nói với con sao?”

Dì Ba lại nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Ngụy Hà “A Hà, có một số việc dì Ba cảm thấy, không thể giấu con được nữa...”

__”Con cũng có lời muốn hỏi dì.” Ngụy Hà đáp

__”Con nói đi.” Dì đặt tách trà lên bàn

__”Là chuyện của Ngụy Thư và người mẹ đã chết của anh ấy.” Ngụy Hà thăm dò nhìn dì Ba

Lại bắt gặp dì Ba gật đầu, thần sắc cực kì bình tĩnh “Cái dì muốn nói cũng chính là chuyện này.”

Ngụy Hà mở to hai mắt không thể tin nhìn dì Ba, dì Ba định nói cái gì?

__A Hà, muốn dì Ba có thể nói cho con biết nhưng phải có điều kiện...

Ngay khi Ngụy Hà cảm thấy nao núng bất an chờ dì Ba mở miệng thì dì Ba đột nhiên đứng dậy, đến gần Ngụy Hà, hai mắt rưng rưng.

Ngụy Hà thầm cân nhắc điều kiện của dì Ba, cậu không trực tiếp đáp ứng mà do dự hỏi “Dì Ba, dì có thể cho con biết đó là điều kiện gì được không?”

Dì Ba nắm lấy tay Ngụy Hà, sắc mặt thay đổi, nhìn chằm chằm cậu, giọng nói có chút nguy cấp “Rời khỏi Ngụy gia!”

Ngụy Hà sững sờ, nhất thời không biết nên làm gì “Tại, tại sao...?”

__”Nó đã trở lại...” Dì Ba cố gắng hạ thấp giọng đến mức nhỏ nhất có thể, Ngụy Hà cảm thấy cánh tay đang nắm lấy mình khẽ run rẩy

Trong lòng tựa hồ đã biết đáp án, nhưng vẫn cố ý hỏi “Ai trở lại mới được chứ?”

__Ngụy Thư.

Ngụy Hà lập tức rút tay về, cố gắng trấn định, ha ha cười hai tiếng “Dì, dì Ba thật vui tính... Ngụy Thư, ha ha, Ngụy Thư chết rồi mà...”

__”Nó đã trở lại! Không! Nó chưa bao giờ rời đi! Nó muốn báo thù, trả thù cho mẹ của nó, cho chính nó... Nó sẽ giết lão gia, giết tất cả mọi người trong Ngụy gia...” Dì Ba có chút thất thố túm lấy áo Ngụy Hà, giọng nói bèn nhợt.

Ngụy Hà nghe nghe, cảm thấy vô cùng khó chịu, cậu đứng lên lùi về sau hai bước, tránh thoát khỏi dì Ba “Dì Ba... Ngụy Thư chết mất rồi.”

__Nó chết! Nhưng nó vẫn còn ở đây! Nó sẽ giết luôn cả con! Dì Ba biết tình cảm của con dành cho nó, con thương Ngụy Thư! Chính là nó sẽ không tha cho con!

Ngụy Hà nghẹn họng, cậu nhìn dì Ba đột nhiên trở nên lo lắng hãi hùng như thế, trong lòng không khỏi bối rối, mà khi bí mật của mình bị dì Ba vạch trần, Ngụy Hà chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

__”Dì Ba...” Ngụy Hà kinh ngạc nhìn bà

__”Con tưởng dì không biết sao? Dì nhìn con lớn lên, chút tâm tư đó của con làm sao có thể qua mắt được dì? Từ lúc Ngụy Thư bắt đầu dọn vào Ngụy gia, ánh mắt của con chưa từng rời khỏi nó! Chính là nay không bằng xưa! Nói cho dì Ba nghe, con vẫn lén lút gặp Ngụy Thư đúng không?” Dì Ba tiến đến, kích động nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà bị hỏi liên tục không kịp trở tay, lẳng lặng nhìn dì Ba nửa ngày mới đáp ứng “Không có...”

Dì Ba đột nhiên thu liễm biểu tình, hỏi Ngụy Hà “Con định gạt dì Ba sao?”

__”Không có.” Lần này Ngụy Hà không chút do dự trả lời, khẩn thiết nhìn chăm chăm vào mắt dì Ba, giống như chỉ có như vậy mới khiến dì Ba tin cậu.

Dì Ba gặp Ngụy Hà như vậy, tựa hồ có chút tin tưởng,túm chặt quần áo “Con phải rời khỏi Ngụy gia...”

__”Dì Ba, có phải lão già kia là hung thủ sát hại mẹ Ngụy Thư không?” Ngụy Hà đánh gãy lời dì Ba

Dì Ba lập tức ngẩng đầu, trong mắt dẫn theo hoài nghi “Ai nói cho con biết?”

Ngụy Hà nặng nề nuốt một ngụm nước bọt,tận lực làm cho bản thân trấn định “Lúc đi ngang qua chỗ dì Hai, ả điên điên khùng khùng,miệng vẫn luôn lảm nhảm như vậy.”

Dì Ba trầm mặc,tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó, có chút xuất thần

__”Có phải hay không?” Ngụy Hà nhẹ giọng xác minh

Dì Ba ngẩng đầu “Phải.”

Hai chân Ngụy Hà mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã quỵ xuống,hốt hoảng nhìn dì Ba “Sao, sao có thể?”

__”Cha con yêu cô ấy.” Trong mắt dì Ba chợt lóe lên nỗi thất lạc,không đợi Ngụy Hà hỏi tiếp liền trả lời “Cha con quá yêu cô ấy. Nhưng ông ta lại lỡ tay giết chết cô ta...”

__”Vì cái gì?” Ngụy Hà bất giác há mồm hỏi

__Mẹ Ngụy Thư không thương lão gia.

Dì Ba nhìn Ngụy Hà nói “Bởi vì hai người bọn họ là anh em ruột! Đây là LOẠN LUÂN!”

Đầu óc Ngụy Hà lập tức “Oanh!” một tiếng nổ tung,ngơ ngác nhìn dì Ba, không thể nói nên lời.

__Trong lúc dì Hai cãi nhau với lão gia, dì tình cờ nghe được....A Hà, đó không phải chuyện quang minh chính đại gì,cho nên dù dì Ba biết,cũng không tiết lộ cho bất luận kẻ nào,không ai biết cả,A Hà, như vậy là sai trái...

Dì Ba chảy nước mắt,bí mật này,bà vẫn chôn sâu trong lòng,chớp mắt đã năm năm, suốt năm năm này,hằng đêm bà đều phải sống trong ác mộng. Cho nên thời điểm nói ra,bà rốt cuộc không thể kìm được nước mắt,thân thể khẽ run rẩy,bà phe phẩy đầu nhìn Ngụy Hà trân trối “A Hà, tình cảm của con dành cho Ngụy Thư, là không đúng...”

Ngụy Hà như người mất hồn, không thể phản ứng,tựa rồi gõ,cứng ngắt đứng yên tại chỗ,dì Ba nói gì cũng không nghe hiểu.

__Bà Ba! Cậu Ba đã đưa lão gia về!

Đột nhiên người hầu ở ngoài hô một tiếng,dì Ba sửng sốt,hai mắt mở lớn,giống như vừa nghe thấy một chuyện vô cùng khủng bố,ngơ ngác nhìn chăm chăm ra cửa.

__”Bà Ba! Bà mau ra xem! Lão gia tỉnh lại rồi!” Người bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở

Ngụy Hà bị thanh âm đánh tỉnh,cậu ngẩng đầu nhìn dì Ba, bắt gặp dì Ba cũng hoảng sợ nhìn cậu,nhẹ nhàng gọi một tiếng “A Hà...”

__Bà Ba...?

Người ngoài cửa lại kêu,có thể sợ dì Ba còn chưa tỉnh,không thể nghe thấy nên đành cao giọng.

Dì Ba lúc này mới xoay người sang chỗ khác, đứng ở cửa,ngoảnh đầu nhìn Ngụy Hà “A Hà, lúc này đây, không thể trốn nữa rồi...”

Thời điểm nói những lời này, vẻ mặt dì Ba tràn đầy tuyệt vọng.

Ngụy Hà á khẩu không thể trả lời,cảm thấy trước mắt chỉ có hắc ám vô tận. Giọng nói của dì Ba cứ mãi vang vọng trong bên tai,có thứ gì đó che mất mũi và miệng cậu, hoàn toàn không thể hô hấp.

Hình ảnh Ngự Thư nở nụ cười chợt hiện ra trước mắt cậu, rồi bỗng nhiên lại trở nên âm ngoan. Ngự Hà ngây ngốc bất động, nháy nháy mắt, khuôn mặt kia đã khôi phục như cũ, ôn nhu gọi cậu một tiếng “A Hà” khiến cho xương cốt Ngự Hà rã rời mềm nhũn.

Lúc này đây, không thể trốn thoát. Ngự Hà đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Cuối cùng, cậu đã chịu tin lời dì Ba nói.

31. Chương 31

__ Lão gia, lão gia.

Dì Ba chạy vào, cầm tay Ngự Thường Đức

Ngự Thường Đức ngồi trên xe lăn, môi trắng bệch, sắc mặt tái xanh, hai mắt bịt kín băng gạc, vẫn không nhúc nhích.

Thời điểm Ngự Hà tới, liền thấy Ngự Thường Đức như vậy.

__ “Lão gia.” Dì Ba lại thử gọi một tiếng

Ai biết Ngự Thường Đức đột nhiên đưa tay lên, cứng ngắt quơ quơ “Không được nói...”

Lão lắc lắc đầu, sau đó giống như đang cẩn thận nghe ngóng cái gì đó “Cô ấy đang hát...”

Ngự Thường Đức vừa nói, tất cả mọi người đầy ngây ngẩn

__ “Cô ấy đang hát... Các người không được nói, suyt...” Ngự Thường Đức nhếch miệng

Dì Ba mở to hai mắt nhìn Ngự Lập Diễm “Lão gia làm sao vậy?”

Ngự Lập Diễm nhú mày, khẽ lắc đầu. Khi hấn tới bệnh viện, Ngự Thường Đức còn chưa tỉnh, hấn vốn có việc muốn hỏi Ngự Thường Đức, là chuyện về Ngự Thư và mẹ Ngự Thư. Nhưng nhìn Ngự Thường Đức còn đang mê man liền từ bỏ, ngay lúc hấn chuẩn bị rời đi thì Ngự Thường Đức lại mở miệng nói chuyện, lão đang gọi tên một người, Tú Đồng.

Thời điểm Ngự Lập Diễm thử hỏi Ngự Thường Đức, Ngự Thường Đức phảng phất như không nghe thấy, cứ nằng nặc đòi về. Tình huống của Ngự Thường Đức rất xấu không thể xuất viện, nhưng giờ phút này về mặt Ngự Thường Đức giống như bị trúng tà, nghiêng rằng nghiêng lợi cứng rắn đòi về, hai tay không ngừng loạn choạng, quăng ngã rất nhiều đồ vật. Cho nên Ngự Lập Diễm đành phải đưa lão về. Trên đường đi, Ngự Thường Đức lảm nhảm không ít, nhưng âm lượng quá nhỏ, lại hàm hồ không rõ, Ngự Lập Diễm nghe không hiểu. Hiện tại Ngự Thường Đức điên điên khùng khùng, không khác gì mẹ hấn.

__ “Ngưng! Câm miệng!” Ngự Thường Đức bỗng hét lớn.

__ “Lão gia...” Dì Ba nhẹ giọng kêu

__ “Mày biết cái gì! Mày biết cái gì! Mẹ mày là của tao! Vĩnh viễn không thay đổi! Ắ có chết cũng là của tao!”

Ngự Thường Đức dụng phải tách trà trên bàn, hung hăng ném nó xuống đất, mặt đầy sát khí.

Ngự Hà nhìn lão, âm thầm cân nhắc lời lão.

Đúng lúc này, bầu trời chợt tối sầm, mây mù lũ lượt kéo đến, dường như sắp mưa.

Dì Ba chú ý tới trong sảnh tối đen, bà lẳng lặng tới gần Ngự Thường Đức, nhỏ giọng khuyên nhủ “Lão gia, ông vừa về, mau vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Sau đó quay đầu nói với Ngự Hà “A Hà, gọi người chuẩn bị nước ấm, nấu chút cháo, để dì lau mặt cho cha con.”

Ngụy Hà bất ngờ không kịp phản ứng, chờ dì Ba lại nhắc nhở mới cúi đầu ra ngoài.

Bầu trời...Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn không trung, trầm nghĩ, trời sắp mưa rồi.

Ai biết cậu vừa nghĩ như vậy, giông tố liền ầm ầm đổ xuống, thế mưa rất lớn, đánh trên mặt đất, lạch cạch lạch cạch.

Ngụy Hà không hiểu vì cái gì trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, chèn ép bành trướng.

Cậu bước nhanh về phía trước, trên đường ngang qua phòng Ngụy Thư, thấy Trình Hảo đang đứng ở cửa lóng ngóng không biết làm gì liền gọi lại “Mày làm gì đó?”

Trình Hảo quay đầu, tóc tai ướt nhẹp, vẻ mặt chật vật “Lúc con tới, không biết ai đã mở cửa, ổ khóa nằm dưới đất, con định nhặt lên khóa lại.”

Ngụy Hà vươn tay cầm lấy ổ khóa nhìn nhìn, không có chìa, làm sao mở được?

—”Cậu Hai, có gì không ổn sao?” Trình Hảo xoa xoa nước mưa trên mặt hỏi

Ngụy Hà rũ mắt xuống, quan sát một hồi, mới chậm rãi mở miệng “Đi gọi người nấu bồn nước đến, thuận tiện phân phó phòng bếp nấu bát cháo.”

Trình Hảo gật đầu, xoay người rời đi.

Ngụy Hà đột nhiên giữ hẩn lại “Hôm nay tao thấy người trong nhà rất ít, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trình Hảo dừng chân, khó xử nhìn Ngụy Hà.

—”Chuyện gì?” Ngụy Hà nhú mày

Trình Hảo hé miệng, nhỏ giọng nói “Đều đi hết rồi, chỉ còn mấy người hầu có khế ước mới ở lại.”

Tiếng mưa rơi lấn át thanh âm của Trình Hảo, Ngụy Hà nghe xong có chút tâm lạnh, nhìn Trình Hảo hỏi “Mày không sợ sao? Còn chưa đi nữa?”

Trình Hảo lắc đầu “Cho dù bỏ chạy con cũng không biết đi đâu. Hơn nữa...con không sợ, đó là cậu chủ nhà con...”

Ngụy Hà sững sốt một chút, ra lệnh “Thôi, mày đi xuống đi.”

Trình Hảo gật đầu ly khai.

Chờ Trình Hảo mất dạng, Ngụy Hà đứng trước cửa phòng Ngụy Thư hồi lâu, sau đó mới chậm chạp nhích người.

—Chi nha...

Phía sau bỗng vang lên tiếng cửa mở, Ngụy Hà khựng lại, nhưng không quay đầu.

Mà lúc này cũng không nghe thấy tiếng động.

Rốt cuộc là Ngụy Hà mất hết kiên nhẫn, cậu chậm rãi xoay người.

Sắc trời âm u, hành lang không đốt đèn, Ngụy Thư đứng sau lưng cậu. Mặt không biểu tình, ánh mắt vô cảm, lẳng lặng nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà không biết anh cứ nhìn cậu như vậy đã bao lâu, chính là đầu là đầu ngón tay lại mặc danh kỳ diệu lạnh lẽo.

—”Dì Ba nói, em tin sao?” Ngụy Thư rốt cuộc mở miệng

Ngụy Hà quay đầu nhìn cơn mưa nặng hạt vô tình vùi dập những đóa hoa, qua thật lâu mới ngẩng đầu nhìn Ngụy Thư nói “Cho dù em có tin thì em vẫn đứng về phía anh.”

Ngụy Hà khẽ nhếch miệng cười, cậu nói thật lòng, cười rộ lên có điểm ngốc.

—”Chuyện có lớn đến mức nào, cũng không thành vấn đề.” Ngụy Hà bổ sung

Những câu này xem như lời ngon tiếng ngọt,kết hợp với nụ cười,thâm tình trong mắt, có lẽ sẽ khiến người ta cảm động.

Chính là đối với hạ nhân đi ngang qua, chứng kiến cậu Hai đang cười ngây ngô còn mở miệng nói gì đó với cánh cửa,nhất thời lòng tơ dưng đứng, hận không thể lập tức bỏ chạy.

Biểu tình của Ngụy Thư, trong mắt Ngụy Hà, có thể dùng một từ cổ quái để hình dung.

Anh nhìn Ngụy Hà, cảm xúc bối rối phức tạp đan xen trong mắt,nhưng không chờ Ngụy Hà kịp tìm tòi nghiên cứu thì đã biến mất không thấy. Sau đó Ngụy Hà lại bắt gặp Ngụy Thư nhìn thẳng vào mắt mình,Ngụy Hà không hề chớp mắt, từ sâu trong đáy lòng đang có thứ gì đó ngọ nguậy ngoi lên,Ngụy Hà cảm thấy cực kì khó chịu.

__”Cậu Hai! Lão gia xảy ra chuyện rồi!” Một hạ nhân vội vã chạy tới lớn tiếng báo tin,Ngụy Hà lập tức xoay người,đi theo hạ nhân kia, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

__Tú Đồng! Tú Đồng!

Ngụy Thường Đức quơ tay nhào tới khoảng không trước mặt,dưới đất vô cùng hỗn độn,Dì Ba đứng bên cạnh bất lực không thể khuyên can,mấy người hầu hoảng sợ không dám tới gần, mà ngay cả Ngụy Lập Diễm đi đến cũng bị Ngụy Thường Đức hung hăng đẩy ra. Ngụy Thường vùng vẫy gào thét hô tên Tú Đồng,một lần lại một lần, rống khô cả cổ, thanh âm khàn khàn.

__”Xin con mà, làm ơn buông tha cho chúng ta đi! Buông tha cho chúng ta đi!” Dì Ba đột nhiên kích động nhìn Ngụy Thường Đức khóc lớn “Thả chúng ta đi! Là chúng ta không đúng! Thả chúng ta đi”

__”A!” Một người hầu không thể chịu nổi kinh hách, gặp cảnh này liền lật đật bỏ chạy

Ngụy Lập Diễm cũng bắt đầu khẩn trương,hắn nhíu chặt mày,đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó,lập tức bật người chạy theo hướng khác, hắn lo cho Ngụy Lương.

__Ngụy Thư! Là lỗi của dì Ba! Chúng ta đều sai! Buông tha cho chúng ta có được không!

Dì Ba quỳ xuống, nhìn khắp bốn phía,cong lưng dập đầu, lần lượt vái lạy tứ phương.

Ngụy Thường Đức vẫn không ngừng gọi tên Tú Đồng,sớm chạy mất tăm không thấy bóng dáng.

Trời tối rồi sao?

Ngụy Hà cố gắng mở to hai mắt, không thấy rõ.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tối nữa đường đột nhiên mất đi ý thức.

Đứng dậy, Ngụy Hà xoa xoa hai mắt,tầm mắt dần dần khôi phục thanh minh,thì ra đây là hành lang phòng Ngụy Thư.

Ngụy Hà quan sát xung quanh,phát hiện không hề có một bóng người,đã tối rồi, mưa cũng ngừng,lúc này yên tĩnh đến đáng sợ.

Cậu nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài,thời điểm tới sảnh chính mới thấy thấp thoáng vài ánh đèn.

__”Có ai không?” Ngụy Hà thử hô một tiếng

Không người trả lời.

Ngụy Hà không biết vì cái gì lại nhớ tới cơn ác mộng kia,nó cứ liên tục lặp đi lặp lại nhiều lần, mỗi lần đều chỉ có mình cậu với căn nhà rộng lớn.

__”Dì Ba!” Ngụy Hà cao giọng kêu

Nhưng có gọi nát họng cũng không ai ra, Ngụy Hà bắt đầu hoảng loạn “Dì Ba!?”

__”Có ai không? Người đâu cả rồi!” Nỗi sợ hãi lập tức bao trùm lấy Nguyệt Hà, cậu không ngừng cầm đầu chạy.

__”Nguyệt Thư!” Nguyệt Hà đột nhiên nhớ tới cái tên này, cái mũi chua xót. Vẫn không có người đáp lại cậu, không một ai. “Đều đi đâu hết rồi!” Nguyệt Hà dừng lại, điên cuồng cầu cứu.

__”Cậu Hai! Thì ra cậu ở đây!” Phía sau chợt vang lên tiếng của Trình Hảo.

Nguyệt Hà lập tức quay đầu lại, giống như quơ được gốc cây cứu mạng, vội vàng chạy qua “Người đâu!? Người đâu!?”

__”Cậu Hai! Cậu về khi nào vậy? Mọi người đều tìm cậu thật lâu!” Trình Hảo sốt ruột nhìn Nguyệt Hà Nguyệt Hà cau mày, nghi hoặc hỏi “Cái gì?”

__Lúc chiều cậu cùng lão gia đều mất tích, chúng con tìm khắp trong ngoài vài lần cũng không thấy ai, cho nên dì Ba cùng mọi người đã chạy ra trấn tìm, may mắn cậu ở đây rồi. Cậu Hai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nguyệt Hà kinh ngạc nhìn Trình Hảo, Trình Hảo đang nói gì, cậu nghe không hiểu, mà chính cậu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

__Dì Ba cùng cậu Ba còn đang ở bên ngoài, để con đi nói với bọn họ là tìm được cậu rồi, con sợ làm họ lo lắng.

Trình Hảo nói xong liền xoay người chạy ra cổng.

Biết rõ tất cả mọi người không phải tự nhiên mà biến mất, chính là Nguyệt Hà vẫn không thể thả lỏng, cậu và Nguyệt Thường Đức mất tích?

Cậu mất tích nhưng ngay cả bản thân mình cũng không biết, đây là xảy ra chuyện gì? Nguyệt Hà có chút choáng váng nhìn ánh đèn trên hành lang, cố gắng hồi tưởng, vẫn lại trống rỗng.

32. Chương 32

Nguyệt Hà loạng choạng bước đi, cậu càng nghĩ càng hoảng sợ, cậu không nhớ gì hết! Tại sao đột nhiên lại té xỉu?

__Ô...

Một tiếng nước nổ rất nhỏ vang lên gần đó, Nguyệt Hà giật mình tỉnh hồn, có bóng người ở phía trước.

Nguyệt Hà đến gần, chờ khi nhìn rõ, mới biết đó là dì Hai đã phát điên.

Nguyệt Hà cực kì kinh hãi, hình ảnh quả thật vô cùng khủng bố, khuôn mặt kia không khác gì mặt quỷ, tóc tai tán loạn bết lên mặt, hai mắt dại ra, làn da trắng bệch.

__”Bà làm gì trong này?” Nguyệt Hà khẽ lui về sau hai nước

Dì Hai lẳng lặng nhìn cậu, nở nụ cười cổ quái “Tao nhìn thấy mày...Ha ha, tao nhìn thấy mày...”

__”Đồ điên!” Nguyệt Hà rống vào mặt dì Hai, sau đó muốn bỏ đi

Nào ngờ dì Hai đột nhiên bỏ nhào về phía Nguyệt Hà, con mắt trợn trắng, giữ chặt vai cậu, giọng nói khàn khàn kéo dài như ác quỷ “Tao nhìn thấy mày...tao nhìn thấy mày...”

__”Đồ điên! Đúng là đồ điên mà!” Nguyệt Hà dùng sức đẩy ả ra.

Dì Hai lão đảo ngã quỵ xuống, quỳ trên mặt đất bứt tóc khóc ô ô, “Đừng lại gần tao! Đi đi, đi đi! Đừng lại đây!”

Ngụy Hà kinh ngạc nhìn dì Hai, cả người cảm thấy vô lực.

Tất cả đều không bình thường, nơi này âm trầm tối đen, hắc ám bao phủ, sắp làm cho người ta hít thở không thông.

Ngụy Thường Đức và mẹ Ngụy Thư là anh em ruột, Ngụy Thư là đứa con loạn luân, Ngụy Thường Đức đã giết chết mẹ Ngụy Thư... Ngụy Thường Đức, Ngụy Thường Đức, đều là Ngụy Thường Đức! Đều là lão già chết tiệt kia!

Ngụy Hà há mồm thở phò phò, yết hầu khô rát.

— “Đừng a! Tránh ra...” Dì Hai điên cuồng lắc đầu

Ngụy Hà bỗng xoay người bỏ chạy.

Liều mạng mà chạy, trong đầu cậu chợt hiện lên một chuỗi hình ảnh, cậu vừa trở về, nhìn thấy Ngụy Thư, cùng Ngụy Thư thân mật, Ngụy Thư sủng nịnh, Ngụy Thư âm trầm, Ngụy Thư lạnh lùng nhìn cậu, cậu không thể hiểu nổi Ngụy Thư...

Ngụy Hà dừng lại, đứng trên hành lang không người, đầu óc mờ mịt choáng váng, cảm thấy cảnh vật xung quanh đều đang lắc lư, cậu vô lực hô tên Ngụy Thư “Ngụy Thư! Ngụy Thư!”

Một lần lại một lần, thẳng đến khi nhìn thấy một bóng người đứng cách đó không xa, chậm chạp quay đầu về phía Ngụy Hà.

Lúc này Ngụy Hà dường như mất đi toàn bộ khí lực, rất khó khăn mở miệng “Em cứ nghĩ anh đi rồi.”

Cảm thấy hai mắt ướt át, Ngụy Hà vươn tay quệt nước mắt, dùng sức lau mặt.

Lại bỏ tay xuống thì thân ảnh kia đã ở rất gần.

Ngụy Hà đi về phía anh, chỉ hai bước nhỏ nhưng lại vô cùng nặng nề, khiến Ngụy Hà phải chuyển động rất lâu.

Chờ cậu tới mới có thể thấy rõ mặt anh.

— “Anh...” Ngụy Hà gọi

Người trước mặt không đáp, Ngụy Hà lại kêu “Anh...”

Ngụy Thư rút cuộc phản ứng, giơ tay lau đi hàng lệ trên đôi mắt sưng đỏ, động tác nhẹ nhàng cẩn thận.

— “Chúng ta đi được không? Em dẫn anh rời khỏi nơi này, chỉ có hai người chúng ta, đừng mãi chôn chân ở đây nữa.”

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn Ngụy Thư, phát hiện anh hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói “Không đi được.”

Ngụy Hà lập tức rơi nước mắt, tầm mắt mơ hồ, chỉ biết Ngụy Thư còn đang nhìn mình, đôi tay lạnh lẽo không ngừng lau nước mắt cho cậu.

— “Giết lão già kia rồi chúng ta rời đi có được không...? Dì Ba là người tốt, dì Hai điên điên khùng khùng, Viện Viện nhu thuận nhất, Ngụy Lập Diễm lại chưa từng đắc tội với anh, Ngụy Lượng vốn là tên gốc... Em mang anh ra khỏi nơi này, chúng ta có thể sống bên nhau...”

Ngụy Hà vội vàng nắm tay Ngụy Thư, gặp Ngụy Thư không nói lời nào liền bổ sung “Anh thích hát hí khúc em sẽ gọi Dương Thanh đến hát cho anh nghe. Mấy ngày mấy đêm cũng được, chừng nào anh lại muốn nghe em lập tức gọi y tới, nếu y không chịu em nhất định lấy dây trói lại.”

Ngụy Hà nở nụ cười vô cùng khó coi, nước mắt lăn chã rơi xuống, cánh môi bắt đầu run rẩy.

Cánh tay kia vẫn tiếp tục ôn nhu lau nước mắt cho Ngụy Hà, nhưng mặc kệ Ngụy nói gì cũng không trả lời.

Cuối cùng Ngụy Hà gắt gao cắn chặt môi, đẩy tay Ngụy Thư ra, gào khóc nức nở thành tiếng “Anh... Anh... Anh đừng như vậy... Em sợ, em thật sự rất sợ... Đừng, đừng như vậy... Anh...”

— “A Hà khóc thành như vậy, anh rất đau lòng.”

Hồi lâu, Ngụ Thư thấp giọng nói,sau đó đưa vuốt tóc Ngụ Hà.

__Không phải A Hà yêu anh nhất sao? Không phải vì anh, cái gì cũng làm sao? Tại sao vậy? Bây giờ đổi ý rồi?

Ngụ Thư buông tay,tựa hồ có chút thất lạc rũ đầu xuống, “Thì ra A Hà đang lừa anh a....”

Câu sau cổ ý kéo thật dài, mang theo than thở.

Ngụ Hà vội vã lắc đầu,lấp bắp nói “Không, không phải...Không,anh...”

__Anh cứ tưởng A Hà yêu anh thật lòng,anh vẫn đang chờ A Hà chứng minh cho anh thấy...

Thanh âm của Ngụ Thư rất êm tai,chính là hiện tại Ngụ Hà nghe chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi,thân thể không ngừng run rẩy.

Cậu sợ...

__”Anh...” Ngụ Hà khóc hô. Cậu siết chặt nắm tay, ngưỡng mặt lên nhìn Ngụ Thư “Đều là lỗi của một mình lão già kia...”

Cậu muốn giải thích, nhưng càng nói càng rối,cuối cùng bất lực,im bất không lên tiếng.

Ngụ Thư thu liễm ý cười, âm ngoan trong mắt cũng dần dần lắng xuống,kẻ trước mặt rõ ràng là một người đàn ông đã trưởng thành,nước mắt đầu ra mà nhiều vậy chứ.

__Em mang anh đi...có được không?

__”Không đi được.” Ngụ Thư nhắc nhở

__Vậy chúng ta liền ở lại chỗ này! Đúng rồi! Chúng ta ở lại chỗ này! Có được hay không? Em không cần gì hết,chỉ muốn ngôi nhà này,sau đó đuổi tất cả bọn họ đi, có anh với em sống ở đây mà thôi! Được không? Em cam đoan không có người khác!

Ngụ Hà cầu xin, liều mạng lắc tay Ngụ Thư. Ngụ Thư tùy cậu gây sức ép, không phản ứng.

__Không đi được,em không nhớ sao? Lúc này chính em vừa giết cha rồi a....Em định đi chỗ nào đây?

Ngụ Thư lại lau nước mắt cho Ngụ Hà.

Ngụ Hà nghe xong lập tức sững sờ cứng đờ,cậu lẳng lẳng nhìn Ngụ Thư.

Ngụ Thư tựa hồ sợ cậu không tin,ôn nhu lặp lại “Là em giết lão.”

Ngụ Hà bỗng nín khóc,dường như sợ tới choáng váng rồi,hoàn toàn không thể hồi thần.

__Cho nên chúng ta không thể đi, vẫn chưa xong...

Người nọ nở nụ cười mỉ hoặc,khẽ đến gần, ôn nhu lai đi hai giọt nước mắt còn đọng lại.

__”Anh sẽ giết em sao?” Hồi lâu, Ngụ Hà giật giật miệng,tròng mắt đảo quanh.

Ngụ Hà nhìn thấy nụ cười trên mặt Ngụ Thư tiêu thất.

__”Anh sẽ giết em.” Lần này là khẳng định

Ngụ Hà dường như chợt hiểu ra điều gì đó,lặp lại lần nữa “Anh sẽ giết em.”

Ngẫm lại, Ngụ Hà chưa bao giờ thanh tỉnh như lúc này, cậu vốn không quá tin tưởng Ngụ Thư, nhưng cậu chấp nhận làm tất cả vì Ngụ Thư.

__Cậu Hai! Di Ba về rồi.

Từ xa có thể nghe thấy thanh âm của Trình Hảo,Ngụ Hà cúi đầu, phát hiện có tiếng bước chân đang hướng về phía cậu.

__”A Hà!” Theo sau chính là di Ba,Ngụ Hà nâng mắt, người kia không biết đã biến mất từ bao giờ.

Tay bị nắm, kèm theo là giọng nói tràn đầy thống khổ của dì Ba “Con làm dì sợ muốn chết! Dì tìm không thấy con! Con đi đâu vậy? Hả!”

—”Anh Hai...” Ngụy Viện Viện cũng chạy tới,ôm chầm lấy Ngụy Hà khóc thét lên.

Ngụy Lập Diễm chứng kiến một màn “cảm động” trước mặt không khỏi lạnh lùng nhếch môi,thời điểm nhìn Ngụy Hà lại tình cờ phát hiện dì Hai đang chạy trên hành lang, lập tức dắt tay Ngụy Lượng đuổi theo.

Ngụy Lượng không hiểu tại sao,ô ô khóc lên, sống chết không chịu đi.

Ngụy Lập Diễm vội vàng dừng lại,vốn tưởng Ngụy Lượng đụng phải cái gì bị thương,ai ngờ chỉ thấy Ngụy Lượng giơ tay chỉ về phía dì Hai “Anh anh...anh anh...”

Ngụy Lượng vô cùng sợ hãi,Ngụy Lập Diễm đau lòng ôm chặt nó,lại nhìn theo hướng Ngụy Lượng chỉ,trừ bỏ dì Hai đang khóc khóc cười cười với cây cột cũng không thấy gì khác thường.

—”A Hà!” Dì Ba đẩy đẩy Ngụy Hà,Ngụy Hà lúc này như người mất hồn.

Cậu sững sờ nhìn khoảng không trước mặt,trái tim nhói đau.

Cậu không hề hận Ngụy Thư,chỉ cần đã yêu thì không có hận. Biết Ngụy Thư lợi dụng mình, cậu vẫn không hận, thậm chí cho đến tận bây giờ còn có thể cảm thấy đau lòng. Không có hận ý. Ngụy Hà phát hiện, kẻ mà cậu hận nhất chính là Ngụy Thường Đức,nếu tất cả không phải do Ngụy Thường Đức gây nên,không có chuyện gì,có lẽ cậu sẽ không gặp Ngụy Thư. Cậu tình nguyện vĩnh viễn không gặp anh, suy cho cùng Ngụy Thư chỉ là kẻ vô tội bị kéo vào vũng lầy oan nghiệt này,anh không có lỗi.

Nghĩ như vậy, nhưng Ngụy Hà không thể gạt bỏ cảm giác khó chịu đang sinh sôi trong lòng,Ngụy gia bọn họ quả thật nợ Ngụy Thư, nợ nhiều lắm,làm thế nào cũng không thể trả hết.

—”Dì Ba...”Ngụy Hà mở miệng, âm lượng cực nhỏ

Dì Ba thấy cậu phản ứng,kích động vươn tay sờ mặt Ngụy Hà “Dì Ba đây, dì Ba đây, A Hà, con làm sao vậy?”

Ngụy Hà nhìn bộ dáng chật vật của bà,im lặng một lát.

—”A Hà? Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Mau nói cho dì Ba biết!” Dì Ba gặp Ngụy Hà như vậy liền sốt ruột.

—Ông ta chết rồi.

—”Cái gì?” Dì Ba hiểu nhiên không hiểu Ngụy Hà đang nói gì

—Lão già kia chết rồi, là con giết lão.

33. Chương 33

—Cậu Hai mệt mỏi rồi, mau dẫn cậu về phòng nghỉ ngơi.

Dì Ba đột nhiên ra lệnh cho Trình Hảo.

Trình Hảo nghe vậy lập tức đi tới “Cậu Hai...”

Vừa muốn nâng tay đỡ Ngụy Hà,Ngụy Hà bỗng tiến về phía trước, tránh được.

Cậu nghiêng đầu nhìn dì Ba “Dì Ba, tại sao vậy?”

Ngụy Viện Viện không biết hai người đang nói gì,hoang mang nhìn Ngụy Hà cùng dì Ba,qua thật lâu mới rụt rè hỏi “Anh Hai làm sao thế?”

Dì Ba phảng phất như không nghe thấy, xoay người phân phó vài hạ nhân khác “Lão gia còn chưa thấy, mau đi tìm đi.”

Nói xong liền kéo tay Ngụy Viện Viện bỏ đi.

Ngụy Hà bất động tại chỗ, Trình Hảo không dám quấy rầy, chỉ lẳng lặng đứng một bên.

Ngụy Hà không hiểu, dì Ba hà cớ gì phải tốt với cậu như vậy? Câu kia rõ ràng dì Ba nghe được.

—”Đến đây...đến đây...” Dì Hai dừng trước cửa phòng Ngụy Thư

Ngụy Lập Diễm muốn đuổi theo, nhưng Ngụy Lượng lại khóc rất thảm thiết.

—”Mẹ! Theo con về đi!” Ngụy Lập Diễm nói

Dì Hai quay đầu lại, hoảng sợ nhìn hắn, đặt ngón tay lên môi “Suýt...không cho nói, nó mà nghe thấy sẽ tìm được chúng ta...”

—”Anh anh! Anh anh! Lượng Lượng, đi đi...” Ngụy Lượng nắm tay áo Ngụy Lập Diễm, mắt khóc sưng đỏ.

Ngụy Lập Diễm nhìn dì Hai điên điên khùng khùng sau đó lại nhìn Ngụy Lượng, cho dù có đau lòng thế nào cũng phải nhỏ giọng dỗ dành “Chờ một chút, anh mang cả em và mẹ ra ngoài, ngoan.”

Ngụy Lượng vẫn không thuận theo, liên tục khóc nháo.

Ngay tại thời điểm Ngụy Lập Diễm sờ đầu mẹ trán, dì Hai đột nhiên chạy mất, miệng không biết đang lẩm nhảm cái gì.

Ngụy Lập Diễm định đuổi theo, chính là Ngụy Lượng không chịu, đứng trân tại chỗ chết sống không cho Ngụy Lập Diễm đi.

Ngụy Lập Diễm hỏi nó “Nói cho anh biết, sao Lượng Lượng khóc vậy? Sao không chịu đi?”

Ngụy Lượng nhìn Ngụy Lập Diễm, sau đó lại sợ hãi nhìn sau lưng Ngụy Lập Diễm, cúi đầu nức nở “Anh lớn...anh lớn đang nhìn...”

Sau khi nghe xong, Ngụy Lập Diễm gắt gao nhíu mày “Anh lớn đâu ra?”

Ngụy Lập Diễm vừa hỏi như vậy, Ngụy Lượng liền oa một tiếng khóc thét lên, cái gắt la hét “Lượng Lượng đi! Lượng Lượng đi!”

Lúc này dì Hai đã không thấy bóng dáng, Ngụy Lập Diễm nắm tay Ngụy Lượng đứng trên hành lang đắn đo một hồi, vẫn quyết định trấn an Ngụy Lượng trước.

—”Cậu Hai...về phòng sao?” Trình Hảo hỏi Ngụy Hà

Ngụy Hà trầm tư, hồi lâu mới đáp “Trình Hảo, mày cảm thấy anh tao là người như thế nào?”

Trình Hảo sững sốt một chút, sau đó thấp giọng nói “Cậu Hai làm người tốt lắm, đối với ai cũng rất hòa ái.”

—”Cũng đúng, một người tốt như vậy...” Ngụy Hà cứng ngắt nhếch miệng

Đổi lại là mình, nhất định cũng sẽ trả thù, oán hận sâu đậm như vậy...

—Cậu Hai, không về phòng sao?

—”Dì Ba với Viện Viện ra ngoài chưa?” Ngụy Hà không trả lời vấn đề của Trình Hảo

Trình Hảo không thể hiểu nổi hiện giờ cậu Hai định làm gì, chẳng lẽ bị dọa sợ rồi?

Mặc dù rất tò mò, nhưng hắn vẫn nói “Dì Ba nói phải tiếp tục tìm lão gia nên cùng cô ra ngoài rồi.”

Tìm không thấy...

Ngụy Hà đỏ mắt, phân phó Trình Hảo “Mày cũng đi đi, trong nhà còn bao nhiêu người đều kéo nhau ra ngoài tìm hết cho tao. Nếu tìm không thấy thì đừng trở về.”

__Vây cậu Hai, cậu...

__"Tao có chút choáng váng, về phòng nghỉ ngơi trước." Ngụy Hà phát phát tay, ý bảo hẳn mau đi

Trình Hảo nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngụy Hà, không yên lòng nói "Hay là để lại một người chăm sóc cho cậu Hai,có chuyện gì cũng tiện sai bảo."

__"Không cần, đi hết đi." Ngụy Hà thẳng thắn lắc đầu, bước về phía trước.

Nhìn thân ảnh của Ngụy Hà biến mất trong hành lang,Trình Hảo không hiểu vì cái gì,chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, nao núng bất an,luôn có dự cảm, dường như sắp...xảy ra chuyện gì đó...

Thôi cứ đi tìm lão gia đã! Trình Hảo ngán ngẩm lắc đầu.

Còn lại những ai? Dì Hai, Ngụy Lập Diễm, Ngụy Lượng, chính mình

Ngụy Hà đứng trước cửa phòng Ngụy Thư,cậu cúi đầu siết chặt nắm tay.

__Lão gia kia chết là trừng phạt đúng tội,lão đáng chết. Dì Hai chửi rửa nhục mạ anh, cũng đáng chết. Dì Ba, ít nhất bà ấy chưa từng đả tội với anh, tội không đáng chết. Còn...

Ngụy Hà ngừng một chút,cậu phát hiện tay mình run rẩy,sau lưng ướt đẫm.

__Lão gia kia đã chết, dì Hai lại phát điên...Còn chưa đủ sao?

Bốn phía yên tĩnh,trong bóng tối mờ mịt, Ngụy Hà chậm rãi giơ tay lên,sờ sờ ổ khóa nói "Nếu còn chưa đủ, vậy nghiệt trái của Ngụy gia, em sẽ trả."

Trong thoáng chốc, một người liền xuất hiện trước mắt.

Bàn tay trắng bệch nắm tay Ngụy Hà,Ngụy không nói gì, bàn tay kia càng túm chặt.

__Anh giết em....Buông tha cho những người khác, em không sợ chết, chết rồi em vẫn muốn ở bên cạnh anh, vì em yêu anh.

Thanh âm nức nở như bị dao cắt, khàn khàn nghẹn ngào khó nghe

__Em chỉ muốn hỏi anh, lúc em vừa mới trở về, sao không một lưới giết hết cho rồi? Nếu một ngày, hai ngày, ba ngày còn có thể chấp nhận. Nhưng lại kéo dài lâu như vậy, vì cái gì chứ....?

__Em từng nghĩ, chẳng lẽ anh muốn mượn tay em trả thù từng người một.

Ngụy Hà rũ tay xuống,nắm lấy tay Ngụy Thư,mười ngón tay đan vào nhau "Em cũng tự hỏi, anh do dự lâu như vậy có phải vì yêu em?"

Ngụy Hà đột nhiên nở nụ cười "Cách đây rất lâu, mẹ từng hỏi em muốn cưới một cô gái như thế nào, lúc đó em không trả lời bà,anh biết không, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh,em đã nghĩ, sau này nếu phải kết hôn, nhất định phải lấy một cô gái giống như anh."

Bàn tay kia hoàn toàn không có độ ấm,cứng rắn như băng, lạnh lẽo đâm vào tim Ngụy Hà.

__"Để em trả được không?" Ngụy Hà ngẩng đầu, vừa lúc chống lại tầm mắt của Ngụy Thư

Ngụy Hà phe phẩy đầu, không biết có phải vì cúi đầu quá lâu, lại nhìn thấy nỗi đau xót trong mắt Ngụy Thư.

__"Em không sợ." Ngụy Hà lẳng lặng nhìn vào mắt anh,cầm tay anh đặt lên vai mình,nhắm mắt lại.

Ngụy Thư nhìn Ngụy Hà,trong mắt một mảnh ảm đạm, đầu ngón tay giật giật,sờ lên cổ Ngụy Hà.

Ngụy Hà buộc chặt thân thể,nín thở chờ đợi.

__"Nếu đã biết, tại sao còn theo anh diễn trò?" Bàn tay kia cũng không bóp cổ mình như Ngụy Hà tưởng tượng,chúng chỉ ôn nhu vuốt ve cậu, nhưng với bấy nhiêu động tác cũng đủ khiến Ngụy Hà đổ đầy mồ hôi lạnh.

__Em vốn nên chết, giống như tất cả mọi người vậy.

Ngụy Thư dừng lại, nhẹ nhàng bắt lấy cổ Ngụy Hà, nhưng không dùng sức.

Ngụy Hà nhăn nhó, gắt gao nhắm chặt mắt.

Ngụy Thư mê mang nhìn Ngụy Hà, "Chính là anh không muốn chạm vào những kẻ đó, rất bẩn. Nguyên bản tính toán nhìn em tự tay giải quyết hết tất cả, sau đó sẽ đến lượt em."

—"Nhưng ngoài ý muốn là, em rất cứng đầu hoàn toàn không chịu nghe lời." Lực đạo đột nhiên tăng mạnh, Ngụy cảm thấy hít thở không thông.

—"Vì cái gì lại nói yêu anh?" Ngụy Thư lại buông lỏng tay, tựa hồ có chút ngạc nhiên, hai mắt đã nhắm chặt tại sao còn có thể chảy nước mắt, ướt đầm cả tay mình.

—"Em như vậy sẽ làm anh rất khó xử..." Ngụy Thư nhẹ nhàng nói

Ngụy Hà ê ẩm, lệ nóng dâng đầy nơi khóe mắt, như thế nào cũng không lặn át được, chậm rãi trượt xuống.

Một thân ảnh cứng còng lén lút nấp trong góc hành lang, tròn tròn hai mắt không thể tin nhìn cảnh trước mắt.

Ngụy Thư...không phải đã chết rồi sao?

Ngụy Lập Diễm khó có thể khống chế khẩn trương, hần từng ảo tưởng không biết Ngụy Thư sẽ dùng hình dáng gì xuất hiện trước mặt mình, đợi khi chứng kiến tận mắt, liền không thể ức chế sợ hãi.

Nhìn Ngụy Hà ngẩng đầu lên, tựa hồ đang bị Ngụy Thư bóp cổ, Ngụy Lập Diễm giật mình, liên tục tự hỏi.

Nếu Ngụy Thư thật sự biến thành quỷ, vậy toàn bộ những chuyện cổ quái xảy ra gần đây đều do Ngụy Thư gây ra, Ngụy Thư muốn báo thù...

Chợt nhớ tới còn chưa tìm được Ngụy Thường Đức, hai mắt Ngụy Lập Diễm liền tối sầm. Mẹ, Lượng Lượng...Phải rồi đi...Nghĩ như vậy, chính là Ngụy Lập Diễm còn đang đắn đo suy nghĩ.

Có nên cứu tên này không?

Cuối cùng, Ngụy Lập Diễm vẫn quyết định bỏ chạy.

Mà Ngụy Thư ở đối diện, lập tức ngẩng đầu nhìn Ngụy Lập Diễm rời đi, sắc mặt trách bực vô cảm.

Ánh mắt hắc ám, âm trầm đáng sợ, nhưng không làm gì.

Ngụy Hà mở to hai mắt, nhìn người trước mặt vẫn chậm chạp không chịu xuống tay.

Không hề tiếp tục nhìn Ngụy Thư, Ngụy Hà hỏi "Anh sẽ bỏ qua cho bọn họ chứ?"

—Được.

Cuối cùng, cũng đồng ý rồi.

Ngụy Hà nghe vậy, nước mắt rốt cuộc không thể khống chế, lăn lăn rơi xuống như mưa. Cậu thè từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ khóc nhiều như bây giờ, lắm lem yếu đuối như vậy, không khác gì đàn bà con gái.

Ngụy Hà đưa tay quệt nước mắt, lướt qua người Ngụy Thư.

Ngụy Thư hơi nghiêng đầu, nhìn theo bóng dáng của Ngụy Hà, hắc ám lượn lờ trên đầu, thấy không rõ biểu tình trên mặt Ngụy Hà.

Không lâu sau, Ngụy Hà cầm một cây đuốc xuất hiện ở hành lang, đứng cách Ngụy Thư một khoảng, dứt khoát ném đuốc sang bên cạnh, nói "Em đứng ở chỗ này, sẽ không chạy trốn."

Đuốc vừa ném xuống, ngọn lửa lập tức bùng hực bén lên, thế lửa còn chưa lớn, ánh đỏ cả người Ngụy Hà.

Ngụy Hà cố gắng mở to hai mắt tìm kiếm thân ảnh ẩn trong bóng đêm, trái tim như bị ném vào trong đồng lửa, nóng rất, đau đớn dữ dội.

Cậu nhìn người kia, như thế nào cũng không cười nổi.

Ngụy Hà nghĩ, tốt nhất, ngọn lửa này nên thiêu cháy cậu, chết rồi cũng đừng biến thành quỷ. Nợ của Ngụy gia, cậu đã thanh toán xong, hoàn toàn sạch sẽ. Đồng thời, Ngụy Hà nghĩ, cho dù có đầu thai, kiếp sau nguyện không gặp lại Ngụy Thư.

Cậu yêu Ngụy Thư như vậy, quá khó tiếp thu rồi. Cay đắng hơn là, cố tình Ngụy Thư lại không hề yêu cậu.

Ngụy Hà hiểu rõ, có lẽ ngay lúc Ngụy Thư lãnh đạm nói một tiếng “Được.”

Cảm giác tê tâm liệt phế, cũng không còn gì hơn.

34. Chương 34

Ngụy Lập Diễm từ lúc nhìn thấy ánh sáng hừng hực phiếm đỏ trong viện còn chưa quá xác định, thẳng đến khi ngửi thấy mùi khét càng ngày càng nồng nặc, Ngụy Lập Diễm mới tin đó là lửa.

Hắn cuống quýt bế Ngụy Lượng ra ngoài, đặt Ngụy Lượng ở trước cửa, sau đó xoay người trở lại tìm đi Hai, Ngụy Lượng gặp Ngụy Lập Diễm định đi, lập tức ồn ào đòi theo, nhưng rốt cuộc vẫn bị Ngụy Lập Diễm lạnh mặt dọa sợ không dám nhúc nhích.

Ngụy Lập Diễm chạy vào, một bên vừa tìm kiếm vừa lớn tiếng gọi đi Hai, nhưng thế nào cũng không ai đáp lại.

Thế lửa mỗi lúc một lớn, Ngụy Lập Diễm chợt nhớ tới Ngụy Hà, Ngụy Hà ngay giữa trung tâm đám cháy.

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn quyết định vọt qua. Rất xa liền nhìn thấy Ngụy Hà đứng ở đó, đứng yên bất động, hành lang xung quanh bị đốt trụi, cũng may không bén lên người Ngụy Hà. Ngụy Lập Diễm hô lớn “Ngụy Hà lại đây!”

Ngụy Hà lại giống như không nghe thấy, hai mắt cứ nhìn chăm chăm hướng đối diện. Ngụy Lập Diễm dõi theo tầm mắt của Ngụy Hà, cũng không thấy gì khác thường, không biết Ngụy Thư đã đi nơi nào.

Nhìn Ngụy Hà cứ ngây ngốc đứng đó, hai mắt Ngụy Lập Diễm tròn tròn, lại không còn thời gian để do dự, Ngụy Lập Diễm vội vàng nhún ướm khẩn tay, bịt kín mũi miệng, một tay bảo vệ đầu chạy về phía Ngụy Hà.

Ngụy Hà vẫn đứng đó, xa xa dõi theo bóng dáng ấy, chỉ có thể nhìn được hình dáng, không thấy rõ biểu tình của anh. Ngụy Hà bắt đầu ảo tưởng, tưởng tượng về mặt kia tuyệt tình như thế nào.

Lửa cháy lên, Ngụy Hà cảm thấy tất cả đều tiêu tan. Nợ đã trả, lưu loát sạch sẽ.

Mùi khét xông xồng xộc vào mũi, Ngụy Hà nặng nề ho hai tiếng. Hô hấp càng lúc càng khó khăn, tầm mắt bị khói hun mờ hồ. Cuối cùng ...cũng chấm dứt, Ngụy Hà nghĩ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cậu phát hiện một bóng người đang vọt về phía mình. Ngụy Hà vội vàng nhìn Ngụy Thư, mới biết anh đang nhìn mình với biểu tình rối rắm phức tạp.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Ngụy Hà nghĩ rốt cuộc đã có thể ở bên cạnh Ngụy Thư, coi như không phụ lời thề. Lão già đáng chết đó, phạm lỗi lớn như vậy, cố tình lại để thế hệ sau gánh vác. Lão già kia a lão già kia.

Nhớ trước đây có một kẻ từng nói, người trước khi chết, tất cả những ký ức đã lãng quên sẽ ồ ạt chen chúc nhau tràn về.

Thứ Ngụy Hà thấy được, đầu tiên là khuôn mặt của Ngụy Thư. Khẽ nhếch môi, đôi mắt hẹp dài dẫn theo ý cười, nhu tình như nước, chính vì biểu tình này, đã làm cho Ngụy Hà yêu tới đòi mạng. Bỗng nhiên, một hình ảnh chợt xuất hiện, lúc ấy cậu còn nhỏ, ngày đầu tiên Ngụy Thư bước vào Ngụy gia, cậu vì tò mò cùng một chút ghen tị, buổi chiều hôm đó liền lén bỏ ít bùn vào ấm thuốc của Ngụy Thư, sau đó trộm chạy ra ngoài.

Đây không phải là chuyện lớn,nên bị Ngụy Hà lãng quên thật lâu. Hiện tại nhớ đến mới rõ, trong đầu bỗng vang lên câu nói của Ngụy Thư “A Hà còn nhớ không,ngày đầu tiên, lúc anh tiến vào Ngụy gia?”

Đột nhiên hiểu được ngụ ý của những lời này.

Bất quá chỉ là chút sai lầm lúc nhỏ,Ngụy Hà không nhớ,nhưng anh lại để ở trong lòng,có lẽ Ngụy Thư, bắt đầu từ thời điểm bước chân vào Ngụy Gia, liền chán ghét tất cả mọi người trong cái nhà này, bao gồm cả cậu.

Sao có thể nghĩ rằng,chỉ riêng mình là đặc biệt,ái muội triền miên cùng tình thoại lúc trước, há không phải chỉ là một tuồng kịch.

Thì ra tới tận bây giờ,vẫn không thể thoát khỏi Ngụy Thư,trong đầu cùng trái tim đều tràn đầy người anh tên Ngụy Thư này.

Lại nhớ tới lần đó trên sân khấu, người nọ nhẹ nhàng xoay người nhìn thoáng qua.

Ngụy Thư nếu nói nghiệp mẹ mình, nhất định sẽ là đào hát nổi danh.

__”Đừng!Đừng!” Dì Hai giống như bị quái vật truy sát, kinh hoảng liều mạng chạy trốn. Vừa chạy vừa ngoái đầu ra sau, nhìn xong sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Đợi cho đám cháy chặn trước mặt mới chịu dừng lại,hai mắt ả đục ngầu nhìn chăm chăm ngọn lửa dữ tợn,Ngụy Thư lạnh lùng đứng đối diện ả, mặt không biểu cảm.

Dưới ánh sáng nóng đỏ,ả tựa hồ nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Ngụy Thư và mẹ mình hợp lại với nhau,hai mẹ con này, sao có thể giống nhau đến thế.

Dì Hai ngơ ngác nhìn,đột nhiên, dường như bị bắt mất hồn,vô thức nhảy vào trong ngọn lửa.

Thời điểm dì Ba gấp rút trở về, vừa phát hiện đám cháy lập tức khóc thét lên “Gọi người đến! Mau mau dập lửa!”

Dì Ba mềm nhũn ngã quỵ xuống đất,Ngụy Viện Viện hoảng sợ, vừa khóc vừa túm dì Ba.

__A Hà, A Hà còn ở bên trong! Mau đi cứu A Hà! A Hà của tôi còn ở bên trong! Tôi muốn cứu A Hà!

Dì Ba chống tay ngồi dậy, muốn lao vào lại bị Ngụy Viện Viện giữ chặt “Mẹ! Mẹ! Đừng vào! Sắp có người tới cứu rồi!”

__”A Hà còn ở bên trong! A Hà còn ở bên trong! Nó chưa đi ra!” Dì Ba điên cuồng hét vào mặt Ngụy Viện Viện,đám cháy này, không biết bắt nguồn từ đâu,thế lửa rất lớn thoát nhìn dị thường hung mãnh.

Trình Hảo đi theo dì Ba trở về, vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền vội vã tìm người dập lửa.

Sau đó khẩn cấp kéo Ngụy Lượng tránh xa khỏi nơi nguy hiểm, nhờ người canh chừng, lại bận rộn chạy qua trấn an dì Ba “Bà Ba, bà đừng vội, để cho mọi người tìm!”

Lửa lớn như vậy rất khó để không kinh động những nhà xung quanh, biết nơi này bị cháy, rất nhiều kẻ vây xem.

Dì Ba bị hai ba người ngăn cản,nhưng vẫn liều mạng giãy dụa, la hét đòi cứu người.

Trong nháy mắt, người phụ nữ này tựa hồ già đi rất nhiều,bà không ngừng gọi tên Ngụy Hà, khóc rách cả cổ họng.

__A Hà của tôi không sao cả! A Hà! A Hà mau ra đây!

Bà kêu rất thảm thiết, người bên ngoài nhìn xem cũng đau lòng, bà Ba Ngụy gia này thật tốt với vị thiếu gia kia, tựa như mẹ con ruột vậy.

__”A Hà!” Dì Ba quay đầu, cắn lên cánh tay đang giữa chặt bà.

Người nọ bị cắn đau cũng không dám buông tay, dù sao mạng người quan trọng, chỉ có thể an ủi “Bà Ba, ngài đừng vội, đã có người vào cứu hỏa rồi, rất nhiều người đều đến giúp, bà đừng quá lo lắng. Thế lửa chưa lớn, chỉ cháy bên trong, sẽ tắt ngay thôi!”

—”A Hà của tôi! A Hà còn ở trong đó! Mau đi cứu nó!” Di Ba lúc này đã không còn nghe vào, chỉ hấp tấp theo dõi bên trong, càng không ngừng vùng vẫy.

Không ít người đi theo dập lửa, trường hợp cực kì hỗn loạn. Di Ba bị mấy người kéo sang một bên, sợ gây trở ngại cho mọi người.

Ngụy Viện Viện gặp Di Ba bị lôi đi, vừa méo máo khóc nức lên vừa vội vàng quan sát.

Lúc này, trong đám người Trình Hảo bỗng dừng hẳn, vọt vào.

Ngụy gia đã bị khói đen nuốt chửng, không thể thấy rõ đường đi.

Trình Hảo chạy tới phòng Ngụy Hà, đá văng cửa mới thấy bên trong không bóng người, tìm kiếm xung quanh cũng không phát hiện Ngụy Hà.

—”Cậu Hai! Cậu Hai!

Hắn vừa hô vừa cầm đầu chạy về phía trước.

Đi tới chỗ đám cháy, ngọn lửa rất dữ tợn, người lại nhiều, Trình Hảo gọi khàn cả cổ cũng không biết Ngụy Hà ở đâu.

Chộp lấy một nhân viên cứu hỏa hỏi, cũng không gặp người. Đúng lúc này, đột nhiên có kẻ la lớn “Chỗ này có người!”

Trong lòng Trình Hảo trầm xuống, vội vàng chạy tới. Dưới ánh lửa chiếu rọi, người nọ bị kéo lên, thân thể đã hoàn toàn biến dạng, toàn thân cháy đen nhưng vẫn nhận ra đó là thi thể nữ.

Nếu không phải cậu Hai, vậy còn đường sống!

Trình Hảo vội vàng đứng dậy, tiếp tục tìm “Cậu Hai! Cậu Hai!”

Cùng lúc đó, Ngụy Lập Diễm đang nâng Ngụy Hà ra ngoài, bởi vì khói lửa quá dày đặc, hun vào mắt và yết hầu làm cho Ngụy Lập Diễm thiếu dưỡng khí, dần dần mất đi khí lực, huống hồ còn công thêm một người đàn ông trưởng thành trên lưng.

Ngụy Lập Diễm nghiêng ngã lão đảo tha Ngụy Hà chạy về phía trước, sức lực xói mòn theo từng chuyển động.

Nhớ tới vừa rồi Ngụy Hà té trên mặt đất, lửa xém góc áo, Ngụy Lập Diễm không chút đắn đo suy nghĩ, vội vàng lao tới dập lửa, sau đó nâng Ngụy Hà dậy.

Đại khái là do máu mủ tình thâm, cho dù Ngụy Lập Diễm bình thường có chán ghét bộ dạng hồng hắc của Ngụy Hà, nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn không nhịn được mà ra tay cứu giúp, huống chi cẩn thận ngấm lại, Ngụy Hà cũng chưa từng gây nên tội ác tày đình nào. Thời điểm công Ngụy Hà trên lưng, Ngụy Lập Diễm chỉ một lòng hướng về phía trước, muốn thoát khỏi biển lửa khổ ải này. Mà khi vừa nghĩ như vậy, hắn chợt nhớ tới thân ảnh trước đó mà mình nhìn thấy, không khỏi ngoái đầu lại xem.

May là một kẻ từ trước đến nay luôn trấn định như Ngụy Lập Diễm còn không khỏi có chút kinh hãi, hắn bắt gặp Ngụy Thư, một thân bạch y đứng trong biển lửa đang lẳng lặng nhìn mình, bởi vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, Ngụy Lập Diễm không dám dừng lại, cắn răng vác Ngụy Hà bỏ chạy.

Mà Ngụy Thư cũng không gây cản trở như trong tưởng tượng, hết thấy đều rất thuận lợi.

Chính là Ngụy Lập Diễm gắng sức chạy thật lâu, lúc gần đến sảnh chính, cả người liền không chống đỡ nổi, hai chân nhũn ra, toàn thân vô lực, đầu óc choáng váng trường đau. Hắn cùng Ngụy Thư ngã nhào trên mặt đất.

Lúc này may mắn có kẻ chạy tới, nhìn thấy Ngụy Lập Diễm và Ngụy Hà liền vội vàng nâng bọn họ đi.

Thời điểm Ngụy Lập Diễm và Ngụy Hà mặt mày lấm lem, quần áo đen nhem được mang ra từ trong đám khói dày đặc, dì Ba kinh ngạc đến mức ngừng giấy dựa, chỉ lẳng lẳng nhìn Ngụy Hà, người bên cạnh thấy thế liền buông bà ra.

Mọi người đang định nâng Ngụy Hà cùng Ngụy Lập Diễm đi cấp cứu, thì lại nghe thấy một tiếng kêu thống khổ “A Hà!”

Dì Ba bổ nhào lên người Ngụy Hà, tràn đầy tuyệt vọng

Ngụy Viện Viện cũng chạy tới, còn chưa kịp mở miệng nước mắt nước mũi đã chảy dài “Anh Hai, anh Hai!”

Cô cầm lấy tay Ngụy Hà.

Mà thời điểm Ngụy Lượng nhìn thấy Ngụy Lập Diễm liền chớp chớp mắt, đại khái không biết đang xảy ra chuyện gì, gấp dì Ba cùng Ngụy Viện Viện khóc sụt sùi cũng bắt đầu gào khóc theo.

— “Bà Ba, bà Ba, cậu Hai còn chưa chết đâu! Bà đừng đè nặng, mau tránh ra để tui tôi đưa đi bệnh viện. Nếu bà cứ kéo dài như vậy thì tôi không dám bảo đảm a!” Người bên ngoài nhìn không được, mở miệng khuyên nhủ.

Dì Ba nghe xong lập tức đứng dậy không chạm vào Ngụy Hà “A Hà không sao! A Hà không sao!?”

Bà vui sướng quệt nước mắt, nhưng càng lau càng nhiều.

Lúc nhìn Ngụy Lập Diễm, dì Ba đã trấn định hơn rất nhiều, Ngụy Lập Diễm không có việc gì, Ngụy Lượng đâu? Dì Ba tìm kiếm bóng dáng của Ngụy Lượng, nhìn thấy Ngụy Lượng đứng cách đó không xa liền yên tâm. Đột nhiên bà nhớ tới điều gì đó, không thấy dì Hai...

— “Bên trong còn người! Bên trong còn người!” Có kẻ đứng trước cửa hô to

Sau đó hai cỗ thi thể cháy đen được nâng ra.

Trình Hảo còn đang đảo quanh bên trong tìm Ngụy Hà.

Bỗng hắn nghe thấy có kẻ la lớn “Mau đưa cậu Hai, cậu Ba ra ngoài! Hiện tại chuyên tâm dập lửa! Dập lửa đi!”

Trong lòng lập tức nhẹ nhõm, Trình Hảo quay đầu lại theo chân nhân viên cứu hỏa.

Đám cháy rất cuộc cũng được dập tắt, nhưng trong nhà vẫn còn rất nhiều người đang bận rộn.

Những kẻ vây xem bắt đầu hiếu kì hỏi chuyện về tình hình bên trong.

Một người nói, hắn nhìn thấy một thanh niên có làn da rất trắng đứng trong đám lửa, khuôn mặt xinh đẹp như phụ nữ, dưới ánh lửa đỏ trông vô cùng kiều diễm, cao cao gầy gò, hắn lớn tiếng kêu nhưng người nọ lại giả vờ như không nghe thấy, cũng không biết đang nhìn cái gì, cứ đứng yên không nhúc nhích. Thẳng đến khi hắn chịu không được muốn chạy lại khuyên nhủ thì người kia đã biến mất không thấy.

Vài kẻ nghe xong, đột nhiên lộ ra biểu tình hoảng sợ “Anh nói có phải là cậu Cả nhà họ Ngụy hay không?”

— Cậu cả?

— Ai nha! Chính là cậu Cả đã chết rồi đó! Không khác gì so với anh miêu tả cả!

Người kẻ nghe xong liền trắng mặt.

— Ngụy Hà em, nhất định sẽ cùng anh day dưa cả đời.

— Em đứng ở chỗ này, sẽ không chạy trốn.

Kẻ không thể nào làm người thích tại nói hai câu kia, biểu tình ngược lại rất kiên định.

Đã có kẻ bắt đầu dọn dẹp hiện trường, một người thanh niên mặc đồ trắng đứng trong đồng tro tàn, ánh mắt xa xăm, tĩnh lặng đến thần kỳ.

Ai cũng không biết người nọ xuất hiện từ bao giờ, và cũng không biết tại sao lại biến mất.

35. Chương 35

Ngụy Hà khi tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng chật vật của dì Ba cùng hai mắt Ngụy Viện Viện sưng đỏ, Ngụy Hà còn tưởng rằng mình đã chết.

Chính là thời điểm dì Ba ách giọng gọi một tiếng A Hà, Ngụy Hà mới cảm thấy thân thể khó chịu, thì ra vẫn còn sống.

Người cứu cậu là Ngụy Lập Diễm, lúc trước Ngụy Hà có chết cũng không tin Ngụy Lập Diễm sẽ cứu cậu.

Trong lòng quái dị, không thể nói là cảm kích Ngụy Lập Diễm, cậu không hề nghĩ Ngụy Lập Diễm sẽ cứu mình, nhưng ấn tượng đối với Ngụy Lập Diễm cũng không kém.

Về trận hỏa hoạn, dì Ba và Ngụy Viện Viện cùng Ngụy Lập Diễm đều không đề cập tới. Cũng không ai nhắc đến Ngụy Thư.

Dì Hai chết, chôn thân trong biển lửa, cơ thể cháy đen.

Ngày hôm qua, có người tìm được một thi thể dưới đồng tro tàn, tử trạng thảm hại hơn cả dì Hai, không biết như thế nào nhận diện đó là Ngụy Thường Đức, nhưng thật sự chỉ thiếu Ngụy Thường Đức và dì Hai.

Toà nhà của Ngụy gia bị phá hủy hơn phân nửa, đặc biệt khó coi. Dì Ba cũng không nhắc đến chuyện trùng tu.

Dì Ba mua một căn nhà, khá nhỏ nhưng tiêu tán hết toàn bộ tích tụ của bà.

Ngụy Lập Diễm không sống chung với mọi người, mà dắt Ngụy Lượng ra ngoài ở riêng.

Về việc phân chia tài sản, dì Ba không chủ động đưa ra yêu cầu, Ngụy Lập Diễm cũng không nói, chỉ chờ Ngụy Hà tỉnh lại rồi định đoạt.

Thời điểm Ngụy Hà tỉnh, nhắc đến chuyện này, Ngụy Hà tựa như thành ngốc nhìn chằm chằm cửa sổ thật lâu mới mở miệng “Tôi chỉ muốn tòa nhà cũ, cùng một quán rượu. Viện Viện sắp đi du học, cho em ấy một số tiền, Ngụy Lập Diễm, tôi không tranh với cậu, mà ngay từ đầu tôi đã không có hứng thú.”

Sau khi Ngụy Hà xuất viện, nghe được không ít lời đồn. Vẫn giống như trước, nào là Ngụy gia bị ma ám, hại chết hai mạng người.

Ngụy Hà nghe xong cũng không phản ứng, quả thật bị ma quỷ phá hoại, cũng mất hai người, nhưng nguyên nhân vì sao thì bên ngoài không biết. Anh em loạn luân, ý đồ nhục nhã con trai ruột của mình, ép hấn đó phải tự sát, hai điều này, đủ để oanh động toàn bộ thị trấn.

Về sau, hết thấy đều rất bình thường, không còn ai nhắc tới Ngụy Thư, truyền nhau chuyện ma quái. Ngụy Hà càng không có, tất cả đều yên bình.

Lễ tang của Ngụy Thường Đức cùng dì Hai được tổ chức rất đơn giản.

Ngụy Hà không hề lộ vẻ bi thương, chỉ có dì Ba rưng rưng nước mắt cùng Ngụy Viện Viện khóc đến sưng thùng, thời điểm Ngụy Hà nhìn Ngụy Lập Diễm, phát hiện hai mắt hấn phấm hồng.

Dù sao cũng là mẹ ruột của mình, Ngụy Hà nghĩ.

Mà khi nhìn đến Ngụy Lượng đang được Ngụy Lập Diễm nắm tay, trong lòng Ngụy Hà không khỏi chua xót, thành ngốc này, cứ ngây ngô ngờ nghệch như vậy, nhưng may mắn gặp được Ngụy Lập Diễm dốc lòng chăm sóc.

Chỉ có sự tồn tại của cậu là không có ý nghĩa.

Cái ngày Ngụ Thường Đức và dì Hai được hạ táng, Ngụ Hà gặp lại Dương Thanh.

Dương Thanh khoác một chiếc áo dài, mang giày da màu đen, thoạt nhìn thực cổ quái.

Dương Thanh nói “Hai ngày nay đi lưu diễn, vừa mới trở về liền vội vàng đến gặp cậu, chưa kịp thay quần áo.”

Thời điểm nói những lời này, biểu tình trên mặt Dương Thanh đã không còn mang theo ý cười như lúc trước, y nhìn Ngụ Hà, mới gần gũi mấy ngày không gặp, Ngụ Hà dường như thay đổi thành một người khác, quần mắt thâm đen, tròng mắt che kín tơ máu, sắc mặt cực kì khó xem.

Ở bên ngoài nghe kể về thảm trạng của Ngụ gia, vừa hát xong y lập tức hồi hã trở về, kỳ thật hai người cũng không có giao tình gì, nhưng Dương Thanh phá lệ đồng tình với Ngụ Hà.

— “Xin nén bi thương.” Dương Thanh nhẹ giọng nói, sợ nhiều một câu sẽ chạm đến nỗi đau của Ngụ Hà.

Lại gặp Ngụ Hà lắc đầu “Không sao cả.”

— “Còn có cảm ơn anh đã cố ý đến thăm tôi.” Ngụ Hà bỏ thêm một câu

— “Về sau có việc gì khó xử, cứ đến tìm tôi, nếu có thể tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Trầm mặc hồi lâu, Dương Thanh nói

Ngụ Hà ngẩng đầu nhìn y, trong mắt thật sâu một nỗi “Cảm ơn.”

Cậu không muốn nhiều lời, không có khí lực.

Trên đường trở về, Ngụ Hà ngủ gục trong xe. Từ khi tỉnh lại, cậu liền không thích nói chuyện, tính tình khác xa ngày xưa, còn rất thích ngủ.

Trong lúc hỗn loạn bị dì Ba đánh thức, đã đến nhà mới. Ngụ Hà theo dì Ba xuống xe.

Ngụ Lập Diễm cùng Ngụ Lượng chỉ đi ngang qua, không có ý định tiến vào, trước khi đi không quên mở miệng nói “Có thời gian sẽ đến thăm.”

Vốn không có cảm tình gì, tự nhiên sẽ không thân thiết. Nhưng nói được như thế đã là rất tốt.

Ngụ Hà nhìn ngôi nhà lạ lẫm, luôn cảm thấy không được tự nhiên, có thể là chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh.

Từ sau khi tỉnh lại, dì Ba luôn dùng ánh mắt lo lắng nhìn cậu, thường xuyên hỏi cậu có cảm thấy chỗ nào không thoải hay không, đối mặt với sự quan tâm quá mức này, Ngụ Hà bối rối không biết làm sao.

Ngụ Viện Viện chuẩn bị xuất ngoại, ngay tại ngày mai, trời vừa sáng, dì Ba sẽ đưa cô ra ngoài.

Ngày hôm sau, Ngụ Hà theo chân dì Ba đưa tiễn Ngụ Viện Viện, con gái lớn như vậy còn thích khóc, ôm chặt dì Ba không tha, sau đó mếu máo nhìn Ngụ Hà “Anh Hai, chờ em trở lại anh nhất định phải lấy một chị dâu thật xinh đẹp đó!”

Ngụ Hà nở nụ cười ôn hòa, ôm Ngụ Viện Viện vào lòng, nhẹ nhàng vỗ đầu cô “Chăm chỉ học tập.”

Mọi chuyện chấm dứt. Đôi khi Ngụ Hà cảm thấy, đây chỉ là một giấc mộng.

Ngụ Viện Viện đi rồi, dì Ba cùng Ngụ Hà trở về. Nửa đường Ngụ Hà đột nhiên đòi xuống xe, dì Ba hỏi cũng chỉ qua loa nói muốn đi xem quán rượu mà cậu sở hữu.

Trên thực tế, cậu đánh một vòng lớn, vào rạp xem hát.

Sân khấu ngày ấy không gặp Dương Thanh, Ngụ Hà ngồi dưới đài xem hát, cảm thấy đã đưa ra một quyết định sai lầm, vì thế vô tình nhắm mắt ngủ mất.

Sau đó, trong lúc mơ mơ màng màng không biết nghe ai gọi “Cậu Hai.”

Ngụ Hà giật mình tỉnh dậy, cứ ngỡ đang kêu mình, ai ngờ là người khác.

Không khỏi cảm thấy buồn cười, hiện tại làm gì còn cậu Hai nữa, âm thầm trào phúng bản thân.

Thời điểm ra ngoài, không cẩn thận đụng phải một người, bị người nọ mắng một câu. Ngụ Hà ngẩng đầu nhìn, người kia cao lớn cường tráng, rất quen mặt, suy nghĩ một hồi mới nhớ tới đã gặp trong hậu trường, chính là Đại Quốc, người hầu của Dương Thanh.

Hiển nhiên, Đại Quốc cũng nhận ra Ngụ Hà, trên mặt có chút xấu hổ.

Ngụ Hà không để ý tới, lướt qua người gã.

Ra khỏi rạp hát lại bắt gặp Trình Hảo.

Hiện tại, Trình Hảo đang làm việc trong quán rượu, Ngụ Hà đối xử với hắn rất tốt, còn cho hắn tính toán sổ sách. Chào hỏi Trình Hảo xong, Ngụ Hà lập tức rời đi.

Lúc sau Ngụ Hà lại uống rượu, chờ tới nửa tỉnh nửa say lại thôi. Ngồi trên xe kéo, nghe xong địa chỉ, kéo xe không khỏi biến sắc “Muốn tới Ngụ gia? Nơi đó cháy rồi, còn đi sao?”

Ngụ Hà nắc một cái, dùng tay lau miệng nói “Đi đi, tao muốn đến đó xem.”

Còn chưa tới cửa, kéo xe liền dừng lại. Ngụ Hà đành xuống xe, đứng cách Ngụ gia hơn mười bước chân, lẳng lặng ngắm đầu.

Thời điểm nhìn thấy đồng hồ nát, đầu óc không khỏi choáng váng. Hóa ra đám cháy lớn như thế, đốt đến tan nát ảm đạm.

Ngụ Hà không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tòa nhà mà mình từng sống suốt hai mươi năm, chỉ cảm thấy lạc lõng hoang vắng, hiện tại lại bại thành thế này ...

Chân vừa muốn tiến tới trước, Ngụ Hà lập tức hung hăng cản môi, cưỡng ép quay đi, đưa lưng về phía Ngụ Trạch.

Thật sự là điên rồi, có điên mới tìm tới chỗ này, mà bản thân cũng không biết nguyên nhân, chỉ sững sờ một hồi liền nhanh chóng bước đi.

Thời điểm trở về, dì Ba gặp Ngụ Hà uống rượu liền hỏi “Sao lại uống rượu?”

Ngụ Hà ngồi trên ghế, dì Ba rót tách trà đưa cho cậu, Ngụ Hà uống xong giương mắt nhìn dì Ba “Dì Ba, cảm ơn dì.”

Dì Ba sợ run một chút, sau đó không nói nữa, khóe mắt phiếm hồng.

__Dì luôn đối xử với con như con ruột của mình, con lại cứng đầu, không nghe lời dì. Sau này con sẽ hảo hảo báo đáp dì, hiếu kính dì. Từ nay về sau, dì chính là mẹ ruột của con.

Ngụ Hà đặt tách trà lên bàn, bất ngờ quỳ xuống.

Dì Ba bị hành động đột ngột này dọa sợ tới mức che miệng lại, nước mắt lã lã rơi xuống “A Hà...”

Có lẽ là quá mức cảm động, bà run rẩy vươn tay về phía Ngụ Hà.

__”Con chính là con ruột của dì, đứa ngốc à...” Dì Ba đi qua, sờ đầu cậu, thanh âm nức nở

Ngụ Hà nhẹ nhàng gạt đầu “Vâng, con đối đãi với dì thật tốt.”

Dì Ba nhìn cậu, khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy đau thương. Một lát sau, bà nhắm mắt lại.

Thôi thôi, như vậy đã thỏa mãn rồi.

Tối hôm đó, Ngụ Hà mơ một giấc mơ rất dài.

Mộng thấy Ngụ Thường Đức, dì Hai, mẹ của cậu, mẹ Ngụ Thư, dì Ba, Ngụ Lập Diễm, Ngụ Lượng, Ngụ Viện Viện...

Những người này không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của cậu, trong lòng khó chịu muốn chết, nhát nhát giương mắt nhìn bọn họ.

Cuối cùng, Ngụ Hà nhìn thấy Ngụ Thư.

Nhiều ngày không nhớ tới anh, Ngụy Hà đã cố ý quên nhưng anh vẫn xuất hiện.

Trong mộng, về mặt Ngụy Thư ôn hòa, cầm một quyển sách, ngồi trước cửa, lắng lặng đọc, ánh nắng mặt trời đánh lên mặt anh, thoát nhìn thật nhu hòa.

Tựa hồ cảm giác được Ngụy Hà đang nhìn mình, Ngụy Thư ngẩng đầu lên, đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn về phía Ngụy Hà, nhẹ giọng gọi “A Hà...”

Ngụy Hà lập tức thất kinh, xoay người bỏ chạy, cậu sợ hãi biểu tình kia.

Từng yêu say đắm, hiện tại lại tránh không kịp.

Trong mơ vẫn luôn nhắc đi nhắc lại tình thoại của hai người, nhiều ít nhu tình mật ngữ, Ngụy Hà càng nghe càng hoảng loạn.

Mơ mơ màng màng bị ai đó đè xuống giường, cảm giác bị xỏ xuyên rất sâu sắc... Miệng bị cạy mở, mùi được hương vờn quanh mũi...Đều vô cùng rõ ràng, chân thật...

Chờ khi giật mình tỉnh giấc, lệ theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Hết chương 35

36. Chương 36

Dì Ba bị bệnh, nằm liệt trên giường không dậy nổi.

Thời điểm Ngụy Hà đến thăm, nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của bà hai mắt không khỏi nóng lên, cậu đột nhiên có chút sợ hãi, sợ những người bên cạnh từng bước rời xa mình, ngay cả dì Ba yêu thương cậu nhất cũng bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại mình cậu.

__Khụ...A Hà, lại đây, dì có lời muốn nói với con...

Dì Ba vẫy gọi Ngụy Hà, Ngụy Hà đứng bên giường hơi hơi cúi đầu.

Dì Ba không ngừng ho khan “Dì lớn tuổi rồi, động bất động lại sinh bệnh, nhưng dì vẫn sợ a, nếu một ngày đột nhiên phải ra đi thì làm sao bây giờ? Khụ...Con cũng nên thành gia lập nghiệp, cưới vợ yên bề gia thất, mà dì cũng an lòng...”

__”Dì Ba, dì nói ngốc gì thế.” Ngụy Hà vươn tay vén sợi tóc tán loạn trên mặt bà, sau đó nói “Dì Ba nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi.”

Dì Ba nhìn Ngụy Hà muốn nói lại thôi, rừ mắt xuống nặng nề ho vài tiếng “A Hà à...”

Tiếng thở dài khiến Ngụy Hà biến sắc “ Vâng, có con.”

__”Chẳng lẽ con định suốt đời không thành thân sao?” Dì Ba không nhìn cậu, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, thanh âm mang theo đau thương.

Ngụy Hà há miệng muốn nói gì, chính là cuối cùng chỉ im lặng.

Thành thân...Cậu nào dám nghĩ, sợ là cô phụ con gái nhà người ta.

__”Không có chuyện gì thì ra ngoài đi, dì muốn nghỉ ngơi.” Dì Ba miễn cưỡng cười cười, hai tay đặt trước ngực, nhắm mắt lại.

__”Con không lấy vợ, nếu có vợ rồi con sẽ không có thời gian hiếu kính dì. Còn sớm, còn sớm mà.” Ngụy Hà liên tiếp nói hai câu còn sớm, sau đó đắp chăn cho dì Ba.

Dì Ba vừa nghe xong, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, sắc mặt thực quái dị, thẳng đến Ngụy Hà muốn rời đi, dì Ba mới thỏa hiệp bất đắc dĩ nói “Thôi, tùy con.”

Ngụy Hà quay đầu nhìn bà, mím môi không trả lời.

Buổi chiều, Dương Thanh hẹn Ngụy Hà ra ngoài ăn cơm, Ngụy Hà đồng ý.

Thời điểm gặp mặt, Dương Thanh cười rộ lên thân thiết nắm tay Ngụy Hà “Còn tưởng rằng cậu không đến, đã đặt chỗ rồi, đi lên thôi.”

Món ăn được dọn lên, Ngụy Hà không động đũa, Dương Thanh rót một chén rượu cho cậu hỏi “Sao không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Ngụy Hà lắc đầu không nói, cầm đũa gắp một ít bỏ vào miệng, sau đó ngửa đầu nốc cạn chén rượu.

Bị cách uống của Ngụy Hà dọa, Dương Thanh vội vã ngăn cậu lại “Đừng uống như thế, ăn nhiều một chút.”

Ngụy Hà đặt chén rượu xuống, cười thản nhiên hỏi “Anh không bận sao? Hôm nay lại mời tôi ăn cơm?”

Dương Thanh cười cười đáp, “Xong hết rồi, được nghỉ ngơi một thời gian ngắn.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngụy Hà “Đã sớm muốn mời cậu ăn cơm nhưng lại không có dịp.”

Ngụy Hà sờ sờ mũi, không nói gì.

Trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, hai người không khỏi xấu hổ, Ngụy Hà vùi đầu ăn cơm, Dương Thanh nhìn cậu, do dự hỏi “Mấy ngày nay vẫn ổn chứ?”

Ngụy Hà khựng lại một chút, gật đầu nói “Bình thường.”

Dương Thanh thấy thế cũng không tiếp tục “Tôi nghe Đại Quốc nói gặp cậu ở rạp hát, chính là cậu đi nhanh quá nếu không chúng ta có thể hàn huyên rồi.”

Không đợi Ngụy Hà trả lời, Dương Thanh lại hỏi “Cậu thích xem hát lắm sao?”

Nghe thế, Ngụy Hà liền gác đũa sang một bên, vừa gật đầu lại lắc đầu.

Nhìn Ngụy Hà như vậy, Dương Thanh không khỏi cảm thấy buồn cười “Rốt cuộc là thích vẫn là không thích?”

— “Hát thế nào thì tôi không biết, chỉ xem để giết thời gian mà thôi.” Ngụy Hà nghĩ nghĩ nói

Gặp Dương Thanh lộ ra biểu tình kinh ngạc, lập tức bổ sung “Có lẽ là thích, nói không rõ.”

Thật là không rõ, Ngụy Hà lặng lẽ nhìn thoáng qua Dương Thanh, đột nhiên cảm thấy không khẩu vị.

Cơm nước xong xuôi, Ngụy Hà cùng Dương Thanh đi xem hát, ngồi ở đầu hàng, Ngụy Hà có chút náo nức bất an, nhưng lại không thể bỏ mặc Dương Thanh, nên đành nhìn sân khấu ngẩn người.

Dương Thanh hiển nhiên chú ý đến điểm này, mỉm cười nhét điểm tâm vào tay Ngụy Hà “Thử chút điểm tâm xem, hương vị không tệ lắm.”

Ngụy Hà lắc đầu bảo không cần, Dương Thanh cũng không cưỡng cầu.

— “Mười một tuổi tôi bắt đầu tham gia gánh hát, chớp mắt đã mười mấy năm.” Dương Thanh bỗng mở miệng nói, ánh mắt trở nên mê mang.

Ngụy Hà xoay đầu nhìn y, lẳng lặng không nói

Nói tới đây Dương Thanh lại nhếch miệng cười, hướng về phía Ngụy Hà nói “Cậu có biết tại sao mấy ngày nay tôi rảnh rỗi như vậy không?”

Ngụy Hà lắc đầu.

— “Nói ra chỉ sợ ai cũng không tin.” Dương Thanh bóp trán thở dài

— “Tại sao vậy?” Ngụy Hà mở miệng

Dương Thanh trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngụy Hà, thấp giọng hỏi “Cậu tin ma quỷ chứ?”

Ngụy Hà đầu tiên sững sờ, sau đó im lặng, Dương Thanh phát hiện vẻ bối rối trên mặt cậu.

Không khỏi tự giễu cười cười “Tôi biết ai nghe xong đều nói tôi mê sảng mà.”

Ngụy Hà vẫn không nói lời nào.

__Thời điểm tôi biểu diễn, người nọ sẽ ngồi bên dưới xem, không biết lúc nào thì đến cũng không biết khi nào thì đi, thỉnh thoảng ngồi tẩy trang tôi lại bắt gặp người nọ trong gương, chính là vừa quay đầu lại đã không thấy tăm hơi...

Dương Thanh tự cổ tự mục mà nói, lúc nói những lời này cũng không lộ vẻ sợ hãi, tựa hồ đây là một chuyện rất bình thường.

Cuối cùng, Dương Thanh hỏi Ngụy Hà “Cậu gặp qua sao?”

Trầm mặc hồi lâu, Ngụy Hà ngẩng đầu đáp “Không có.”

__”A...Cũng đúng, đâu phải ai cũng dễ dàng gặp quỷ như vậy.” Dương Thanh gõ gõ ngón tay lên bàn, dời đề tài “Cậu từng yêu ai chưa?”

Vấn đề này, Dương Thanh đã cho là sẽ không có đáp án, nhưng người bên cạnh lại bất ngờ rầu rĩ nói “Từng có.”

Đến phiên Dương Thanh im lặng, lẳng lẳng nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà né tránh tầm mắt của y, hướng lên sân khấu, hoa đán đang hát một khúc mà cậu chưa nghe qua.

Dương Thanh cũng không truy hỏi, chỉ cười cười xem diễn.

__Người nọ đã sớm chết, nhưng anh ta không yêu tôi. Một mình tôi đơn phương thì có lợi ích gì.

Ngụy Hà đột nhiên mở miệng, âm lượng không lớn, bị tiếng hát lấn át mất.

Dương Thanh không thể tin mở to hai mắt, không quá xác định bản thân có nghe lầm hay không.

Thời điểm tan cuộc, Ngụy Hà đứng trước cửa nói lời biệt với Dương Thanh, Dương Thanh vốn định đưa Ngụy Hà trở về nhưng bị từ chối.

Lại đi đến đồng phế tích cũ, Ngụy Hà thông thả vươn tay, đẩy cửa ra.

Tiếng chi nha kéo thật dài, không có đèn khung cảnh thật khủng bố, mùi khét ẩm mốc xông vào mũi, tro bụi bám đầy rắc rắc lên mặt.

Gần đó, chó sủa rất dữ dội. Ngụy Hà lẳng lẳng đứng trước cửa nhìn bên trong tối đen, không thể thấy rõ cái gì.

Cậu chỉ muốn đến xem, chỉ xem mà thôi, có lẽ là do buổi chiều uống rượu còn chưa tỉnh.

Ngụy Hà vừa nhấc một chân bước vào cửa lập tức ngừng lại. Cảnh vật trước mắt tựa hồ đang bốc cháy, ngọn lửa hung hãn muốn nuốt chửng cậu, đêm đó, cậu đã đứng đối diện với Ngụy Thư...

Đột nhiên cảm thấy khó thở, Ngụy Hà không dám vào, chỉ cần nhớ đến nỗi đau xé lòng kia liền làm cho cậu chết khiếp.

Dù sao cũng không ở, tất cả xem như không tồn tại.

Ngụy Hà nghiêng đầu, thu hồi bước chân.

__”Sau này, không bao giờ tới nữa.” Cậu phui phui bụi bặm trên người, tự hứa với lòng.

Hạ quyết tâm, Ngụy Hà xoay người đi.

Lần này, Ngụy Hà không hề quay đầu lại.

Chính là đi được mười phút, Ngụy Hà mới phát hiện khác thường, đi lâu như thế nhưng vẫn đứng trước cửa Ngụy gia, không thể ra ngoài.

Sau khi nhận ra điểm bất thường, Ngụy Hà nín thở, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Từ lúc cậu xoay người bước đi, đôi mắt kia đã gắt gao theo dõi cậu,Nguyệt Hà biết bất quá không quay đầu lại.

Đối với lần này, Nguyệt Hà tựa hồ đã dự đoán được hậu quả của mình, vạn kiếp bất phục.

Giờ đêm nhẹ nhàng thổi qua,Nguyệt Hà đứng thật lâu,hai mắt nhìn chăm chăm phía trước,vẫn không muốn quay đầu lại.

Không biết chó nhà ai, từ lúc bắt đầu tới giờ chưa hề có dấu hiệu suy yếu, càng sửa càng hung.

Nguyệt Hà nhắm mắt lại,hít một hơi thật sâu,hết thấy đều không tồn tại, là cậu suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Siết chặt nắm tay, thử nhấc chân lên,từng bước tiến về phía trước, phát hiện không còn đảo quanh như vừa rồi, Nguyệt Hà vội vàng cầm đầu chạy. Cứ như vậy hết một đoạn ngắn, Nguyệt Hà mới dừng lại.

Ngây ngốc hồi lâu, Nguyệt Hà cúi đầu, nghiêng người bỏ đi.

Bên trong hắc ám khôn cùng,cánh cửa Nguyệt gia cứ mở rộng như vậy, không biết ai đang đứng trước cửa, lặng lẽ nhìn theo thật lâu.

Lúc về đến nhà thì dì Ba đã ngủ,Nguyệt Hà thật cẩn thận không dám kinh động bà,lên lầu vào phòng mình.

Một mỗi lập tức ủa tới,cậu tê liệt ngã xuống giường.

Nhắm mắt lại, không hề nghĩ ngợi, trong chốc lát liền ngủ say.

__”Khụ...” Có tiếng ho khan,Nguyệt Hà mơ màng nhú mày.

Chính là tiếng ho khan chẳng những không biến mất, ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Nguyệt Hà mờ mịt tỉnh lại. Từ trên giường ngồi dậy,trong phòng trừ mình ra không còn ai khác, chẳng lẽ là dì Ba?

Nguyệt Hà xuống giường muốn đi xem.

Vừa mặc quần áo đi ra, đang định mở cửa ra lại nghe thấy tiếng ho khan “Khụ khụ...”

Giống như ngay sau lưng mình,Nguyệt Hà nháy mắt chờ đợi,cánh tay chụp lên cửa không hề động.

__”Khụ...” Thanh âm kia gần sát bên tai, tấm lưng lạnh lẽo, Nguyệt Hà sững sờ không dám nhúc nhích.

Đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy một bàn tay đang khoát lên vai mình,từ cổ lên má, ôn nhu sờ mặt Nguyệt Hà.

Cái tay kia đi đến đâu, chỗ đó liền nổi da gà,Nguyệt Hà chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, không dám làm gì.

__Nơi đó bị đốt trụi rồi,anh chờ A Hà tìm anh,sao A Hà vẫn chậm chạp không tới?

Thanh âm ai oán quanh quẩn bên tai, Nguyệt Hà ê ẩm.

__Đợi nhiều ngày như vậy cũng không thấy em...Em không đến, anh sẽ không gặp được A Hà...

Trong bóng đêm, Nguyệt Hà cảm thấy người nọ đứng trước mặt mình,cậu vội vã nhắm mắt lại,căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Một cái hôn dừng trên trán “Đợi rất nhiều ngày...”

Hít một hơi thật sâu,Nguyệt Hà rốt cuộc nhin không được, mở mắt ra.

Chính là trước mặt một mảnh tối đen, không thể nhìn thấy gì.

Nếu không phải hiện tại còn đang đứng ở cửa, Nguyệt Hà nhất định sẽ hoài nghi những lời kia chỉ là ảo giác, Nguyệt Hà kinh ngạc vươn tay sờ trán,xúc cảm lạnh như băng tựa hồ còn vương vấn.

Thật lâu sau, Nguyệt Hà chậm rãi buông tay. Thôi thôi, bất quá chỉ là một giấc mộng.

37. Chương 37

__Anh nhìn gì vậy?

Gặp Dương Thanh trong kính ngẩn người hồi lâu,Đại Quốc đi qua nhìn vào gương lại quay ra sau,chẳng lẽ có gì bất thường sao?

Dương Thanh lúc này mới hồi thần, trang điểm, thay đồ diễn.

Y nhìn xung quanh.

Người nọ, lại không đến a.

Người thanh niên xinh đẹp kia rốt cuộc không còn xuất hiện trước mặt mình...

Vị cậu Cả nhà họ Ngụy,hẳn thực thích xem hát,bằng không anh ta sẽ không quần quýt lấy y như vậy,luôn bất ngờ xuất hiện bên cạnh mình.

Chính là hai ngày nay, lại không thấy nữa. Dương Thanh chợt nhớ tới lời đồn đãi có liên quan đến Ngụy gia.

Hồi lâu khẽ lắc đầu,mặc kệ mọi người có bàn tán thế nào cũng không thể tin, nhưng Ngụy gia đã suy tàn, đây là sự thật.

__”Hôm nay hát cái gì a?” Đại Quốc vò đầu hỏi

__Ban Công Hội.

__Hôm nay có bà mới tìm đến cửa,nói muốn làm mai cho con,dì từ chối rồi.

Dì Ba vừa về tới nhà,liền nói chuyện này cho Ngụy Hà biết.

Lật trang sách,Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn dì Ba. Dì Ba hết bệnh,khí sắc khá hơn rất nhiều,trên mặt tràn đầy tiểu ý.

__”Con ăn cơm chưa? Để dì tự mình xuống bếp làm vài món con thích?” Dì quay đầu hỏi

__Cô gái đó con cái nhà ai? Có thời gian gặp mặt thử xem.

__”A?” Dì Ba sững sốt,bất ngờ không kịp phản ứng nhìn Ngụy Hà

Ngụy Hà khép quyển sách lại “ Dì Ba không vui sao?”

Dì Ba vội vàng lắc đầu “Không phải! Không phải! Dì sẽ hẹn người ta cho con, nếu không thích hợp lại tiếp tục tìm...”

Còn chưa bắt đầu gặp mặt, dì Ba đã thay Ngụy Hà lo tới lo lui.

Gặp dì Ba cao hứng như vậy,Ngụy Hà rất muốn cười, lại phát hiện trên mặt giống như bị trát vôi,cứng ngắt bất động.

Đối với việc này, dì Ba phá lệ hưng phấn,vừa ăn trưa xong liền chạy đi tìm bà mới,hẹn cô gái ra ngoài coi mắt.

Ngụy Hà cũng thực rảnh rồi, không có ý kiến gật đầu đồng ý.

Cách giờ hẹn còn một chút thời gian,Ngụy Hà liền ra ngoài dạo.

Nghe dì Ba nói cô gái kia vừa đi du học trở về,lớn lên xinh đẹp, người cũng ôn nhu, gia cảnh lại tốt, tóm lại được khen nức nở.

Ngụy Hà không để ở trong lòng, lang thang trên đường, vòng qua khúc quanh liền ngừng lại.
Một ông lão bày đồ ra đất,tự xưng là thần toán,không có gì lão không tính được.
Ông lão thấy có người đến, vội vàng ngừng đầu cười nịnh nọt “Cậu thanh niên muốn bói cái gì a?”
_”Tôi không đoán mệnh.” Ngụy Hà lắc đầu
Ông lão nghe xong liền thu liễm ý cười,không hòa nhã nói “Không tính mệnh thì tới làm gì?”
Ngụy Hà cầm tiền đưa lão “Tôi muốn hỏi ông một chuyện.”
Thấy tiền tới tay, lão lập tức cười híp mắt,liên tục nói “Nói đi, nói đi, cậu thanh niên muốn hỏi cái gì?”
_”Trên thế giới này thật sự có quỷ sao?” Ngụy Hà hỏi
Ông lão sửng sốt một chút,cúi đầu nhìn sập bói toán của mình,nhíu mày trầm tư đáp “Có.”
_Vậy quỷ sẽ biến mất chứ?
_Tùy tình huống, nếu là lệ quỷ, oán khí quá nặng thì không đầu thai được. Nhưng nếu không còn oán khí, tự nhiên sẽ tiêu tán.
Ông lão nhìn trời lại nhìn đất,nghen nửa ngày mới rút ra một câu.
Ngụy Hà thấy thế cũng không tiếp tục hỏi, đứng dậy bỏ đi.
Ông lão phổng chừng cũng không phải thu tiền mà không biết xấu hổ, ở phía sau hô to “Tuy chuyện cậu hỏi lão không biết,nhưng lão có nghe người ta nói,cậu thanh niên à,lão không lừa cậu đâu!”
Ngụy Hà không quay đầu lại, xem như không nghe thấy.
Đúng giờ đến chỗ hẹn, chờ không lâu thì một cô gái mặc âu phục đi tới “Anh là Ngụy Hà sao?”
Ngụy Hà nhìn cô, gật đầu.
Không thể không nói, cô gái này lớn lên khá xinh đẹp,mắt to miệng nhỏ, làn da trắng nõn,nhìn ra là tiểu thư con nhà giàu,
_Tôi là Lưu Khả.
Cô gái kia hướng Ngụy Hà vươn tay.
Ngụy Hà lễ phép đáp lại.

Hôn sự của Ngụy Hà đã được quyết định,cũng rất nhanh,chưa đến hai tuần đã quyết định đính hôn.
Tháng sau cử hành hôn lễ.
Dì Ba hỏi Ngụy Hà có hài lòng về cô gái này hay không,Ngụy Hà trả lời vừa lòng.
Khiến dì Ba cười toe toé.
_Sau khi kết hôn con muốn dọn ra ngoài ở.
Thời điểm Ngụy Hà nói chuyện này, dì Ba cũng không tỏ ra mất hứng,chỉ coi như vợ chồng son muốn có không gian riêng.
Ngày trôi qua rất mau, chớp mắt đã cuối tháng.
Ngụy Hà cầm một cây dù màu xanh che cho Lưu Khả, hai người có thể xưng là trai tài gái sắc, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.
_”A Hà, cảm ơn anh.” Lưu Khả đột nhiên dừng lại, nói với Ngụy Hà
Ngụy Hà không trả lời,nhìn xem cơn mưa bất chợt, liền kéo Lưu Khả vào cửa hàng gần đó trú mưa.

Lưu Khả mặc một chiếc váy màu hồng, không biết khi nào đã lấm tẩm bùn đất,vừa phát hiện, cô lập tức cúi đầu lau.

Chùi một lát, hai mắt cô ửng đỏ “A Hà, thực xin lỗi.”

__”Chờ cuộc sống của tôi và Sở Văn yên ổn,tôi sẽ liên lạc với anh, đến lúc đó anh nhất định phải đến chung vui với chúng tôi.”

Lưu Khả chảy nước mắt, ngẩng đầu áy náy nhìn Ngụy Hà.

Ngụy Hà nở nụ cười, lắc đầu đáp “Không sao.”

__”Cám ơn anh đã giúp tôi.” Lưu Khả cảm kích nhìn cậu

Ngụy Hà nhìn dòng người tấp nập trên đường,nhẹ giọng nói “Không cần cảm ơn ơn tôi đâu,tôi cũng chỉ vì chính mình thôi.”

Sau khi đưa Lưu Khả về nhà, Ngụy Hà cũng trở về.

Trời mưa thật phiền toái, mặt đất ướt sũng,nước không ngừng văng tung tóe lên giày.

Thừa dịp phía trước không có xe,Ngụy Hà cúi đầu qua đường,vừa bước đi lập tức đụng phải một người.

Ngụy Hà vẫn cúi đầu nói tiếng “Thực xin lỗi.”

Người nọ không nói gì,ngược lại vươn tay đỡ Ngụy Hà một phen.

Ngụy Hà ngẩng đầu lên định cảm tạ,ai ngờ người nọ đã quay đầu bước đi.

Ngụy Hà đứng yên tại chỗ hồi tưởng đôi tay trắng nõn vừa rồi,ngoài ý muốn nhớ tới Ngụy Thư.

Chính là Ngụy Hà biết không có khả năng, Ngụy Thư đã hoàn toàn biến mất. Cậu không còn nhìn thấy Ngụy Thư, mặc kệ là ở tòa nhà cũ hay bất kì nơi nào,cậu cũng chưa từng gặp lại. Thậm chí ngay cả trong giấc mộng cũng thế.

Ngụy Hà chợt nhớ đến đêm hôm đó,nụ hôn dừng bên trán,cùng câu nói kia “Em không đến, anh sẽ không gặp được A Hà. Trái tim lập tức như bị hàng ngàn hàng vạn cây kim giày xéo, đau đến chảy cả nước mắt.

Ngụy Hà nhìn người kia cầm dù đi ở phía trước,sau đó biến mất trong khúc quanh. Rốt cuộc nhìn không được, vươn tay che mắt,nghẹn ngào thành tiếng.

Thì ra đến tận bây giờ vẫn không có cách nào quên được anh.

Ngày Ngụy Hà kết hôn, Dương Thanh cũng có mặt. Y nói vài câu chúc phúc xong sẽ không đến gần Ngụy Hà.

Khi Ngụy Hà kéo Lưu Khả tới mời rượu,Dương Thanh mở miệng khen một câu “Chú rể hôm nay thực tuấn tú,còn cưới cô dâu xinh đẹp như vậy,hai người rất xứng đôi a.”

__”Cám ơn.” Ngụy Hà cười cười

Chờ Ngụy Hà đi rồi, Dương Thanh nhìn theo bóng lưng của cậu,khẽ thở dài. Đám cưới, y hẳn phải cao hứng mới đúng...

Dương Thanh miễn cưỡng cười khổ.

Ngày đó, vui vẻ nhất chính là dì Ba, dì Ba một tay nắm Ngụy Hà, một tay dắt Lưu Khả,gắn kết hai người lại với nhau, không khỏi thỏa mãn.

__Hai đứa con nhất định phải sống thật hạnh phúc.

Lưu Khả tựa hồ then thùng, cúi đầu không nói

Ngụy Hà nhìn dì Ba đỏ mắt “Thực xin lỗi...” Cậu nhẹ giọng nói

__”Đứa ngốc, xin lỗi cái gì.” Dì Ba vỗ vỗ vai cậu,nước nở nói “A Hà của chúng ta nha, hiện tại trưởng thành rồi.”

__”Thực xin lỗi...” Ngụy Hà cắn chặt răng,nước mắt ào ào rơi xuống

Nhìn dì Ba vui vẻ như vậy, nếu biết...

__”Làm sao vậy?” Dì Ba phát hiện không khí không thích hợp,lo lắng nhìn Ngụy Hà.

Cô dâu Lưu Khả vội vàng mở miệng “A Hà là không nỡ xa ngài...”

Ngụy Hà chỉ cúi đầu, khóc giống như đứa nhỏ.

Dì Ba nhìn đau lòng,nghe Lưu Khả nói vậy đặc biệt cảm động,gắt gao cầm tay Ngụy Hà “Con nhìn con xem...Đều kết hôn, còn nhỏ nhắn gì đâu.” Nói xong cũng nhin không được che miệng khóc

Lưu Khả thấy vậy lập tức rưng rưng nước mắt.

Mãi cho đến chạng vạng, hôn lễ mới chấm dứt, Ngụy Hà cùng Lưu Khả đi ra quán rượu đưa tiễn một ít thân thích và bạn bè.

Mọi người vốn đề nghị nháo động phòng,nhưng bị Ngụy Hà cự tuyệt. Nói cậu chỉ muốn tận hưởng không gian của hai vợ chồng,lý do đưa ra rất hợp tình hợp lý, mọi người đành thôi.

__Anh Thanh, đang nhìn gì vậy?

Đại Quốc dõi theo tâm mắt của Dương Thanh,gặp Dương Thanh cứ nhìn chăm chăm Ngụy Hà, trong lòng liền khó chịu,người kia có gì xinh đẹp,cứ ngắm nhìn mãi, hứ!

__Đại Quốc, cậu nói,người ở chung với nhau lâu tự nhiên sẽ có thích đúng không?

Dương Thanh vẫn luôn không mở miệng đột nhiên quay sang hỏi Đại Quốc.

Đại Quốc nhìn Dương Thanh nghĩ nghĩ, sau đó mạnh lắc đầu “Thích? Sao có thể chứ,tôi ở chung với Tiểu Hắc trong gánh hát suốt hai năm trời, vẫn cảm thấy tên kia rất đáng ghét đấy thôi!”

Ai ngờ vừa dứt lời, Dương Thanh lập tức biến sắc.

Dương Thanh tái nhợt tiến về phía trước,liều mạng vút bỏ ý nghĩ trong đầu,hoang đường, thật sự hoang đường.

Đại Quốc ngốc nghếch khó hiểu, chẳng lẽ mình lỡ lời? Hắn không nên chán ghét Tiểu Hắc?

Ngồi trên xe, tài xế khởi động máy, Lưu Khả cắn môi,vẻ mặt trắng bệch rụt rè nói với Ngụy Hà “Tôi hơi sợ...”

__”Chờ ngày mai tôi dọn đến nhà mới sẽ ổn thôi.” Ngụy Hà vỗ vỗ trấn an cô

Lưu Khả gật đầu.

Ngụy Hà lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, trong lòng vắng vẻ,nhất thời cảm thấy vô cùng mệt mỏi

Vừa nhắm mắt lại muốn ngủ một lát,Ngụy Hà dường như phát hiện ra điều gì, mạnh mẽ mở mắt ra.

Cậu vội vàng ngồi thẳng,tựa vào cửa sổ nhìn qua hướng đối diện.

Có một người đang đứng ở đó,mặc bộ âu phục màu trắng,thân mình cao gầy đứng dưới ánh đèn, cái bóng kéo thật dài.

Ngụy Hà nhìn về phía người nọ, người nọ cũng ngẩng đầu nhìn Ngụy Hà, đáy mắt dị thường ôn nhu.

Ngụy Hà không thể tin mở to hai mắt, gương mặt của người nọ...giống Ngụy Thư như đúc...!

Nhưng không đợi Ngụy Hà kịp nhìn kỹ,xe đã chạy đi, cách người nọ càng lúc càng xa...

38. Chương 38

Kết hôn ngày hôm sau, Ngụy Hà cùng Lưu Khả nói muốn dọn về nhà mới, dì Ba đáp ứng, chính là khi Ngụy Hà đi lộ ra về mặt luyến tiếc.

Ngụy Hà có chút buồn cười nói “Dì Ba, con có phải một đi không trở lại đâu, dì đừng như vậy, con sẽ thường xuyên về thăm dì.”

Xe chạy qua một con phố, Ngụy Hà mới phân phó tài xế chuyển hướng, vòng qua đường khác.

—”A Hà, anh như vậy... Thật sự không sao chứ?” Lưu Khả bất an nhìn Ngụy Hà

Ngụy Hà thở dài “Cô cứ nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần rồi? Tôi nói không có việc gì là không có việc gì, cô yên tâm, sau khi cô đi tôi sẽ nói là cô nhóc như cô chịu không nổi khổ sở nên chạy theo người khác rồi. Dì Ba nhất định sẽ không trách tôi.”

Nghe Ngụy Hà nói xong, Lưu Khả liền nở nụ cười.

Đi tới một con hẻm nhỏ vắng người liền ngừng lại, một người đàn ông đứng dưới tàng cây cách đó không xa, thấy xe dừng lập tức vội vã chạy đến.

Lưu Khả mở cửa xe chạy về phía anh ta.

Ngụy Hà nhìn cảnh trước mắt cười cười, sau đó bảo lái xe quay đầu trở về.

Kỳ thật, cậu cũng không kết hôn với Lưu Khả. Trong lòng Lưu Khả sớm đã có chủ, đối phương là một thằng nhóc không tiền không có gia thế, hai người ở bên nhau không bao lâu thì Lưu Khả mang thai. Cha mẹ Lưu Khả biết được chuyện này liền giận dữ, kiên quyết không đồng ý cho hai người họ ở bên nhau, thậm chí còn bắt nhốt Lưu Khả trong phòng, vì khiến Lưu Khả nản lòng thoái chí, cho nên tìm trăm phương ngàn kế bắt cô đi coi mắt.

Tuy nói gia cảnh Lưu Khả tốt, nhưng dù sao đã mang thai, việc này nếu truyền ra ngoài sợ là không ai lấy, nhưng tùy tiện gả con gái của mình đi thì không cha mẹ nào muốn.

Vừa lúc đụng phải Ngụy Hà, lúc trước hoàn cảnh nhà Ngụy Hà xem như số một số hai, tuy nay không bằng xưa, nhưng tốt xấu vẫn có điều kiện hơn một thằng nhóc nhà nghèo.

Ngày Ngụy Hà gặp Lưu Khả, Lưu Khả đột nhiên bắt tay quỳ xuống trước mặt Ngụy Hà, kể lại toàn bộ tiền căn hậu quả cho Ngụy Hà nghe, cô nói cô cùng Sở Văn thật lòng yêu nhau, cầu xin Ngụy Hà ra tay giúp mình.

Lúc ấy, Ngụy Hà rất hoảng sợ, nhưng có thể vì nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Lưu Khả, liền gật đầu đồng ý.

Do đó, sẽ có một màn này.

Trên đường về nhà, không biết bị trục trặc gì mà động cơ không thể hoạt động, Ngụy Hà cũng không vội, liền tự mình đi trước.

Lang thang không bao lâu, bầu trời mênh mông lát phát mưa phùn, Ngụy Hà không để ý, dù sao mưa không lớn, cứ đi như vậy cũng không sao.

Xui xẻo là, thế mưa càng lúc càng lớn, Ngụy Hà bắt đầu tìm một mái hiên trú mưa.

Cơn mưa dai dẳng không ngừng, không khí âm u, nói không nên lời áp lực.

Ngụy Hà khịt khịt mũi, gần đây thời tiết chuyển lạnh, dường như bị cảm, luôn chảy nước mũi.

—”Khụ khụ...” Bên cạnh vang lên tiếng ho nặng nề

Ngụy Hà vô tình nhìn thoáng qua

Cậu choáng váng...

Người nọ đang che miệng ho khan,một lát sau liền thả tay xuống,tựa hồ chú ý tới ánh mắt của Ngụy Hà, chợt quay đầu lại.

Thật sự rất giống...

Ngụy Hà ngơ ngác nhìn

Giống nhất là đôi mắt,hẹp dài hẹp dài,bởi vì ho khan mà khóe mắt phiem hồng,quyến rũ động lòng người,chiếc mũi cao thẳng,so với Ngụy Thư có chút chênh lệch, cánh môi rất mỏng,nhưng đỏ tươi.

Làn da người nọ trắng nõn,chính là không tái nhợt như Ngụy Thư.

Ngụy Hà ngẩn ngơ không thể nói rõ cảm xúc trong lòng, chỉ lẳng lẳng nhìn người nọ.

__”Thật trùng hợp.” Người nọ đột nhiên mở miệng, thanh âm ôn nhu thanh tú.

Ngụy Hà lúc này mới hồi thần, cúi đầu rất thấp, trong mắt một mảnh mơ hồ.

Không phải anh ấy...

__”Tính tới hôm nay, chúng ta đã gặp nhau ba lần rồi.” Người nọ tựa hồ đi tới, đứng bên cạnh Ngụy Hà

Gặp Ngụy Hà không nói lời nào cũng không cảm thấy xấu hổ, “Hôm qua cũng thấy cậu,cậu kết hôn sao?”

Thời điểm hỏi câu đó, Ngụy Hà không biết bản thân có nghe lầm hay không,thế nhưng cảm thấy có chút lạnh ý.

__Vâng. Anh làm gì trong này?

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, lập tức biến mất.

Ngụy Hà vươn tay xoa xoa hai mắt.

__”Tôi đang đợi người.” Người nọ đáp

Ngụy Hà đột nhiên không biết nên nói gì,đành cúi đầu nhìn mũi giày trầm mặc.

__”Người kia vẫn chậm chạp không đến,nên tôi chỉ có thể tự mình đi tìm.” Người nọ bổ sung

Trong lòng hiếu kỳ, Ngụy Hà nhin không được ngẩng đầu lên,lập tức đập vào mắt người nọ.

Ngụy Hà từng khen đôi mắt đẹp của Ngụy Thư. Đôi mắt đó là đôi mắt đẹp nhất trên thế giới này,hiện tại lại có người sở hữu đôi mắt không kém gì Ngụy Thư.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, đã bị câu mắt hồn.

__”Nhưng sợ là người kia không còn nhận ra tôi.” Người nọ bình tĩnh nhìn Ngụy Hà

39. Chương 39

Đợi mưa ngừng rơi, Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, chỉ sợ lát nữa sẽ mưa tiếp.

Lau mặt, Ngụy Hà cúi đầu muốn đi.

Người nọ vẫn đứng ở đó, Ngụy Hà đi được vài bước, nhin không được ngoảnh đầu xem.

Gặp người nọ còn đang nhìn mình, liền nhẹ giọng nói “Hết mưa rồi.”

Người nọ không nói lời nào, chỉ nhìn cậu. Ngụy Hà cảm thấy quái dị,ngĩ nghĩ cũng không tiếp tục nói nữa, xoay người bỏ đi.

Về đến nhà, Ngụy Hà thay quần áo,sau đó đứng trước cửa sổ nhìn xuống lầu.

Cậu lại nhìn thấy người nọ, người nọ mang theo một chiếc thùng,đứng ở đối diện.

Không bao lâu, có chiếc xe dừng lại bên cạnh,một kẻ xuống xe nâng thùng vào, mà người nọ cũng bước lên xe.

Ngay khi Ngụy Hà nhìn xuất thần thì người trong xe bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu,Ngụy Hà không hiểu tại sao đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, bất giác lui về sau.

Chính là người kia chỉ liếc nhìn cậu một cái, sau đó cúi đầu phân phó tài xế, chiếc xe liền rời đi.

__”Đó không phải là cậu út của Đào gia sao?”

__”Đúng rồi, từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài,vừa về hai ngày nay,lão gia nhà họ Đào rất sủng ái đứa con trai út này...” Trong lúc vô tình nghe thấy hai người dưới lầu nói chuyện,đường như đang nhắc đến người nọ.

Đào gia? Ngụy Hà nghĩ nghĩ,cậu không rõ lắm. Đào gia là thư hương thế gia,có hai đứa con gái diện mạo xuất chúng nhưng quả thật chưa nghe nói đến cậu con trai này.

Trong đầu chợt xuất hiện gương mặt có vài phần tương tự Ngụy Thư,vừa xa lạ lại quen thuộc,Ngụy Hà khó hiểu bất an, hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặt.

__Không ở nhà với vợ sao? Ngọn gió nào đưa cậu đến đây?

Dương Thanh cười hì hì nhìn Ngụy Hà, Ngụy Hà giật giật môi, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

__”Không lâu nữa tôi sẽ dọn đi nơi khác với đoàn hát.” Dương Thanh nói

Ngụy Hà nhìn y, tràn đầy nghi hoặc “Tại sao?”

__”Tìm được nơi phát triển tốt hơn,sự phụ quyết định.” Dương Thanh cười cười, quay qua nhìn Ngụy Hà,không biết vì sao, luôn cảm thấy người trước mặt có chút u sầu.

Nghĩ nghĩ, liền mở miệng hỏi “Gì thế? Luyến tiếc tôi sao?”

Ai ngờ Ngụy Hà thế nhưng gật đầu.

Dương Thanh trợn to hai mắt nhìn Ngụy Hà, nhất thời không nói nên lời.

Cậu nhìn mặt Dương Thanh,sau đó dời xuống cổ. Người nọ rất thích bởi vì Dương Thanh có giọng hát hay...Ngụy Hà nhìn đến xuất thần.

Dương Thanh gặp Ngụy Hà như vậy liền giơ tay quơ quơ trước mặt cậu “Buổi diễn sắp bắt đầu rồi, xuống dưới đài tìm chỗ ngồi đi.”

Ngụy Hà ngẩng đầu nhìn y “Chừng nào anh đi?”

__”Chắc nửa tháng sau.” Dương Thanh không xác định trả lời

Ngụy Hà liền không nói nữa

Buổi diễn đêm đó, Ngụy Hà xem mà trong lòng vô cùng hoảng loạn, hai mắt không biết đặt ở nơi đâu,chỉ biết chờ tan cuộc liền vội vã bỏ chạy,bất chấp tiếng gọi của Dương Thanh.

Ngụy Hà thường xuyên nhớ tới Ngụy Thư, mặc kệ tầm mắt dừng ở nơi nào,cậu hầu như đều nhìn thấy bóng dáng của Ngụy Thư.

Ngụy Thư vốn đã bị giấu kín trong lòng, giờ phút này gặp được người rất giống anh, lập tức chui ra, vẫn luôn chuyển động chuyển động, lượn lờ trước mắt, chiếm đóng đầu óc.

Ngụy Hà nói không được, chỉ cảm thấy cực kì thống khổ,nhưng lại không có cách nào hình dung nỗi đau này,khắp cơ thể chỗ nào cũng ê ẩm. Tựa như ngày ấy chôn trong biển lửa, ngọn lửa hung mãnh cắn nuốt làn da, lan tràn vào tim.

Thật đáng buồn chính là, cậu vẫn không thể quên được Ngụ Thư.

—”Cậu Hai, có người hỏi mua tòa nhà cũ.” Trình Hảo nói

Ngụ Hà nghe xong có chút kinh ngạc,tuy tòa nhà kia thuộc quyền sở hữu của Ngụ Hà,nhưng cậu luôn bỏ mặc không quan tâm. Một nơi từng xảy ra hỏa hoạn gây chết người,không riêng gì bản thân tòa nhà mà những hộ xung quanh cũng bị ảnh hưởng, ai còn muốn mua một ngôi nhà ma,huống chi đã bị thiêu hủy đến mức hoang phế.

—”Mày biết là ai sao?” Ngụ Hà hỏi.

Trình Hảo gật đầu “Là cậu út nhà họ Đào,tên Đào Thiếu Nhiên.”

Trình Hảo tựa hồ còn muốn nói điều gì,hai mắt cứ đảo quanh trên người Ngụ Hà. Ngụ Hà thấy thế liền hỏi “Chuyện gì nữa?”

Trình Hảo lắc lắc đầu, cẩn thận đáp “Chỉ...chỉ là cảm thấy,người nọ lớn lên...lớn lên rất giống cậu Cả.”

Quả nhiên vừa dứt lời, Ngụ Hà lập tức biến sắc.

Từ sau trận hỏa hoạn kia, Ngụ Hà liền cấm mọi người nhắc đến cậu Cả,chợt nhớ tới một lần vô ý lỡ miệng, sắc mặt cậu Hai liền cực kì khó coi,xám trắng xám trắng.

Trình Hảo cảm thấy lần đó cậu Hai thật khủng bố,từ nay về sau cũng không dám nhắc đến Ngụ Thư. Mà lần này bất gặp Ngụ Hà như vậy, trong lòng Trình Hảo thầm kêu không ổn,chỉ hận bản thân ăn nói quá vụng về.

Ngay lúc hần nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Ngụ Hà không dám lên tiếng thì bỗng nghe Ngụ Hà mở miệng “Nói với hần, tao không bán.”

—”Nhưng mà, người nọ nói, muốn nói chuyện trực tiếp với cậu Hai,còn, còn bảo giá cả không thành vấn đề...” Trình Hảo giương mắt nhìn Ngụ Hà,nghe xong Ngụ Hà lập tức nhú mày,vẫn giữ lập trường “Mày nói với hần, tao không bán là không bán.”

—”Dạ” Trình Hảo vội vàng gật đầu

Ngụ Hà gặp hần vẫn chưa đi,liền nhìn về phía hần, lạnh lùng nói “Còn chuyện gì nữa?”

—”Việc, việc này không bàn với dì Ba sao?” Trình Hảo lắp bắp thành tiếng,biểu tình mếu máo sắp khóc. Ngụ Hà sững sốt vài giây,cũng không phát giận,chỉ thần nhiên nói “Tao sẽ không bán tòa nhà đó,nếu đã không bán thì cần gì nói với dì Ba.”

—”Vậy...không gặp người nọ luôn sao?” Trình Hảo lại hỏi. Lần này Ngụ Hà chỉ âm trầm nhìn hần,một câu cũng không nói. Trình Hảo ngẩn ngơ,vội vàng cúi đầu “Con, con đi đây.”

Ngụ Hà nghĩ, dẫu sao cậu cũng nên gặp dì Ba một chuyến. Chuyện của Lưu Khả, cậu không tính toán gạt dì Ba,Lưu Khả đã cùng tình nhân cao chạy xa bay không cần cố kỵ. Cho dù Hứa gia muốn ồn ào cũng không làm gì được,kết quả chỉ có một mình Ngụ Hà chịu tội,suy cho cùng cũng là người phụ nữ của mình bỏ theo thằng đàn ông khác.

Ngụ Hà ngồi trong phòng hồi lâu mới chuẩn bị đi tìm dì Ba.

Chính là, vừa ra khỏi cửa, cậu lại đụng phải một người. Người nọ là Đào Thiếu Niên,Đào Thiếu Niên mặc một bộ tây trang màu trắng,vẻ mặt nhu hòa, thời điểm bắt gặp Ngụ Hà liền ngẩng đầu lên.

Ngụ Hà đứng cao hơn anh một bậc thang,như vậy vừa lúc thấy rõ đối phương.

Mùi hương quen thuộc quanh quẩn bên mũi,lập tức khiến Ngụ Hà như ngừng thở, giật mình mở to hai mắt không thể nhúc nhích. Tựa như, kẻ trước mắt đã hóa thành Ngụ Thư.

—”Tôi đang muốn tìm cậu.” Người trước mắt mở miệng,đánh thức Ngụ Hà

Thì ra chỉ là ảo giác, trên cơ thể người nọ, thoang thoảng một mùi hương thản nhiên, sợi tóc tối màu không biết khi nào đã bị gió cuốn đi, nhẹ nhàng phất vào mặt Ngụy Hà.

Người này, không phải Ngụy Thư... Nhưng Ngụy Hà vẫn mở to hai mắt nhìn chăm chăm, dường như rất kích động.

Người nọ nhếch miệng cười “Làm sao vậy?”

__”Không có!” Ngụy Hà lập tức trả lời, chỉ có bàn tay khẽ run rẩy giờ phút này mới tiết lộ chủ nhân của nó không hề bình tĩnh.

Hơi thở trở nên dồn dập, cậu vì ảo giác vừa rồi mà có chút xấu hổ.

__”Tôi muốn tìm cậu bàn về tòa nhà kia, nhưng người hầu của cậu lại nói cậu không muốn bán.

Người nọ thản nhiên nở nụ cười, hơi hơi híp mắt, lúc nhìn Ngụy Hà trông thực sạch sẽ nhu hòa.

Trong lòng Ngụy Hà cảm thấy mâu thuẫn nhưng vẫn mỉm cười, cậu từng bước lui về phía sau, tận lực tỏ vẻ vô hại “Thật xin lỗi, tòa nhà kia tôi không bán.”

__”Tại sao?” Người nọ cũng không gấp, chính là vẫn như trước không chịu buông tha.

Ngụy Hà vô tình bị anh ngăn trở, nửa ngày mới nghẹn ra một chữ “Xui.”

Người nọ không nói lời nào, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

__”Tòa nhà bị ma ám, từng chết người, còn phát sinh hỏa hoạn nữa. Thực xui xẻo. Một ngôi nhà đã bị vứt bỏ, không đáng để bán cho người khác.

Những lời này, Ngụy Hà nói đặc biệt lưu loát thông thuận.

Ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng vị cậu út nhà họ Đào này sẽ lộ ra biểu tình sợ hãi hay buông tha ý định trong đầu, loại không ngờ tới sau khi nghe xong ý cười trên mặt người nọ lập tức tiêu thất, mờ mịt nhìn Ngụy Hà “Vứt bỏ...”

Thanh âm rất nhẹ, tựa hồ không thể xác định.

Ngụy Hà cảm thấy có chút khác thường, nhưng không chờ cậu kịp thăm dò đã nhanh chóng tiêu thất, Ngụy Hà gật đầu “Vâng. Vứt đi rồi. Đào thiếu gia, anh cũng nên từ bỏ, tòa nhà kia không bán.”

Nói xong Ngụy Hà cũng không nhìn người nọ, cúi đầu lướt qua.

__”Tại sao lại vứt bỏ?” Phía sau bỗng vang lên thanh âm

Ngụy Hà sững sốt dừng bước, siết chặt nắm tay. Cổ họng có chút nghẹn ngào, trong lúc nhất thời không thể nói thành lời

__”Tại sao lại vứt bỏ?” Người phía sau tiếp tục truy hỏi

__”Không ai muốn ở.

Nói xong liền gắt gao cắn chặt răng, Ngụy Hà không thể không thừa nhận, mặc kệ thời gian qua bao lâu, mặc kệ cậu có giả vờ như không để ý, nhưng một khi nhắc đến chuyện có liên quan đến Ngụy Thư, cậu lập tức không thể khống chế cảm xúc của chính mình.

Người nọ rốt cuộc im lặng.

Ngụy Hà lấy lại bình tĩnh, tiến về phía trước.

__”Tôi vẫn muốn mua, tôi có thể trả cho cậu một cái giá rất cao, nếu đã định vứt đi, chẳng thà bán nó cho tôi, tôi thật sự muốn mua, sao không đồng ý chứ?” Giọng nói kia lại vang lên

Ngụy Hà lúc này đây đã không thể kiềm chế, hung hăng quay đầu trừng người nọ “

Muốn tôi nói mấy lần nữa! Không bán là không bán!”

__Đến khi đó sửa chữa lại,dựa theo bộ dáng vốn có. Hết thấy đều trở về như lúc ban đầu...A Hà, vẫn không muốn sống ở đó sao?

Hai mắt người nọ hơi hơi nheo lại, đoán không ra cảm xúc.

40. Chương 40

Ngụy Hà nhìn chằm chằm con đường thẳng tắp trước mặt, có thể vừa rồi ngọn gió bất chợt thổi qua nên không thể nghe thấy gì cả.

Cậu nhấc chân tiến về phía trước,chưa từng quay đầu lại.

__Có người muốnmua tòa nhà, nhưng đó là là tổ trạch của chúng ta,nên không bán, cho dù không ai ở cũng không thể bán.

Lúc Ngụy Hà nói chuyện này thì, dì Ba cũng không để ở trong lòng,chỉ bảo hết thấy do Ngụy Hà làm chủ.

Đề tài này xem như kết thúc, dì Ba nghi hoặc nhìn Ngụy Hà “Đúng rồi, Lưu Khả đâu? Sao không mang con bé đi cùng?”

Ngụy Hà trầm mặc nửa ngày, quyết định không né tránh dì Ba nữa “Cô ấy đi rồi.”

Dì Ba không hiểu ý nghĩa của những lời này,ánh mắt muốn hỏi làm sao vậy.

__Cô ấy chạy theo kẻ khác, cùng người cô ấy thích.

Ngụy Hà nói rất nhỏ,dì Ba sững sốt một hồi, sau đó vô cùng giận dữ, đập bàn quát “Hoang đường!”

Ngụy Hà ngồi yên không nói lời nào, đầu cúi thấp.

Dì Ba thấy như vậy, trong lòng không khỏi chua xót,phẫn hận nói “Đây là còn gái tốt mà Hứa gia giáo dưỡng ra a! Để đi đi tìm bọn họ tính sổ!”

Nói xong liền vội ra ngoài.

Ngụy Hà lập tức bật người đứng lên “Dì Ba, cô ấy không thích con, đừng miến cưỡng nhau nữa.”

__Không thích! Không thích mà đồng ý lấy con?! Này tính là cái gì! Nó tưởng Ngụy gia chúng ta dễ bắt nạt sao?! A Hà con nói cho dì biết, nó đi bao lâu rồi? Có lén lút bỏ chạy hay không?

Dì Ba càng lúc càng kích động, tức đến run rẩy.

__”Dì Ba, thôi đi.” Ngụy Hà vươn tay giữ chặt dì Ba,cổ ý trấn an bà

__Tình cảm là không thể cưỡng cầu, dì như vậy chạy đến nhà bọn họ làm lớn chuyện thì chúng ta cũng mất mặt.

Ngụy Hà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng dì Ba. Dì Ba run rẩy nhìn Ngụy Hà,nước mắt rớt cuộc nhin không được chảy xuống,bà quay đầu oán hận nói “Vậy cũng không thể để yên cho bọn họ!”

Ngụy Hà im lặng không lên tiếng, sợ càng nói càng loạn.

Dì Ba cố gắng hít một hơi thật sâu,ngẩng đầu bước đi.

Ngụy Hà biết, dì Ba đây là đau lòng thay mình.

Gặp dì Ba như vậy,trong lòng Ngụy Hà không khỏi chua xót,thời điểm xoay đầu nhìn tòa nhà to lớn, không biết vì cái gì sinh ra oán hận.

Ngụy Hà kêu Trình Hảo mua rượu về,sau đó chui vào phòng uống một mình.

Trình Hảo đẩy cửa vào, lo lắng nói “Cậu Hai, cậu đừng uống nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe a. Cậu chờ một chút, con gọi người đi làm cơm trưa, ăn xong rồi uống tiếp cậu Hai.”

Ngụy Hà chẳng qua mới nhấp vài hớp, còn chưa say, nhưng hai má đã ửng hồng, vậy vậy Trình Hảo “Mày lại đây.”

Trình Hảo đi tới “Cậu Hai.”

__Mày thử nói, trên đời này thứ gì khiến cho con người ta thống khổ nhất?

Nhìn vẻ mặt phiền táo của Ngụy Hà, Trình Hảo nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu “Nhiều lắm, chính là không tồn tại thứ làm cho người ta thống khổ nhất.”

Ngụy Hà khoát tay “Đương nhiên là có.”

Ngụy Hà lúc này thoát nhìn đã có chút say, Trình Hảo không dám chọc cậu, đành phải gật đầu phụ họa.

Ngụy Hà nốc cạn chung rượu, ngẩng đầu hỏi Trình Hảo “Mày nói, có phải tao đang nằm mơ không?”

__”A?” Trình Hảo hoang mang

__”Chứ tại sao đột nhiên lại biến mất.” Ngụy Hà hoảng hốt nhìn Trình Hảo

Trình Hảo nghe không hiểu cậu đang nói gì, thất thần không dám mở miệng.

__”Tao vốn không nên trở về.” Ngụy Hà tựa đầu qua, nhìn ra ngoài cửa sổ “Mày nói, sao dạo này thời tiết lại kỳ quái đến thế, mưa dầm liên miên, mới vừa rồi còn nắng chang chang, bây giờ đã mưa tầm tã.”

Trình Hảo nghe xong cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói “Vâng, khí trời bắt đầu trở lạnh. Cậu Hai nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để cảm lạnh.”

__”Chuyện buôn bán vẫn ổn chứ?” Ngụy Hà đột nhiên dời đề tài

Trình Hảo vội gật đầu “Dạ, cũng không tệ lắm. Lần trước cậu Ba có mang cậu Tư đến chơi, nhưng chỉ nhìn thoáng qua rồi bước đi.”

Ngụy Hà nghe xong cũng không phản ứng, chỉ bồn chồn bất an nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đợi hồi lâu, Trình Hảo không phát hiện Ngụy Hà nói nữa liền có chút lo lắng, không chờ hần kịp mở miệng an ủi thì Ngụy Hà nói “Con người mày không sai, rất nhiều chuyện tao đều phải cảm ơn vì có mày hỗ trợ. Nếu đã làm nhiều như vậy không bằng giúp tao thêm một chuyện nữa.”

Ngụy Hà quay đầu nhìn hần, ánh mắt tràn đầy mệt mỏi.

Trong lòng Trình Hảo lộp bộp một tiếng, không hiểu hoảng hốt.

Thời điểm Ngụy Hà đi tìm Dương Thanh, Dương Thanh tựa hồ rất kinh ngạc không ngờ Ngụy Hà sẽ đến.

__Lần trước cậu vội vã bỏ về vốn đã muốn đến thăm cậu, kết quả lại vì một chút chuyện mà trì hoãn mãi.

__Chờng nào anh đi, nhớ mang tôi theo.

__”Sao?” Dương Thanh nghi hoặc nhìn Ngụy Hà, Ngụy Hà vô lực rũ vai xuống, cả người tỏa ra mùi rượu khiến Dương Thanh không khỏi nhíu mày.

__”Tôi không thể tiếp tục sống ở đây nữa, nó muốn mạng tôi.” Ngụy Hà cúi đầu, hai chân mềm nhũn, không vững nói “Anh ta trở về rồi.”

__”Ai?” Dương Thanh vươn tay đỡ Ngụy Hà, Ngụy Hà tựa hồ có chút thanh tỉnh, vội vàng đẩy Dương Thanh ra, mờ mịt nhìn y nửa ngày, lắc lắc đầu “Không được, nếu bỏ lại dì Ba một mình, dì ấy nhất định sẽ thương tâm.”

Nói xong liền lao đảo muốn đi.

Dương Thanh lập tức túm cậu lại, vừa muốn mở miệng hỏi tại sao thì bắt gặp một bàn tay đột nhiên chộp lấy vai Ngụy Hà “A Hà uống rượu nữa rồi.”

Dương Thanh kinh ngạc nhìn người đến, bất ngờ đến mức mở to hai mắt quên mất hô hấp.

Người này...

Thật giống cậu Cả nhà họ Ngụy...

Thậm chí khi nghe thấy thanh âm người nọ, Dương Thanh lập tức xác định anh chính là anh trai của Ngụy Hà...

— “Anh là?” Chính là người trước mặt, chỉ có chút giống mà thôi.

Dương Thanh vốn muốn hỏi người nọ là gì của Ngụy Hà, nhưng người nọ chỉ giương mắt liếc nhìn y một cái sau đó đỡ Ngụy Hà đi mất.

Dương Thanh định đuổi theo thì “Anh Thanh! Đến lượt anh rồi, mau vào hóa trang!”

Nhú mào nhần nhện, Dương Thanh quyết định không truy đuổi.

Ra đến cửa thì Đào Thiếu Nhiên dừng lại, bởi vì Ngụy Hà đã bắt động thanh sắc đẩy anh ra.

Nhìn kỹ mới thấy, làn da Ngụy Hà hoàn toàn không tốt, có chút khô ráp, bộ dáng anh tuần ngày xưa giờ phút này nhìn thế nào cũng không cảm thấy khá chật vật.

— Tòa nhà kia không phải là tôi không muốn bán cho anh, nhưng đó là tổ trạch của dòng họ tôi, bán không được.

Biểu tình của Ngụy Hà vẫn có chút men say.

Đào Thiếu Nhiên lẳng lặng nhìn cậu, chờ cậu nói xong liền vươn tay vuốt ve mặt Ngụy Hà.

Ngụy Hà lập tức giật nảy mình, lão đảo tránh thoát đi về phía trước, bắt đầu cười ngây ngô “Tôi dẫn anh đi xem, xem xong anh sẽ không muốn mua nữa.”

Bàn tay trắng nõn khẽ siết chặt, chờ người phía trước nghiêng ngả cách mình một khoảng khá xa mới lặng lẽ cất bước theo sau.

41. Chương 41

Đẩy cửa ra, Ngụy Hà đứng yên tại chỗ

Phía sau vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, có người đang đến.

Ngụy Hà cầm ổ khóa nói “Nơi này thật sự từng xảy ra án mạng, thậm chí không ai dám tới gần.”

Ngụy Hà dẫn người nọ vào xem, lúc này men say tựa hồ suy giảm không ít, cước bộ không còn lão đảo như trước.

Bởi vì đã khuya, bên trong tối đen, Ngụy Hà quen thuộc mang anh đi dạo xung quanh, nơi này đã không còn như trước, tất cả đều bị đốt trụi, nhận không rõ bộ dáng vốn có.

Ngụy Hà cũng không nói, chỉ tự cố tự mục mà đi, muốn nhanh chóng lướt hết tòa nhà một lần. Người phía sau không nhanh không chậm đi theo, Ngụy Hà không nói, anh cũng không mở miệng.

Chờ đi tới gian phòng cũ của mình, Ngụy Hà quay đầu, chỉ qua đối diện “Nơi đó từng chết ba người, anh trai tôi, một công nhân, còn có cha cùng dì Hai.”

__”Là tôi tự tay giết chết cha ruột của mình nhưng tôi lại không hề hay biết.” Ngụy Hà ngừng một chút, xoay đầu nhìn kẻ vẫn luôn dõi theo mình “Anh hiểu ý tôi sao? Nơi này thực hắc ám. Tôi giết cha tôi, tôi làm trong khi hoàn toàn không có ý thức, là bị quỷ ám hại.”

Đào Thiếu Nhiên tối sầm mặt, chính là không nói.

__”Tôi suýt nữa cũng chết ở chỗ này, may mắn mạng lớn.” Ngụy Hà quay đầu đi

Trong bóng đêm, Đào Thiếu Nhiên chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng của cậu, môi gắt gao mím chặt, khe cau mày, lát sau mới mở miệng “Đám cháy hôm đó, thực hỗn loạn...”

Những lời tựa hồ cổ hết sức, Ngụy Hà ngừng một hồi, nhìn về phía anh

Lần này hai mắt cậu phấp phồng, thanh âm run rẩy mang theo kích động “Cho nên xin anh đừng mua nó.”

Đào Thiếu Nhiên trầm mặc nhìn cậu, chút tóc mái che mắt cảm xúc nơi đáy mắt, qua thật lâu mới ngẩng đầu lên, nâng tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Ngụy Hà thanh âm mềm nhẹ khiến Ngụy Hà nhìn không được ớn lạnh “Vậy thì có liên quan gì đến chuyện tôi muốn mua nó?”

Ngụy Hà kinh ngạc ngược nhìn gương mặt rất giống Ngụy Thư kia, nước mắt mãnh liệt trào ra.

Tựa hồ tình cảnh ngày đó đang dần tái hiện, lửa đỏ ngập trời vây quanh chính mình, Ngụy Thư cứ như vậy thờ ơ nhìn cậu chìm trong biển lửa, cho dù lửa cháy bỏng rất cả làn da cũng không thể ngăn cản rét lạnh trong lòng.

__”Tại sao em khóc?” Bàn tay kia vẫn nhẹ nhàng lau nước mắt cho Ngụy Hà, chính là nước mắt không hiểu vì sao càng chảy càng nhiều, tí tách đọng lại trên mu bàn tay anh.

__”Bởi vì anh rất giống anh ấy.” Ngụy Hà nghẹn ngào

__”Anh ta là ai?” Đào Thiếu Nhiên cúi đầu, nhìn vào mắt Ngụy Hà, Ngụy Hà lần này không trốn tránh, chống lại tầm mắt của anh, “Anh trai của tôi.”

Đào Thiếu Nhiên khẽ nhếch môi, chồm người tới, dường như muốn hôn Ngụy Hà.

Ngụy Hà lập tức đưa tay che mặt anh lại, từng bước lui về sau “Tôi khóc bởi vì tôi chán ghét anh, anh rất giống anh ấy nên làm tôi cảm thấy khó chịu.”

Vừa dứt lời, Ngụy Hà tựa hồ bắt gặp một tia bùng tỉnh trong mắt anh.

Đào Thiếu Nhiên vẫn duy trì động tác cũ, lạnh lùng nhìn cậu

__”Vì sao lại chán ghét anh ta?” Đào Thiếu Nhiên kéo tay cậu xuống, nhìn chằm chằm Ngụy Hà không tha.

Ngụy Hà không trả lời, chỉ cắn răng trừng mắt nhìn anh

__”Em còn yêu anh ta sao?” Đào Thiếu Nhiên tiến về phía trước một bước

Ngụy Hà không chút do dự lắc đầu “Không thương.”

Đào Thiếu Nhiên cau mày lại “Tại sao?”

Lại tiến thêm một bước, mắt thấy đã bắt được Ngụy Hà thì Ngụy Hà lại hồi hải lui ra sau, không cho anh tới gần.

__”Dung mạo của anh ta không hấp dẫn được em sao?” Biểu tình trên mặt Đào Thiếu Nhiên trở nên âm lãnh, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Ngụy Hà.

__”Không phải.” Ngụy Hà cũng không lảng tránh, dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh “Anh ấy là người xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy, bất luận kẻ nào cũng không bằng.”

Đào Thiếu Nhiên tựa hồ dụ đi, khẽ nói “Đúng là không ai bằng...”

Thời điểm nghe thấy những lời này, Ngụy Hà sửng sốt nhìn Đào Thiếu Nhiên, sau đó bất động thanh sắc dời tầm mắt “Chính là giữa tôi và anh ấy, đã không thể gọi là yêu.”

Ngụy Hà quay đầu sang chỗ khác, “Tòa nhà này, nếu anh thật sự muốn mua cũng không phải không thể. Anh có thể thương lượng với dì Ba, nếu được thì tùy anh.”

Ngụy Hà nghĩ nghĩ, cậu hoàn toàn bỏ cuộc.

Một mùi hương thảo nhiên đánh về phía chóp mũi, Ngụy Hà bị kéo xoay người, đập vào vai Đào Thiếu Nhiên.

Không cho Ngụy Hà có cơ hội giãy giụa, một cái hôn liền ập tới, Ngụy Hà cố sức vùng vẫy, đôi tay kia gắt gao giam cầm Ngụy Hà, quyết tâm không cho cậu trốn thoát.

— “Tại sao A Hà lại không chịu nhận ra anh...” Thanh âm mang theo trách cứ lại có chút sùng nịnh dừng bên tai Ngụy Hà

Ngụy Hà lập tức ngừng phản kháng, thân thể cứng đờ

— “Anh biết A Hà đang trách anh, là anh sai rồi.” Đào Thiếu Nhiên khẽ hé miệng, âu yếm cắn chóp mũi Ngụy Hà, Ngụy Hà vẫn không nhúc nhích, anh tiếp tục hôn lên mi mắt cậu.

— “Chính là khi anh đến tìm A Hà... A Hà lại không đợi anh, vội vàng kết hôn với người khác? Không phải A Hà từng nói, yêu anh nhất sao...?”

Ngụy Hà bị siết đau, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Đào Thiếu Nhiên, câu yêu anh nhất khiến Ngụy Hà tỉnh táo lại.

— “Anh...” Ngụy Hà nhìn anh

Một tiếng anh lập tức làm cho Đào Thiếu Nhiên buông lỏng Ngụy Hà, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Ngụy Hà bỗng đẩy tay anh ra, nhích người cố gắng giữ khoảng cách.

— “A!” Ngụy Hà cúi đầu, cười khổ

Đào Thiếu Nhiên muốn tiến tới.

Ngụy Hà vươn tay che giữa hai người, bối rối lui về phía sau, giống như chim sợ cành cong.

Thanh âm mang theo cầu xin “Đừng đến đây!”

Đào Thiếu Nhiên thật sự thành thật không đi qua “A Hà...”

Ngụy Hà đột nhiên xoay người bỏ chạy, có chết cũng không quay đầu lại, tựa như có thứ gì đó cực kì khủng khiếp đang truy đuổi mình.

Ngụy Hà biết, cậu biết, nếu để người này tới gần, cậu sẽ chết. Lúc trước cả thân thể và trái tim đều đào ra cho anh xem, cũng chỉ vì khuôn mặt xinh đẹp kia. Vẻ đẹp quyến rũ của Ngụy Thư là nọc độc chết người, dính vào một chút Ngụy Hà sẽ chết.

Chính là hiện tại cậu đã hoàn toàn trắng tay, tại sao còn quẩn rết không tha?

Người ở sau cũng không đuổi theo, chỉ đứng xa xa nhìn thân ảnh hoảng loạn của Ngụy Hà chạy trốn trên hành lang, kinh hoàng như thế, sợ hãi như vậy.

Lúc trước dùng vẻ mặt si mê nhìn mình, miệng đầy tình thoại, trong mắt chỉ có mình, tựa hồ đã lụi tàn. Nhìn kỹ gương mặt tiêu tụy như vậy, rõ ràng rất khó coi lại làm cho anh nhận không được đau đớn.

Bắt đầu từ khi nào? Có phải đã từ rất sớm? Một thanh niên trưởng thành lại yếu ớt bên lên như một đứa trẻ, khóc suốt trước mặt mình. Lúc nào thì bắt đầu sinh ra loại cảm giác đó?

Cảm xúc đau đớn mãnh liệt thiêu đốt tim gan, từ bao giờ?

A, nghĩ tới.

Chính là thời điểm đứa em trai luôn miệng nói yêu mình cảm được tự thiêu, khiến cơ thể như bị cắt mất miếng thịt, quỷ làm gì biết đau? Nhưng rõ ràng đó là đau.

Nhưng... Nhưng cũng may em ấy không sao cả...

Không kịp nghĩ nhiều, Nguyệt Hà đã biến mất không thấy.

“Đào Thiển Nhiên” đứng yên tại chỗ, lẳng lặng cảm nhận nỗi đau đang mãnh liệt cắn xé trái tim mình.

Trong lúc bất tri bất giác, chấp niệm lặng lẽ lấn át cừu hận...

42. Chương 42

Nguyệt Hà chưa bao giờ ngờ đến có một ngày sẽ gặp lại Nguyệt Thư, từ sau trận hỏa hoạn đó, cậu không hề nghĩ tới Nguyệt Thư sẽ xuất hiện trước mắt mình, Nguyệt Thư đã tiêu thất trong biển lửa đêm hôm ấy.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy thấy Đào Thiển Nhiên, trong lòng liền ảm ảm bất an, không thích hợp. Sau vài lần trùng hợp chạm mặt Đào Thiển Nhiên, lại biết Đào Thiển Nhiên muốn mua tòa nhà kia cùng câu nói “A Hà vẫn không muốn sống ở đó sao?”

Một tiếng “A Hà “ khiến Nguyệt Hà thoáng thanh tỉnh, trong giấc mơ, ẩn sau những lời tình nồng ý mật là gương mặt âm ngoan ác độc hướng về Nguyệt Hà, mở mắt ra chỉ cảm thấy tuyệt vọng lan tràn, nói không nên lời thống khổ.

Trong đầu bỗng dưng lóe lên một ý nghĩ, Nguyệt Hà cơ hồ không hề do dự, vội vã thu thập đồ đạc.

Cậu không định nói cho dì Ba, nếu dì Ba biết nhất định sẽ không để cho cậu đi, chính là Nguyệt Hà không thể tiếp tục sống chỗ này, cậu hối hận, ngay từ đầu không nên trở về.

Chuyện này chỉ có mình Trình Hảo biết, đồ đạc cũng do Trình Hảo hỗ trợ xử lý, không quên luôn miệng khuyên can Nguyệt Hà, nhưng gặp sắc mặt Nguyệt Hà khó coi liền câm miệng.

Xách hành lý trên tay, Nguyệt Hà ra cửa.

Ngày đó uống rượu, Nguyệt Hà đã dặn dò Trình Hảo, phải cẩn thận chăm sóc dì Ba, chuyên tâm quản lý quán rượu.

Nguyệt Hà tin hẳn, cho nên mới giao cho hẳn việc này. Chính là mỗi khi nghĩ tới, lại bối rối không biết tính sao, nhớ đến dì Ba liền đau đầu, nếu cậu đi rồi, dì Ba sợ là chỉ còn lại một mình.

Nhưng Nguyệt Hà sớm đã muốn đi, ai cũng không thể ngăn cản. Nguyệt Hà không muốn chôn thân ở chỗ này, không muốn sống ở đây nữa, dì Ba thì khác, đây là nơi sinh ra bà, bà sống ở đây hơn nửa đời người, mặc kệ có bao nhiêu đau khổ, bà vẫn không đi.

Trước đi rồi đi, Nguyệt Hà đến thăm mộ mẹ mình, muốn khóc cũng không thể khóc được.

Nguyệt Hà đứng thẳng người hồi lâu mới mở miệng “Mẹ...Con sắp đi rồi.”

Ngồi xổm xuống, nhìn bia mộ, Nguyệt Hà nói “Nhà mình yên ổn rồi, mẹ đừng lo lắng.”

Nói xong liền đứng lên, Nguyệt Hà nhắc hành lý lên, “Có lẽ lần này con sẽ đi thật lâu, không chừng sẽ không trở lại. Con trai bất hiếu, không thể đến thăm mẹ.”

Sau đó, Nguyệt Hà đi gặp Dương Thanh, cùng Dương Thanh nói lời từ biệt, hai người cũng không nói nhiều.

Nguyệt Hà nói tiếng cảm ơn liền rời đi.

Dương Thanh đứng ở phía sau hô to “Có dịp cậu cứ đến tìm tôi hoặc là tôi tới tìm cậu, đều có thể.”

Nguyệt Hà cũng không quay đầu, chỉ đưa lưng về phía y, nhẹ nhàng gật đầu.

Dương Thanh còn nói “Không bằng đi với tôi đi! Có được không?!”

Lần này Nguyệt Hà cơ hồ không chùn bước, càng chạy càng xa.

Để lại Dương Thanh một mình với bàn tay gơ giữa không trung,có chút xấu hổ,thẳng đến khi có người bảo sư phụ gọi, y mới kịp hồi thần,trong lòng mãnh liệt mất mát.

Nguyên bản Dương Thanh định hỏi Ngụy Hà tại sao phải đi,nhưng không thể nói ra miệng,Dương Thanh dường như đoán được chút ít,chỗ này mang đến thống khổ cho Ngụy Hà, nên cậu không thể tiếp tục sống ở đây nữa.

Tầm mắt có chút mơ hồ, Dương Thanh cúi đầu cười cười.

Ngụy Hà nhìn chiếc thuyền cách đó không xa,vẻ mặt mờ mịt.

Người bên cạnh không cần thận xô ngã cậu, Ngụy Hà nghe thấy người nọ nói tiếng xin lỗi,Ngụy Hà không đáp,hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nước nổ rất nhỏ,Ngụy Hà tò mò quay đầu qua,là một cô gái thoát nhìn hai mươi đang lau nước mắt,Ngụy Hà chợt mở miệng hỏi “Sao lại khóc?”

Cô gái kia xoay người, hai mắt phấp phồng “Tôi muốn đi tìm bạn trai của mình.”

— “Vậy khóc làm gì?” Ngụy Hà hỏi tiếp

Cô gái kia đột nhiên nín khóc,lặng lẽ nhìn Ngụy Hà,một lát sau liền xoa xoa mặt “Chỉ là tôi không biết khi tôi tìm được anh ấy, anh ấy có theo tôi trở về hay không,anh ấy nói anh ấy không yêu tôi.”

Ngụy Hà há miệng thở dốc,vốn muốn nói đừng tìm nữa,nhưng dù sao cũng là người xa lạ nên không xen vào.

Lên thuyền lại gặp cô gái kia,cô ta chạy tới chỗ Ngụy Hà bắt chuyện.

— “Anh đi công tác sao?” Ngụy Hà lắc đầu

— “Vậy anh đi làm gì?” Ngụy Hà nhìn cô một hồi, không định trả lời

Cô gái kia tự biết mất mặt nên không quấy rầy Ngụy Hà nữa.

Ngụy Hà nghĩ nghĩ, đúng rồi,cậu đi làm gì? Đơn thuần là không muốn tiếp tục sống ở chỗ này...Hay là né tránh Ngụy Thư?

Kỳ thật Ngụy Hà vốn không trách Ngụy Thư, đến tận bây giờ cũng chưa từng oán hận,mặc kệ Ngụy Thư đã làm gì.

Ngụy Hà cho rằng anh bắt quá chỉ bị hận thù che mắt, Ngụy Thư của cậu, vẫn rất đáng thương.

Sau khi cậu rời khỏi tòa nhà kia, hẳn chỉ còn lại một mình anh cô độc trong đồng hoang tàn,lang thang xung quanh, bất kể ngày đêm.

Mỗi lần tưởng tượng ra hình ảnh đó,Ngụy Hà liền không thể hận Ngụy Thư. Ngụy Thư vốn không yêu cậu,không tiếp nhận cậu, cho nên mặc kệ Ngụy Thư có lừa gạt cậu như thế nào,Ngụy Hà cũng không thể hận,bởi vì Ngụy Hà quá yêu anh,nếu chỉ bấy nhiêu thôi đã không thể thừa nhận, thì không gọi là yêu.

Chính là hiện tại thế nào? Ngụy Hà cũng không biết,cậu chỉ biết trong lòng luôn có một giọng nói thôi thúc cậu chạy thật xa,trốn thật xa. Ngụy Hà sợ hãi cảm giác bị lừa dối,sợ hãi tổn thương, cậu không muốn trải qua lần nữa.

Cậu từng chết trong tay Ngụy Thư một lần,cũng không muốn chuyện đó lặp lại lần thứ hai.

Bất tri bất liên nghĩ.

Ngụy Hà mơ một giấc mộng rất dài...

Mơ thấy trước đây, được mẹ ẵm trong tay,dẫn cậu đi xem hát. Mơ thấy lần đầu tiên gặp Ngụy Thư,vẻ đẹp kia khiến cho Ngụy Hà bé nhỏ phải ngẩng ngẩn. Mơ thấy Ngụy Thường Đức nghiêm khắc dạy dỗ mình không được làm chuyện xấu. Mơ thấy dì Hai chanh chua mắng nhiếc Ngụy Thư. Mơ thấy Ngụy Lập Diễm lạnh lùng nắm tay Ngụy Lượng quay đầu đi không nhìn mình. Mơ thấy dì Ba dịu dàng cười tủm tỉm sủng nịnh

xoa đầu cậu. Mơ thấy Ngụ Viện Viện phấn khích hô to “Anh Hai!” chạy về phía mình, đó là một đoạn kí ức rất dài, ám áp đến mức làm người ta phải rơi lệ.

Sau đó, Ngụ Hà mơ thấy bản thân trộm nhìn Ngụ Thư, nhớ tới bộ dáng của Ngụ Thư để tự an ủi, tranh cãi dữ dội với Ngụ Thường Đức cùng dì Hai đầu võ mồm. Mơ thấy mỗi lần đánh nhau với Ngụ Lập Diễm, cười nhạo Ngụ Lượng là thằng ngốc. Mơ thấy dì Ba và Ngụ Viện Viện đang khóc sướt mướt, vũng máu tươi rất lớn, người công nhân đã mất mạng, hai tròng mắt nhầy nhụa của Ngụ Thường Đức. Mơ thấy cậu đã tự tay giết chết Ngụ Thường Đức, hai tay dính đầy máu cùng dì Hai điên điên khùng khùng, Phanh! Ngọn lửa hung tợn mang hình dáng ác ma thẳng tắp vọt về phía cậu, trước mắt một mảnh đỏ tươi....

Rất xa, mơ hồ, Ngụ Thư đang đứng ở đó, ánh mắt hoang mang nhìn mình, sau đó lặng lẽ hóa thành nước mắt chậm rãi rơi xuống...

Sau khi xuống thuyền, Ngụ Hà chen trong đám người, cảm thấy choáng váng, bản thân có chút bồn chồn, hai chân mềm nhũn đứng không vững.

Cuối cùng, cậu cũng rời khỏi chỗ đó, kế tiếp phải làm gì đây?

Nước mắt bỗng trào ra, lũ lượt như mưa, càng chảy càng nhiều. Trước mắt hoàn toàn mơ hồ, Ngụ Hà một tay xách hành lý, ngồi xổm trên mặt đất, khóc nức nở.

Từ khi mẹ qua đời, cậu chưa từng thấm hại như vậy.

Gào khóc một hồi, giống như muốn khóc cho khô nước mắt.

— “Xin lỗi, cậu không sao chứ?” Có người đứng bên cạnh hỏi

Ngụ Hà cũng không nâng đầu, vẫn tiếp tục khóc. Chợt nhớ tới cô gái gặp trên thuyền, cũng khóc tới đỏ mắt, hiện tại nghĩ đến cảnh tượng tương tự Ngụ Hà không khỏi bật cười, lại cười không khỏi, mếu máo rất khó coi.

— “Cậu bị mất đồ sao? Hay là xảy ra chuyện gì?” Người nọ hỏi tiếp

— “Tôi yêu một người, có gì sai chứ?” Ngụ Hà khàn giọng gằn từng tiếng.

Người nọ hiển nhiên thật không ngờ sẽ gặp phải vấn đề này, ngừng một hồi liền bước đi.

Chưa được mấy bước thì bất gặp một người thanh niên cao gầy đi tới, hai tay cắm vào túi quần, lẳng lẳng đứng ở phía sau nhìn kẻ đang ngồi chồm hổm khóc trên mặt đất.

Ngụ Hà khóc thảm như vậy, không ít người cũng vậy xem náo nhiệt,. Mà Ngụ Hà một chút cũng không để ý tới ánh mắt của những người đó, cậu chỉ cảm thấy bản thân sắp đánh mất thứ gì. Hoàn toàn, hoàn toàn, mất đi tất cả.

Chàng thanh niên ở phía sau đi đến trước mặt cậu trai đang khóc, từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mềm mại cùng đau lòng.

Anh ta nói “Em không sai, là lỗi của kẻ được em yêu kia.”

Người đang khóc lập tức lắc đầu, nhưng miệng cứ nức nở ô ô không biết cậu đang nói gì.

Chàng thanh niên cao gầy khuyên nhủ “Em đừng khóc.”

Chàng thanh niên cao gầy tựa hồ quen biết với người đang khóc, khom lưng định nâng cậu ta dậy, nhưng cậu ta cứ phụng phịu ngồi trên đất không chịu nghe anh.

Mọi người vây xem tò mò không biết hai người thanh niên đang làm gì, không khí quỷ dị có chút ái muội.

Chàng thanh niên cao gầy thấy thế liền chậm rãi quỳ xuống, nhẹ nhàng ôm người đang khóc vào ngực “Là anh sai rồi, từ nay về sau sẽ không như vậy nữa.”

Thì ra là anh em...

Đám người vây xem nhẹ nhõm thở ra một hơi, đoán rằng hai anh em phát sinh mâu thuẫn, từ từ giải tán.

Đào Thiệu Nhiên, không, phải nói là Ngụy Thư, anh ôm Ngụy Hà vào lòng, một bàn tay khẽ vuốt ve tóc Ngụy Hà, ôn nhu nói “A Hà đừng khóc nữa...”

__Không phải đã nói chỉ có một mình anh sao, toàn tâm toàn ý đây đưa vừa anh ở đời? A Hà nói gì, anh đều tin hết.

__”A Hà phải tiếp tục ở bên cạnh anh, chỉ mới bắt đầu, đã muốn bỏ cuộc sao?” Giọng nói càng ngày càng khàn khàn, cái ôm càng lúc càng chặt, đề tới Ngụy Hà không thở nổi.

__”Thực xin lỗi...” Thanh âm có chút kích động. Anh từng nghĩ tới cho dù thời gian có thể lặp đi lặp lại nhiều lần, mặc kệ như thế nào, anh vẫn sẽ giết chết những kẻ đó, oán hận có tăng chứ không giảm, quyết không nương tay nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể thương tổn đến Ngụy Hà, nhất định sẽ không.

__Anh chưa từng được ai để ý như vậy, A Hà nói yêu anh, mới đầu, anh vốn không tin. Nhưng về sau, sẽ tin, cũng cảm thấy buồn cười, chính là...

Người trong lòng ngực càng đỡ.

__A Hà đừng ghét bỏ anh.

Câu sau lập tức đánh tan bức tường phòng thủ yếu ớt của Ngụy Hà.

Cậu hung hăng há miệng cắn bả vai anh!

Anh cũng không tức giận, càng không đẩy cậu ra, càng ôm càng chặt.

__”Tôi không thể tiếp tục yêu anh.” Ngụy Hà ngẩng đầu nói. Dứt khoát đẩy Ngụy Thư ra, hai mắt sưng đỏ chống lại gương mặt hoảng hốt thất thố của anh.

Thật lâu về sau, mới mở miệng “Anh nhất định phải thật yêu em, lúc trước em yêu anh như thế nào, anh đều phải trả trở về.”

Ngụy Thư trầm tĩnh trở lại “Được.”

__”Em sẽ không yêu anh nữa đâu.” Ngụy Hà không chút thay đổi lặp lại.

__Ừ.

__Em thật sự sẽ không yêu anh nữa.

__Anh yêu em.

Ngụy Hà nhìn cậu, khẽ mỉm cười, đau thương nơi khóe mắt dần dần tan biến, nhanh chóng bị ý cười cùng sự bình tĩnh lấp đầy.

Ngụy Hà từng nói qua, ánh mắt Ngụy Thư có thể hấp hồn người khác, này rất đúng.

Chính là cậu không biết, nó còn có thể làm say lòng người.

~~Hoàn~~

43. Chương 43: Phiên Ngoại 1

__”Đến, A Hà, lại đây.” Trần tuyết đêm qua đến bây giờ còn chưa ngừng, không tính lớn nhưng lớp tuyết đọng lại trong viện đã cao tới mắt cá chân.

Ngụy Thư xuyên một bộ quần áo trắng tinh, đứng dưới tán cây, vẫy tay gọi Ngụy Hà.

Ngụy Hà ném quyển sách giáo khoa trong tay, quay đầu nhìn qua, sương mù dày đặc khiến cậu không thể nhìn rõ biểu tình trên mặt Ngụy Thư, chỉ mơ hồ cảm thấy anh đang cười.

Ngụy Hà đứng dậy, chạy ra ngoài.

__”Anh!” Ngụy Hà chạy vội qua, nắm lấy tay Ngụy Thư

Ngụy Thư phản thủ, siết chặt tay Ngụy Hà nói “Thời tiết lạnh như vậy, sao không mặc thêm áo ấm?”

Ngụy Hà hít hít cái mũi, cau mày buồn rầu đáp “Có mặc cũng lạnh! Chi bằng không mặc!”

Ngụy Thư bắt đắc dĩ, tóm lấy cả hai tay Ngụy Hà, dùng sức sưởi ấm, ôn nhu nói “Cứ như con nít vậy, đã mười sáu tuổi rồi.”

Ngụy Hà híp mắt nhìn chăm chăm tơ máu chằng chịt dưới lớp da mặt mỏng manh của Ngụy Thư “Anh uống thuốc chưa?”

__”Rồi.” Ngụy Thư ừ một tiếng

__”Vậy tại sao tay anh vẫn lạnh như thế?” Ngụy Hà bắt mắt nhìn đôi tay trắng nõn không chút độ ấm.

Ngụy Thư khẽ cười, buông lỏng tay Ngụy Hà “Anh thả ra thì được chứ gì.”

__”Không cần!” Ai ngờ Ngụy Hà lại hét to một tiếng, kéo tay Ngụy Thư trở về, sau đó bấu môi, tựa hồ cực không tình nguyện nói “Tay anh đã lạnh như thế, em đành sưởi ấm cho anh vậy.”

Ngụy Thư chỉ cười, đẩy mắt tràn đầy sùng nịnh, vẫn giữ im lặng. Ngụy Hà có chút tức giận vì Ngụy Thư không nói lời nào, ngắc đầu muốn trách anh.

Chính là vừa nâng đầu lên, liền làm cho Ngụy Hà ngáy ngẩn cả người.

Bộ dạng của anh trai như vậy...Xinh đẹp hơn bất cứ kẻ nào mà cậu từng gặp.

__”A Hà đang làm gì đó?” Ngụy Thư nhẹ giọng hỏi, lại dùng tay áo quần kín hai tay Ngụy Hà, không cho gió lạnh tiến vào.

Ngụy Hà ý thức được bản thân nhìn anh trai đến sững sờ không khỏi xấu hổ đỏ mặt. Sợ Ngụy Thư hỏi liền cố ý hung hăng nói “Anh trai, anh không xinh đẹp chút nào!”

Ngụy Thư bật cười, sờ đầu Ngụy Hà “Ủ, đàn ông con trai không thể dùng hai chữ xinh đẹp để hình dung.”

__”...Ủm! Hừ! Vậy anh cũng không anh tuấn đâu!” Ngụy Hà nghĩ nghĩ, vẻ mặt ghét bỏ

Ngụy Thư bất ngờ mở to hai mắt, sau đó cố ý giả bộ thất lạc “Vậy sao...”

__”Đúng vậy!” Ngụy Hà lập tức gạt đầu, rút tay ra chỉ vào mặt Ngụy Thư nói “Anh xem hàng mi của anh này, đàn ông con trai đều có chân mày rất thô! Anh xem chiếc mũi của anh này...Thôi, được rồi, coi như cũng vừa mắt. Chính là cái miệng của anh, anh nhìn lại...anh nhìn lại đi...”

Ngụy Hà nghiêm túc nhận xét đôi môi, ánh mắt của Ngụy Thư, ngay cả lỗ tai cũng không buông tha...

Ngụy Thư từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười, đẩy mắt ôn nhu như nước, “Thì ra, anh vô dụng như vậy...”

__”Đương nhiên!” Ngụy Hà gạt gù, sau đó ngẩng cao đầu nói “Phải giống như em mới tốt!”

__”Giống em chỗ nào?” Ngụy Thư cười hỏi

Ngụy Hà nghĩ nghĩ “Anh...ừm...”

Ngụy Hà đột nhiên trợn to hai mắt nhìn Ngụy Thư tựa đầu tới gần, anh trai đang làm gì đó?

Ngụy Hà chợt cảm thấy xúc cảm ôn nhuận trên môi, nhất thời sợ đến choáng váng.

__”A Hà của chúng ta thật đáng yêu.” Thanh âm hàm chứa ý cười truyền đến.

Mang theo hai má ửng đỏ, Ngụy Hà bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

Hết

44. Chương 44: Phiên Ngoại 2

__”A Hà...” Ngự Thư gọi cậu một tiếng

Ngự Hà đặt cây viết xuống, quay đầu nhìn anh.

“Đào Thiếu Nhiên”, gương mặt kia càng lúc càng giống Ngự Thư rồi, có đôi khi Ngự Hà vẫn không thể phân biệt được, ngoại trừ thanh âm. Giọng nói của “Đào Thiếu Nhiên” đôi lúc sẽ lộ ra chút nữ khí, mang theo vài phần mềm mại nhu nhược.

Nhắc tới cũng đã hơn một tháng.

Ngự Hà chung sống bên Ngự Thư.

Ngự Hà tìm được việc, ngược lại Ngự Thư suốt ngày ở nhà, chuyện duy nhất cần làm là chờ Ngự Hà tan tầm trở về.

Kỳ thực cho đến bây giờ Ngự Hà luôn có một loại cảm giác không chân thật, tựa như đang nằm mơ. Mỗi lần nhìn cơ thể cùng bộ dạng hiện tại của Ngự Thư, Ngự Hà sẽ xem đến thất thần. Hạnh phúc quá đổi khiến cậu không khỏi bất an.

__”Lại đây.” Ngự Thư gọi cậu

Ngự Hà ngoan ngoãn đi đến, nhìn anh, cố ý lãnh giọng nói “Muốn gì?”

Ngự Thư mím môi cười không thêm quen tâm tới bộ dạng vờ vịt của Ngự Hà, anh vươn tay ôm chặt Ngự Hà “A Hà béo lên rồi.”

__”...” Ngự Hà trầm mặc, trong mắt lấp lóe kinh hoảng

Cậu mở tay Ngự Thư ra, khẽ ừ một tiếng “Khí hậu bên này không được tốt.”

__”Khỏe mạnh như vậy, béo thêm chút nữa mới thích.” Cặp mắt kia tràn đầy sủng nịnh

Ngự Thư chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng véo mặt Ngự Hà “A Hà đang sợ cái gì?”

Ngự Hà gửi được mùi hương quen thuộc, chân có chút nhũn ra.

__”Tại sao phải sợ anh?” Ngự Thư dần dần thu liễm ý cười, cứng ngắt nhếch miệng, thần sắc như vậy làm cho Ngự Hà không khỏi cảm thấy tội lỗi.

Mấp máy môi, Ngự Hà đẩy anh ra, “Em không vui.”

__”Tại sao?” Ngự Thư kinh ngạc

Ngự Hà hừ lạnh một tiếng “Vì cái gì em phải ra ngoài làm việc còn anh suốt ngày chỉ ở trong nhà không làm gì cả?”

Ngự Thư ngẩn người, không nghĩ tới Ngự Hà sẽ nói như vậy, khẽ cười đáp “Anh cũng phải chăm sóc A Hà nha.”

__”Anh lo cho em lúc nào?” Ngự Hà trợn tròn hai mắt

Phương thức ở chung giữa cậu và Ngự Thư không hề giống như trước kia, Ngự Hà luôn phải nhân nhượng Ngự Thư, Ngự Thư nói gì liền nghe cái nấy, trung thành hết như một con chó. Mà càng giống đôi vợ chồng bình thường, thỉnh thoảng cũng sẽ vì chút chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau...

Vợ chồng... Ý thức được suy nghĩa của mình, Ngự Hà lập tức đỏ mặt, nếu xét về góc độ nào đó, cậu và Ngự Thư quả thật có thể dùng hai từ vợ chồng để hình dung...

__Buổi tối cùng ngủ với A Hà, mỗi khi A Hà đá chăn, anh đều phải đắp lại em, chờ tới sáng liền giúp A Hà mặc quần áo, chạy đi mua điểm tâm mà A Hà thích nhất...

Ngự Thư vươn tay mò lên người Ngự Hà, tựa đầu lên vai cậu nói “Em nói, đây không phải là đang chăm sóc cho em sao?”

__”...” Ngụy Hà không lời nào để nói

__”Thực xin lỗi...” Tiếng xin lỗi rầu rĩ vang lên bên tai, Ngụy Hà lập tức trắng mặt.

Thật sự càng lúc càng giống đàn bà rồi, chỉ cần được ở bên cạnh Ngụy Thư cậu đã thấy vui, cần gì phải chấp nhận...mấy chuyện này nữa?

Đều là quá khứ

__Anh biết rõ trong lòng A Hà đang nghĩ gì.

Một nụ hôn dừng trên trán Ngụy Hà, tựa hồ cảm thấy không đủ, lại hôn một chút, thanh âm trầm thấp của Ngụy Thư truyền tới “Nếu A Hà có gì chưa hài lòng thì cứ nói...Anh đều nghe A Hà.”

Lời ấy, Ngụy Hà minh bạch, lập tức lắc đầu ôm lấy Ngụy Thư “Chống lại anh, em chưa lần nào thắng cả, trước kia đã thế, về sau cũng vậy.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-huynh>